Anul XVII (Serie nouă) Nr. 73
Intemeietor: TITUS ENACOVICI
Ctitor: NAE IONESCU
REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA Str. SĂRINDAR 5-7-9
TELEFOANE:
Centrala imprimeriilor și Administrația . . . 3.84.30
Direcția . . . . . 5.87.08 | Sport 3.79.34
Secretariat general 5.87.00 | Paginația 3.78.86
Redacția . . . . . 3.79.34 | Publicitatea . . . 3.33.98
Provincia 5.87.09
Director: P. P. PANAITESCU
Taxa de francare plătită în numerar conform aprobării direcțiunei generale P. T. T. Nr. 3.101.873 1940

NUMĂR SPECIAL DE CRĂCIUN 5 LEI ...... Miercuri 25 Decemvrie 1940
Nr. 73

Cuvântul

Ziar al Mișcării Legionare

Crăciunul cel adevărat

La curtea bogatului domn creștin Constantin Brâncoveanu era un secretar florentin, Anton Maria del Chiaro, om învățat și iscoditor, știutor de multe meșteșuguri și cunoscător de oameni. A lăsat o carte despre țara noastră, în care se cuprind multe obiceiuri azi apuse, pe cari el le văzuse în timpul slujbei sale de pe lângă domnul țării.

„In ajunul Crăciunului, scrie el, dis de dimineață se face la curte o serbare frumoasă și anume toți boierii cu dregătorii se înfățișează înaintea domnului și-i aduc în semn de închinare un covor țesut în chip persian și o cupă cu capac de argint aurit, lucrată în stil turcesc, cu flori de filigramă. In numele tuturor ține o cuvântare logofătul al doilea, luând ca temă un verset din Evanghelie potrivit cu ziua Crăciunului. Domnului și întregului său neam i se urează fericire, sănătate, pace întru mulți ani, după dorința țării întregi. Domnul mulțumește arătând că dorește să cârmuiască țara mai mult ca un părinte, decât ca un stăpân". Vin apoi ostașii, călăreții, muzicile, slujitorii curții și se închină domnitorului. Așa era în acele vremi patriarhale. Și noi care vrem să înțelegem cele ce au fost nu numai în chipurile din afară, ci în sufletul lor, ne întrebăm: ce era adevărat și ce era formă din toate acestea? Ne închipuim pe oamenii de atunci mai puțin învățați, mai puțin prefăcuți, mai aproape de sinceritatea simplă. Din ceremonia descrisă mai sus reținem darul care înseamnă nu numai dragoste pentru cel căruia îi este menit, dar și dragoste pentru un lucru frumos, un covor, un vas de argint lucrat cu îngrijire în filigram.

Logofătul vorbea încet și apăsat, alegând părți din Sfânta Evanghelie, tâlcuite anume. Și aci vedem o a doua notă care ne înlesnește înțelegerea mai adâncă a oamenilor din acea vreme. Cuvântul evangheliei era viu. Adică această carte care se citea mereu, pentru oameni cari citeau puțin, se coborâse în vremea lor, cu comoara de învățături și cuvinte înțelepte.

Pe vremea domnilor celor răi, cari băteau cu bici nedrept, cu năpaste, pe cei drepți, câți nu se vor fi oprit asupra cuvintelor Evanghelistului Ioan: „Dece nu înțelegeți graiul meu? Fiindcă nu puteți să auziți cuvântul meu. Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru. El, dela început a fost omorâtor de oameni și cu adevărul nu stă la olaltă, pentru că nu este adevăr într'însul. Când spune minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și părintele minciunii. Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți" (Ioan 8.43-45). Când și pentru cine s'au spus aceste cuvinte? Pentru toți cei drepți ce au suferit nedreptate, oricând. Sunt și cuvinte pentru vremile de nădejdi mari și nețărmurite: „Iar eu voi ruga pe tatăl și vă va da alt Mângâietor, ca să fie pururea cu voi. Duhul adevărului pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l știe, ci voi îl cunoașteți, căci rămâne la voi și va fi întru voi. Nu vă voi lăsa singuri pe lume; sosesc la voi" (Ioan 16-18).

M'am gândit la vremile vechi ca să lămuresc aceste lucruri. Crăciunul era o mare sărbătoare, o sărbătoare care însemna întotdeauna întoarcere în sufletul luminat pentru o clipă, o zi. Lucruri frumoase scoase din tainițe, cuvinte adânci de înțeles, pentru vremile care treceau, opreau în acea zi mersul vieții obișnuite. Sărbătoarea era o realitate simțită înăuntru. Oamenii aceia erau desigur mai întregi la simțiri.

Vremile noastre se întorc acum către datinile cele bune și adevărate, tinerii noștri se apropie iar de izvoarele veșnicii înțelepciuni, se depărtează cu scârbă de tot ce este falsificat și ne natural în viață.

In pragul unei mari sărbători ne oprim și noi ca cei de odinioară. O clipă de bucurie lăuntrică să ne lumineze în adevăr sufletele; căci poate că vom izbuti încetul cu încetul să simțim cele firești, așa cum erau simțite mai demult.

P. P. Panaitescu

„Nașterea Domnului". Interpretare grafică de Mac Constantinescu, după o compoziție bizantină.

Omorîrea pruncilor

Și dacă a văzut Irod că n'a putut amăgi pe magi, s'a mâniat, cu mânie tare. Și trimițându-și ostașii au secerat aceștia *„holda cea verde a pruncilor, necoaptă"*, precum spune cântarea Praznicului.

Și a fost plângere și tânguire multă. Și maicele nu se puteau mângâia. Fiindcă pruncii lor *nu mai erau...*

Irod a ucis ca la patrusprezece mii de prunci.

Toți fără de vină. Pentru ce i-a ucis? I-a ucis pentru a scăpa el de o spaimă mare. Nu i-a ucis pentru cuvânt de trădare. Nu i-a ucis pentru a stârpi, astfel, sămânța trădătorilor de țară. I-a ucis, nebunul, pentru a scăpa de un presupus pretendent la tronul lui pământesc. Pentru liniștea lui, omorârea a patrusprezece mii de prunci era floare la ureche. Putea omorî și mai mulți. N'a vrut fiindcă n'avea nevoe.

Irod — pe care Biserica lui Hristos îl înfierează, fără cruțare — a fost un ucigaș de rând. A fost un monstru. Mintea l-a purtat pe drumuri prea bătute. Deaceia n'a înțeles nimic din vestirea proorocilor. N'a înțeles că domnia lui Iisus nu era din lumea aceasta. N'a înțeles că rodirea binevestirii Lui avea să răstoarne legile judecății.

Ingerii au slavoslovit cu păstorii. Magii daruri au adus, călătorind cu steaua. Ei au înțeles că pentru noi se născuse prunc tânăr, Dumnezeu cel mai nainte de veci. Numai Irod n'a înțeles. *N'a vrut să'nțeleagă.* Ca și Iuda, fratele lui de osândă.

N'a înțeles. Dar crezând că a înțeles, a ucis, ca o fiară. A ucis zadarnic. Că pedeapsa lui Dumnezeu nu l-a ocolit.

Astăzi, când „peretele cel din mijloc al vrajbei se surpă"; când legătura, cea de multă vreme a lui Adam celui căzut se dezleagă; astăzi când răsare soarele dreptății se cuvine să ne unim glasul cu fericiții slăvitori din vremile adânci și cu dânșii să cântăm:

Veseliți-vă popoare, ceruri bucurați-vă, săltați munți! Că tatăl bine voind, cuvântul trup se face, și Fecioara naște pe Dumnezeu cel veșnic! Cerul să se veselească și pământul să se bucure! Că iată: sabia cea de foc dă dosul și Hieruvimul se depărtează de la pomul vieții. Că cela ce mai nainte de luceafăr din Tatăl născut astăzi pe pământ, fără de tată, din Fecioara se naște.

Ieslea îl primește, păstorii și magii se închină și daruri aduc. Propoveduirea proorocilor se plinește. Ingerii cântă întru înălțime: slavă smereniei Tale Doamne, iubitorule de oameni!

Și dacă aur lămurit, ca unui Împărat al veacurilor nu-i putem aduce; nici *tămâie*, ca unui Dumnezeu al tuturor și ca unui mort de trei zile; nici *smirnă*, ca unui fără de moarte, să-L întâmpinăm cu lacrimi pe Pricinuitorul mântuirii noastre. Că a făcut cu noi milă, Împăratul Slavei.

Crăciun al anului 1940! Crăciun care vine sub alt semn decât al lui Irod.

Pruncii nu vor mai fi, de-acum, uciși din nebuna poruncă. In oceanul de nădejde care scaldă sufletele unui neam, să se topească lacrimile celor ce plâng „holda cea verde a pruncilor". Că Irod nu mai poate secera.

Tot ce s'a întâmplat în vremea lui Irod, trebuia să se întâmple. Nebuna poruncă trebuia luată'n seamă. Mântuirea lumii trebuia să vină după jertfă. Uneltele blestemului vor fi, an de an, amintite, spre rușinea neamului omenesc, cel făcut după chip, dar lăsat să ajungă, prin vrere și lucrare, la asemănare cu Dumnezeu. Cântarea de biruință nu trebue să fie, pentru aceasta, împuținată.

Acum când se întâmpină pământul cu cerul, să strigăm, împreună cu îngerii și cu păstorii: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu!

G. Racoveanu

CRĂCIUNUL ROMÂNESC

de **VASILE BANCILĂ**

Sărbătoarea Crăciunului are multe semnificații.

Una și cea dintâiu este în legătură cu ideea de naștere, de nouă începătură în lume. Acum s'a născut Iisus Hristos, Mântuitorul făgăduit omului chiar dela început, de când a căzut în păcat. In cele trei zile ale Crăciunului, în ajunul și zilele care îi urmează, trăim ideea împărătească a nașterii Celui care avea să introducă în istorie pe noul Adam.

Altă semnificație este în legătură cu ideea copilăriei. Nici când ca la Crăciun copilul nu tronează mai mult în preocupările, gândurile și toate trăirile noastre. In aceste zile de mare praznic sărbătoresc, se bucură în primul rând copilăretul creștin din toată lumea. Mai mult: se bucură însuși copilul care a fost în noi, adulții, altădată. Din lumea feerică și parcă de pe alt tărâm a copilăriei noastre uitate, încep să învie amintirile, să se legene ademenitor, ca funigeii de vis și să încropească o lume frumoasă, un paradis pe care l-am pierdut. Cine nu simte mișcând în el, cu acest prilej, un puști scump, care a fost acum zece, douăzeci, treizeci de ani sau mai mult și care în timp ce i se lipeau nările de ger umbla cu moș ajunul și cu alte obiceiuri pe la casele gospodarilor, ori măcar la unchi și mătușe, la cunoscuți și prieteni? Parcă și acum auzi zăpada scârțâind sub tălpile mici și parcă vezi stelele clipind sus în seninul atât de înalt și totuși atât de prietenesc, așa cum el nu se arată decât copiilor! Crăciunul e și ziua amintirilor, e ziua când și adulții devin, într'o privință, copii... Dar nu numai atât. Copilul cel mai mare, copilul dumnezeesc al Crăciunului, este Hristos însuși. La Paști, ne gândim la Cel ce a murit pe cruce, la jertfa cutremurătoare, la figura bărbătească și îndurerată a Mântuitorului. La Crăciun, ne gândim la copilul Iisus, la Cel din iesle. Și sufletul nostru se odihnește poposind asupra acestei imagini fragede, care ne face să uităm durerile și să lăsăm cele mai curate nostalgii spirituale să bată din aripi, în cea mai discretă și mai ispititoare dintre surdine... Mai ales în Occident, unde mediul burghez îmbătrânit simte nevoia unui contrast, se vorbește la Crăciun de „micul Iisus". E nevoia de a căuta copilăria, de a trăi ideea copilului, de a o răsfăța chiar, de a se extazia în fața ei.

Pe de altă parte și în legătură cu aceasta, e la Crăciun o semnificație pedagogică. Acum copiii sunt sancționați pentru faptele lor de către cel mai bătrân și mai popular pedagog al lumii care este moș Crăciun... Un pedagog plin de blândețe, de resurse și de umor, care aduce daruri copiilor buni, dar care altădată știe să salveze prestigiul pedagogiei și să fie neîndurat cu cei răi. Nici la Paști, nici la Sfântul Niculai, nici chiar la Anul Nou, nu e atât de accentuată ideea răsplătirii pedagogice a copiilor prin daruri, cum este la Crăciun, ziua cea mai mult dorită de copii.

Pentru noi cei mari și mai cu seamă pentru țăranii noștri, mai e la Crăciun și ideea odihnei și a petrecerii. Crăciunul vine în miez de iarnă când se spune, cu drept sau fără, că unii țărani hibernează oarecum. Și cum tot ei au acum bucatele adunate în bambare, pot să părăsească asceza alimentară a verii și a celorlalte epoci de muncă încordată și să se sature! Măcar odată pe an ori cu unele excese. E și aceasta un fel de rit îngăduit foarte rar și care aduce oarecare echilibru în higiena țărănească.

Uciderea sfinților prunci

Dar nu e numai atât. Fiindcă am vorbit de țăranii români, să spunem că tot acum e pentru ei vremea celor mai multe și mai spectaculoase datini. Din ajunul Crăciunului și până la sfântul Ion e un cortegiu de datini, e de-fapt un fel de piesă în cadru cosmic, ce se joacă în timp de două săptămâni. Intr'un fel, acum nu sunt mai multe sărbători, ci e una singură cu explozii festive succesive. O singură sărbătoare sau o procesiune de sărbători — și de datini.

Aceste datini au o origine foarte îndepărtată. Ele amintesc de romani, de elini, de daci, de Asia, de peninsula balcanică, și sunt unele, cum sunt colindele, pentru cari anume cercetători caută începuturi chiar în preistorie...

Și atunci, o altă semnificație a Crăciunului e că ne amintește de ce e mai vechiu în noi ca popor, de cea dintâi copilărie a noastră ca neam și chiar de vremurile nebuloase, legendare, cari s'au tors în aceste locuri înainte de a veni noi pe lume. Prin Crăciun facem deci o adevărată baie spirituală de istorie, de arheologie, de etnografie. Dacă vrem să adâncim aceste lucruri, avem acum prilejul să ne oglindim în începuturile noastre ca neam și să înțelegem mai bine misiunea noastră, căci numai cine nu uită de unde a plecat, nu-și rătăcește drumul. Revenirea la isvor e cea mai bună terapeutică pentru un neam.

Dar se va spune: aceste datini au venit de pretutindeni, în foarte mare parte. Legendele, superstițiile, cultele, obiceiurile, sărbătorile, au călătorit mult în istoria omenirii, s'au atras ușor, s'au contopit adesea, după o chimie sufletească de ciudate valențe... după cum, iarăși, e adevărat că altădată produse similare s'au născut spontan în regiuni deosebite. In datinile românești putem desluși influențe, contaminări, așa de variate, încât multe din ele formează un adevărat bazar folcloric.

Și totuși, aceasta nu infirmă nimic.

Mai întâi, obiceiurile noastre nu sunt și la apuseni. Acolo creștinismul medieval a combătut foarte mult folclorul, iar mai târziu s'a adăugat viața burgheză. Din cauza aceasta, s'a produs în acele părți o secetă jalnică de datini. Noi ne individualizăm, ne specificăm, din acest punct de vedere, față de Apus. Tari și bogați prin sărbătorile și datinile noastre, avem ce opune acelui Occident, care ne tiranizează cu prestigiul lui din alte domenii. Folclorul de Crăciun, ca și cel din alte epoci, ne dă deci putința să ne afirmăm în direcția autohtonizării și aceasta tocmai față de principalul agent de înstrăinare a noastră.

Pe urmă multe din datinele noastre sunt numai la noi, ele negăsindu-se și la popoarele vecine. Deci alt element de individualizare.

Dar partea cea mai însemnată e că în jurul acestor datini, chiar dacă odinioară au venit din alte părți, s'a structurat spiritul românesc. Ele au fost românizate, adânc și specific localizate și transformate de sufletul nostru.

La Crăciun, în mijlocul obiceiuri-

(Continuare în pag. 8-a)

Colinde datini și obiceiuri de CRĂCIUN

Crăciunul — străvechea și eterna sărbătoare a iubirii de oameni — este însoțită pe meleagurile noastre, de datini și obiceiuri, de cântece îndătinate din moși-strămoși. De aceste minunate colinde, care răsună dela un capăt la celălalt al românismului, cu deosebiri dialectale — e adevărat — dar cu acelaș fond, cu acelaș farmec, cu aceiaș frumusețe poetică fără seamăn, transmise ca supremă moștenire dela o generație la alta. Și nu numai atât, dar și ca mărturie a-tot-grăitoare a prezenței noastre înaintea oricui pe pământul pe care ne aflăm, splendidă mărturie totodată a unității noastre sufletești, care înfruntă toate potrivnicile ca și toate vremelnicile răsluiri teritoriale.

COLINDELE

Feluritele colinde de Crăcium fac parte și ele din inepuizabilul tezaur al poeziei și gândirei populare, păstrătoare a tradiției și a permanenței noastre naționale. Ele sunt aceleși pretutindeni, pe întinsul țării, deopotrivă de fermecătoare, prin cuprinsul lor adânc și etern omenesc, prin simplitatea și adesea prin naivitatea exprimării lor. Poezie și muzică de veșnică durată, ele leagănă sufletul Românului din pruncie, ținând piept vremei și rafinamentelor ei. Căci ele sunt și rămân la temelia neamului nostru, făcând parte din acea comoară de virtuți specifice cu care și-a despicat drum în civilizație.

Inainte de creștinism, Romanii aveau la 25 Decembrie marea sărbătoare a desfătărilor: *Saturnaliile*. Lumea creștină așezând ziua Nașterii Mântuitorului tot la această dată a înțeles să continue o milenară tradiție populară, schimbându-i însă fundamental semnificația. Iar denumirea de Crăciun, au arătat osârdicii cercetători pe tărîm linguistic și istoric (Pârvan, O. Densușianu, Papahagi, etc.), că ea nu-i alta decât latinescul *Calatio*, transformat în graiul nostru în decursul veacurilor. In adâncul vremii acest cuvânt exprima momentul statornicirii sărbătorilor lunare, iar începând din al treilea veac al erei creștine, însăși data Nașterii Domnului, considerată ca începutul anului bisericesc și deci al fixării sărbătorilor de peste an, a devenit un „Calatio".

Sărbătoare a sărbătorilor prin faptul că simbolizează nașterea Acelui care „de nu s'ar fi născut nu s'ar fi săvârșit mântuirea", Crăciunul este prăznuit ca atare, în ziua de 25 Decembrie și în următoarele două, din anul 354 în biserica creștină romană, introdus de Papa Liberius, și din 386 în biserica creștină răsăriteană, după hotărîrea Sinodului din Antiohia și stăruința Sfântului Ion Gură de Aur.

„Moș Ajunul" anticipează venirea Crăciunului. Primele colinde de Crăciun se zic și se cântă atunci: în noaptea de 23—24 Decembrie. De veacuri obiceiurile se păstrează. Copiii satelor și orașelor, înotând prin troene și zgribuliți de frig, merg voioși, în cete, dela casă la casă, cu traista după gât, așteptând după urările rostite: covrigi, colaci, mere și nuci. Dar, de câtăva vreme, pe lângă vechiul și pitorescul obicei, au intervenit „corurile", care foarte adesea cântă orice, dar niciuna din frumoasele și străbunele colinde specifice acestei zile. Tradiția o perpetuează tot micuții, porniți încă din faptul de seară după covrigi, colaci, mere și nuci...

...Dați-ne un covrig
Că murim de frig
Dați-ne un măr
Că ne luăm de păr...
Ne dați, ne dați,
Ori nu ne dați!

In Banat de pildă, colindătorii spun, între altele, aceste cuvinte:

Domnul sfânt când s'a născut
Ziurel de zi.
Maica sfântă-așa zicea,
Ziurel de zi.
Lăudați Nașterea mea
Ziurel de zi.
C'am născut pe Mesia
Ziurel de zi.

Tot în Banat se cântă în noaptea de Ajun:

Gazde mari nu mai dormiți,
Lilioară trandafir!
Că nu-i vreme de dormit
Lilioară trandafir!
Și Crăciunul a sosit,
Lilioară trandafir!
Da-i vreme de colindat
Lilioară trandafir!
Și cocoșii au cântat,
Lilioară trandafir!
Da-i vreme de'mpodobit,
Lilioară trandafir!
Și Crăciunul a venit,
Lilioară trandafir!

In Oltenia poate fi auzit următorul colind:

Astăseară-i seară mare
Florile dalbe
Dar de ce e seară mare?
Florile dalbe
Seara mare-a lui Crăciun
Florile dalbe
Când s'a născut Domnul bun
Florile dalbe
Noi umblăm și colindăm
Florile dalbe
Vestea bună să v'o dăm
Florile dalbe
La mulți ani cu sănătate
Florile dalbe
Că-i mai bună decât toate
Florile dalbe

Sau varianta munteană:

Astă seară-i sară mare
Dar dece mi-e sară mare?
Mi-este sara de Crăciun
Când s'a născut fiul bun
Din prea maica prea curată
Din fecioara lăudată...

In Ardeal, colindul acesta începe astfel:

Asta-i seara de Ajun
Mâne-i ziua de Crăciun
Când Dumnezeu s'a născut
Și pământul l-a făcut...

In părțile Maramureșului, în general colindele au o savoare deosebită. Cele de Crăciun sunt excepțional de frumoase.

Iată două din cele mai caracteristice:

Sculați, sculați, boieri mari
Sculați, voi Români plugari,
Că vă vin colindători
Noaptea pe la cântători
Nu vă aduc nici un rău
Ce v'aduc pre Dumnezău
Să vă mântuiască de rău,
Un Dumnezău nou născut,
In rântii e învăscut,
Că pre ceri s'o arătat,
Un luciafăr minunat,
Foarte tare luminat,
Inima să'nlinerească,
Oamenii să-i înfrățească.
Noi vă zicem să trăiți,
Intru mulți ani fericiți,
Și ca pomii să rodiți,
Și ca ei să'mbătrâniți.

Sau colindul Nașterii Domnului, care se zice în părțile Ieudului maramureșean:

Sculați, gazde, nu durmiți,
Sculați, gazde, nu durmiți,
Demineața lui Crăciun
Că nu-i vreme de durmit
Ci vreme de prăznuit.
Că vine o sărbătoare,
Cea mai sfântă de sub soare.
. . . .
Dintr'această mică casă
Binele să nu mai iasă,
De oameni fie iubită,
Totdeauna pomenită,
De Domnul blagoslovită.

Tot la Ieud, o cuprinzătoare colindă sfârșește cu această „mulțumită" pentru gazdă:

Și colinda o gătăm
Sus la ceri că o'nălțăm.
O'nchinăm pe sănătate,
Să trăiască gazdele toate
O'nchinăm cu cuget bun
C'am ajuns Sfântu Crăciun.
Să fii gazdă veselă
Ca să mergem la Ilros,
La nașterea lui Hristos.
Să fii gazdă'n veselie
Ca să mergem la litie,
La nașterea lui Mesie.
Și colinda nu-i mai multă
Să trăiască cine-o ascultă.
Și colinda-i atâta,
Cine-ascultă să trăiască!

Pe aceiași temă, însă cu alte cuvinte și cu înflorituri și nuanțe caracteristice, este desvoltat colindul de mai jos din județul Neamț:

Sus boeri, nu mai dormiți,
Vremea e să vă gătiți,
Casa o măturați,
Masa o încărcați,
Căci umblăm și colindăm
Și pe Domnul căutăm,
Căci s'a născut Domnul Sfânt
In locașul lui Crăciun,
S'a născut un Domn frumos,
Numele lui e Hristos
Nu dormim de astăseară
Ci ședem în priveghează
Din seara Ajunului,
Până'ntr'a Crăciunului,
S'așteptăm pe Domnul Sfânt
Ca să vie pe pământ
Căci e fiul Cerului
Și Domnul pământului.
In sara lui Moș Ajun
Vin copiii lui Crăciun,
Să cânte să colindeze
Viață lungă să ureze
Tuturor ce sunt în casă
Și se veselesc la masă.
Hristos să le dea de toate
Viață bună, sănătate,
Și acum și la mulți ani,
Ca să crepe cei dușmani.

Dar, unul dintre cele mai vechi și mai mari colinde este colindul moldovenesc, de mai jos, înfățișat de G. Dem. Teodorescu și cuprinzător și al unor obiceiuri de mult apuse:

Astă seară-i seara mare,
Florile dalbe,
Seara mare a lui Crăciun,
Florile dalbe,
Când s'a născut Domnul bun,
Florile dalbe,
Noi umblăm să colindăm
Pastă noapte 'alunecoasă
Nemerirăm l'astă casă
L'astă casă, l'ast domn bun,
Domnul bun, jupân (cutare),
El de veste cum prindea
Inainte ne ieșea
C'un clondir plin de rachiu:
Cu clondirul d'a dreapta,
Cu paharul d'a stânga;
Din clondir turnându-ne,
Din gură grăindu-ne:
Voi, patru colindători
Vă alegeți doi
Din voi,
Doi din voi mai tineri,
Și săriți în cea grădină:
Rupeți un fir
De calomfir
Ș'o steblă de busuioc
Treceți
Mergeți
La fântână
La fântâna lui Iordan
Muiați fir
De calomfir
Și steble de busuioc,
Și-apoi mergeți colindând
Doi pe urmă botezând
Stropiți casă,
Stropiți masă
Stropiți feți
[illegible]

CU STEAUA

Coconi creți s'or pomeni
Mai frumos ne-or dărui,
Cu daruri dela părinți
Stropiți feți
De fete mari:
Fete mari s'or pomeni
Mai frumos ne-or dărui
Cu mahrămi grele de fir
Stropiți feți
De cei bătrâni:
Cei bătrâni s'or pomeni
Mai frumos ne-or dărui
C'un colac
De grâu curat
Pe colac vadra cu vin
Fie galbenul deplin
C'așa-i legea din bătrâni,
Din bătrâni, din oameni buni
Bună vreme'n aste case,
La mulți ani cu sănătate,
Că-i mai bună decât toate!

Dar frumoasele colinde de Crăciun n'au ca subiect numai Nașterea Sfântă, pătimirea, faptele și minunile Mântuitorului ci unele glăsuesc, cu discrete aluzii, despre „fata mare" cu „ochi negrii" care „mândră s'o gătat"...

Printre ticii cu tumbicii...
Printre ele cărăgele
Printre păr, cu calopăr...

cum o spun flăcăii și din Sălaj.

Varietatea lor e nesfârșită; colinde de tânăr, de bătrân, de păstor, vânătorești, domestice, unele fiind chiar adevărate balade, străbătute de întreg aleanul poporului, povestitoare de fapte legate de viața sătească, de azi și de totdeauna.

In Ajunul Crăciunului mai este obiceiul să umble preotul cu icoana, cântând „Nașterea ta Christoase".

POMUL DE CRĂCIUN

Cât privește Pomul de Crăcium și „Moș Crăciunul", tradiția nu-i prea veche și este împrumutată odată cu înodarea legăturilor economice, în a doua jumătate a veacului trecut, din Austria și Germania. Dealtfel ca și cântecul „O brad frumos", care a păstrat melodia neschimbată a vechiului „Oh! Tannenbaum!"

STEAUA

Ca și umblatul cu colindul, generalizat pretutindeni unde se află așezare de români, este umblatul cu Steaua, datină păstrată prin copii și tineret și practicată în fiecare an din ziua întâi de Crăciun, și până la Sf. Ion (7 Ianuarie). Odinioară cei cari umblau cu steaua erau îmbrăcați ca și irozii în costume exotice. Cântecele de stea s'au păstrat ca și colindele, fiind cântate azi ca și în mult depărtata vreme. Cele mai cunoscute și răspândite cântece sunt acelea culese cu 110 ani în urmă de Anton Pann și păstrate nealterate prin nenumăratele ediții tipărite în toate colțurile țării. Unul dintre acestea, și pare-se cel mai vechi, este publicat de A. Pann în fruntea culegerii sale de cântece de stea:

Steaua spre Răsărit strălucește
Steaua Împăratului se ivește
Steaua cu raze mari luminează
Sfânta naștere adeverează
Că s'a născut astăzi cel prea veșnic
Mesia Christos cel prea puternic
. . . .

Dar Printre cele mai obișnuite cântece ale colindătorilor cu steaua este „Trei Crai dela Răsărit":

Spre stea au călătorit
S'au mers după cum citim
Pân'la Ierusalim...

VICLEIMUL

In zilele de Crăciun când se cuvine „toată grija cea lumească să o lepădăm" continuă tradiția *Vicleimului* („Irozii"), reprezentație teatrală religioasă primitivă, care deși asemănătoare vechilor Mistere, este specific și străvechi românească. Interpretată de actori ad-hoc ea este menită să țină trează amintirea nașterii Domnului și a evenimentelor imediate în legătură cu sfânta întâmplare. Dacă „Vicleimul" a pierdut în parte din spectaculosul de altădată, a păstrat însă tot pitorescul și toată poezia sa.

JOCUL PAPUȘILOR

„Jocul păpușilor", spectacol lumesc nu religios, foarte popular în trecutul mai îndepărtat și mai [illegible] la curțile domnești și la cele boierești, a dispărut odată cu desvoltarea teatrului modern și cu decăderea „păpușarilor" înșiși, cari au fost premergătorii actorilor și regisorilor de azi.

Progresul a înlăturat unele obiceiuri, dar poporul a păstrat cu nealterată pietate tot ceeace este legat indestructibil de obârșia și de credința lui. Tot ce reflectă specificul, inteligența și permanența lui.

Spicuitor

[illegible]

COLACUL FETELOR

OBICEIURI DE CRĂCIUN DIN ARDEALUL ROBIT

La poalele Munților Codrului din țara Silvaniei, sătenii au obiceiul să spună despre o fată bătrână: „Mulți colaci a dat, săraca, în zadar". Despre o fată măritată prea tânără, se spune: „A dat doi, trei colaci și gata". Iar soția desamăgită zice soțului: „Mi-ai mâncat colacii și viața". Toate zicalele acestea și altele multe, vin dela străvechiul obiceiu de Crăciun: **Colacul fetelor**, care se practică acum cu sfințenie în acele părți.

Fetele de măritat, precum și acele care au terminat școala primară și vor să intre în danț (hora satului) după Crăciun — în câșlegi — se pregătesc să primească feciorii în seara de Ajun. In acest scop, fiecare se îngrijește de 6—12 sticle de țuică îndulcită sau vin, prăjituri, mere și vestitul colac. Colacul este frământat cu lapte dulce, din cea mai fină făină și e împodobit cu fel de fel de păserele și floricele modelate cu măestrie de către fata casei, din cocă de grâu, apoi uns cu gălbenuș de ou și pus la cuptor să se coacă. Colacul se face în fiecare familie în cea mai mare taină, fiindcă fetele vecine își pun adevărați spioni ca să afle cum și cât de mare este colacul rivalei. Din cauza acestei emulații, cele mai multe cuptoare din sat, se strică la Crăciun. Colacii fiind extrem de mari, după ce se coc nu pot fi scoși din cuptoare și gurile cuptoarelor trebuesc astfel dărâmate. Intrucât toate familiile să așteaptă la acest lucru, mamei iau măsuri ca pâinea, covrigii de dat colindătorilor și colacii destinați casei, să fie copți întâiu, iar colacul fetei rămâne ultimul. Intreg satul este într'o adevărată înfrigurare, căci nimeni nu știe, din care parte vor începe și care fecior va fi preferatul fetei cutare sau cutare. Satul își are problemele lui, care în foarte mare măsură urmează să se deslege cu ocazia colacului... Căci nu de geaba se spune adesea: „Vom vedea la colac..."

Cetele de [illegible] din care fac parte numai feciorii care joacă la danț, merg cântând colinzi specifice obiceiului și intră, cu capetele descoperite, în casa cu fată mare. Când s'a terminat colindul de intrare, toți flăcăii urează căsenilor: **Bună seara de Crăciun!** Gazda casei răspunde: Vă mulțumim de cinstea ce ne faceți casei noastre! Apoi starostele cetei spune o lungă și frumoasă poveste în versuri, în care se vorbește de o zână pe care o caută și n'o găsesc, dar o vor cunoaște după colacul pe care numai ea știe să-l pregătească așa de frumos și de gustos. Fata desvelește atunci colacul așezat pe masă și-l oferă **iubitului** ei, să-l împartă. E un moment foarte însemnat în viața unei fete, căci ea trebue să arate lumii întregi care este feciorul preferat și aci nu se mai admite niciun compromis. Mai ales că nu se admite ca vreo fată să dea colacul unei rude, sau unui prieten cu care nu poate fi vorba să închee căsătorie. Pentru darea colacului se fac **consilii familiare** cu luni înainte. In ordinea de preferință, fata dă la alți 6 sau 12 flăcăi, câte-o sticlă cu rachiu sau vin. Colacul este împărțit în bucățele mici, la toți cei din casă, ca să-l guste; apoi beau cu toții și câte puțin rachiu, urându-și sărbători fericite și împlinirea tuturor gândurilor...

Nu e obiceiul să se dușmănească feciorii satului între ei, dar se nasc totuși rivalități, decepții și supărări de pe urma colacului, așa că la horă încep chiuiturile cu mult tâlc, imediat după Crăciun. Flăcăul care tot timpul postului a străjuit furca unei fete și vede că aceasta a dat colacul altuia, care e mai bogat și mai frumos, se răsbună la joc, descriind toate defectele fetei și a familiei ei, prin chiuituri. La încheierea căsătoriilor se ține seamă de colac și de multeori, numai colacul e pricina că se face sau nu se face o nuntă în sat.

Oare în anul acesta cum vor sărbători codrenii obiceiul colacului?...

Vasile Iluțiu

PĂPUȘILE

Florile iernei

Dacă m'ar întreba cineva și acum așa cum fac părinții în copilărie: „Ce-ai vrea să-ți aducă Moș Crăciun? Zâmbind fiindcă numai ei știu taina Moșului pe care îl așteaptă înfrigurați copiii, aș răspunde și acum ca și atunci, că vreau o păpușe mare și frumoasă.

Și cred că sunt în lume multe femei sau fete, care deși au trecut de mult de vârsta darurilor în jucării, ar dori, totuș, o păpușe. Dar celor cari le întreabă în glumă „Ce-ai vrea să-ți aducă Moș Crăciun? se sfiesc să le mărturisească acest gând care ar părea absurd în fața oamenilor așa ziși cuminți, și atunci, Crăciunul le aduce o rochie nouă sau un aparat de radio, ceva care îmbracă sau încântă, dar nu spune nimic sufletului rămas gol în ziua de Crăciun, de emoția și bucuria închise pentru totdeauna în podul copilăriei alături de ultima păpușe primită.

Nu știu cine a legat fantezista creație a Moșului cu jucării de sărbătoarea nașterii lui Isus, este frumos însă că așa cum Paștile își aduce în ochi și suflet, culoare și parfum de liliac sau flori de zarzăr, Crăciunul înflorește în plină iarnă la vitrinele cu păpuși.

Crăciunul este în ochii fiecărei fetițe care primește din mâna Moșului alb, sau descoperă cu bătăi de inimă la sculare, alături pe pernă, păpușa dorită de atâtea zile la vitrină.

De aceia întrebarea: Ce fel simt Crăciunul oamenii cari nu bagă în seamă florile lui — păpușile?

Priviți-le cum stau la vitrine! Ați văzut vreodată grădină mai frumoasă? Ca într'o gravură veche un șir de păpuși cu costumul menuetului și frumusețea lui de poezie dispărută. Rochiile sunt toate de culoarea liliacului, și un copil mic în care s'ar aprinde sufletul lui Toma Necredinciosul, poate ar vrea să le apropie de năsucul lui cârn să vadă dacă sunt altceva decât buchetele pe care le-a mirosit cu mare mirare în grădina largă a bunicilor cari acum l-au adus la vitrina lui Moș Crăciun să-i fure darurile ca să i le împlinească.

Un alt șir este al florilor de zarzăr cu alb și roz amestecat.

Cutiile cafenii le strâng în culcușul lor, așa cum crengile își păzesc podoaba. Păpușile acestea au codițe blonde și gene lungi. Zâmbetul lor aduce aminte de fetele de odinioară. Subt bradul îmbrăcat în lumini și globuri ca bijuterii strălucește podoaba magazinului — floarea de crin. Este înaltă și are linia elegantă a florii căreia i-a luat culoarea și măreția de regină.

Se întreabă cei de dincolo de geamul mare: „Cine va atinge această floare de crin"?

Care este copilul atât de cuminte căruia Moș Crăciun să-i încredințeze cu mâinile lui bune de bătrân darnic această mare comoară a lui?

Și florile cele multe, care sunt culoare și zâmbet pe fiecare colț de raft, pe fiecare policioară?

Sunt multe și frumoase în grădina ernii și așteaptă doar mâni cari să le culeagă.

Ceia ce a fost însă încântare pentru trecătorii în zilele de cumpărături, devine fericire individuală în brațele fetițelor.

Fiecare păpușă abia acum își începe viața ei de toate zilele. Abia acum își capătă numele, ba unele cari au căzut în casă pravoslavnică cu tradiție ortodoxă, nu scapă nebotezată în apă adevărată.

Acum păpușile devin copii pentru copiii deveniți părinți prin fantezia lor. Soarta fiecăreia este mai dulce sau mai grea după mânile în care a încăput. Unele o nimeresc bine. Au pătucul lor, dulăpiorul lor pentru rochiile cari se înmulțesc mereu, au bucătăria lor minusculă și sunt hrănite regulat din farfurioare cât o coajă de nucă. Seara sunt îmbrăcate în cămăși subțiri de noapte și adorm imediat cu pleoapele grele de gene, peste ochii fără visuri.

Altele o nimeresc mai puțin bine. Mămica lor seamănă, mămicăi cele adevărate din casă, deaceia este mai rar luată în seamă. Rochia i se mototolește, dar nimeni nu-i face alta și dacă întâmplător cade de pe vreun scăunel, nimeni n'o alintă. O lasă acolo unde a căzut ceasuri întregi.

Peste tot copiii se joacă la fel cu păpușile, le iubesc la fel și le strică la fel. Este ciudat destinul acestor jucării cari au viața cea mai scurtă tocmai pentrucă sunt iubite prea mult. O altă jucărie încântă la început și apoi e părăsită, pentru a fi reluată în răstimpuri, dar păpușa este tovarășa de fiecare clipă a fetiței. După ce a visat-o noaptea și a zâmbit prin somn când a văzut-o cum merge și vorbește, căci să știți aceasta este un mare regret al copiilor, deschide ochii asupra pătucului ei. Primul bună dimineața este pentru păpușă. Apoi începe viața zilei mărunte de copil și la fiecare pas păpușa este alături. Cu ea își bea laptele și de dragul ei mănâncă mai mult. Cu ea pleacă la plimbare și cu ea se culcă după masă, ca s'a adoarmă, nebăgând de seamă că astfel adoarme și ea. Păpușa devine o persoană importantă și vie. Are cerințe ca un copil, se înveselește sau se întristează ca și el. Uneori chiar se îmbolnăvește. Atunci provoacă mare spaimă în „casa de păpuși" și este păzită cu un devotament dus până la limită.

Astfel primăvara le găsește pe multe din ele, de nerecunoscut. Dar afară cerul se face albastru și Dumnezeu scutură alte flori pe pământ. Dar trebuie să vină abia altă iarnă pentru ca ochii noștri să se mai bucure de priveliștea care acum este desăvârșită. Parada păpușilor, — florile de iarnă.

Zoe Felea

Eternul Moș Crăciun cu jucăriile lui

CRĂCIUNUL IN PRIGOANĂ 1938-1939 1939-1940 în penitenciarul special dela Râmnicul Sărat

de Dr. ȘERBAN MILCOVEANU

Ing. GH. CLIME

NICOLAE TOTU

ALEX. CANTACUZINO

MIHAIL POLIHRONIADE

GH. FURDUI

Ing. EUGEN IONICĂ

Sunt constrâns să-mi reamintesc și să oglindesc în câteva cuvinte „Crăciunul în Prigoană".

Imi este greu, mai greu decât ori și ce!

Greutatea nu este în a-ți putea reaminti. Dimpotrivă. Generația noastră are memorie organizată. Fiecare din noi este dator să cultive memoria. Căpitanul ne-a lăsat porunca prin care legionarul să nu uite niciodată. Și apoi împrejurările trăite atunci de noi toți și de întreaga mișcare cu prieteni și legionari sunt veșnice cuie bătute în tâmple și nici timpul sau bucuria nu le vor putea șterge cât de puțin.

Greutatea stă însă în esența materială a lucrurilor. Viața de temniță nu este bogată în fapte, dar tare adâncă și puternică este în răscoliri sufletești. Mii de gânduri îți vin și te chinuiesc. Despici firul cunoașterii până nu mai poți număra. Zi și noapte te trezesc întrebări care de care mai neînțelese. Nu este odihnă, ci încordare și consumare. Iți simți cum toate reflexele îți sunt prinse și cum încet-încet, ți se scurge vlaga din tine.

Intreg sistemul e organizat metodic ca în lipsa unei morți fizice să se ajungă la destrămarea persoanei într'o umbră fără voință — adică la o moarte sufletească.

Și totuși acolo în temnița dela Râmnicul-Sărat, în altitudinea unei mari febre, am trăit acea interiorizare, atât de căutată și atât de mineră — întocmai ca o nirvană, pentru sufletele legionare.

Cândva, atunci când timpul va împinge istoria noastră spre legendă, voi încerca să las spre cristalizare ceeace am simțit ca zguduire și ceeace am înțeles ca Lege din viața de temniță. In toate acestea nu interesează faptele, ci marile probleme care s'au pus atunci sufletului și se vor pune pentru înțelegere postumă. Aceasta pentrucă în viața de temniță sau te abrutizezi până dincolo de imbecilitate, sau ajungi să găsești marile adevăruri ale vieții. Drumul spre o condițiune sau alta nu atârnă de rezistență somatică sau de nivelul intelectualității. Este adevărat că în singurătate omul cult își găsește din resurse preocupări mai bogate. Dar pe linie mare drumul spre găsirea adevărului în întregime, atârnă de puterea idealului închis în tine și cu tine, de arzătorul dor de cucerire care te mână înainte și mai ales de credința în Dumnezeu și misiunea ce ți-ai dat-o spre împlinire.

Mai intens decât în orice altă categorie de viață, în temniță se trăește pe liniile și spre țintele celui mai împins extremism. Este o apocaliptică ardere interioară între viață și moarte sufletească, în care recunoaștem cea mai autentică definiție legionară.

Dar, acum să ne întoarcem pe planul real la obiectivul imediat al rândurilor noastre. Departe de mine gândul de a căuta să aduc faptele. Sunt interesante prin cruzimea lor, dar ceeace are valoare pentru a fi cunoscută este starea noastră sufletească de atunci.

Ofensiva Legionară de luptă totală

Până în Decembrie 1938 fiecare din noi și întreaga mișcare legionară cu toate resorturile celulelor ei **ne asvârliserăm într'o încordată și cumplită ofensivă de luptă totală.** Nici eul pământesc din micimea noastră, nici crudul dușman dinafară — nimeni și nimica nu ne-a putut opri sau măcar întârzia. Ca uraganul urmam pe Căpitan în iureșul de cascadă al unor biruinți repetate una după alta, un dumnezeesc elan ridica spre culmi abia sperate un întreg popor în ceeace avea el mai sănătos și pe drumul acesta despicat în aspru granit mergeam atât de iute încât n'aveam nici timpul, nu să ne odihnim, ci să îmbrățișăm cu ochii ceeace lăsam înapoia noastră.

In ritm precipitat de cascadă s'au câștigat începând din 1935:

Bătălia studențimii române.
Bătălia taberelor de muncă.
Bătălia cuvântului scris.
Bătălia cuceririi muncitorimei.
Bătălia prietenilor legionari.
Bătălia corectitudinei în viață.
Pedepsirea trădătorului și smulgerea sămânței trădării din sufletul legionar.

Afirmarea politicii noastre externe alături de marile revoluții naționaliste.

Afirmarea în politica internă prin rezultatul campaniei electorale din Decembrie 1937.

Una după alta mișcarea legionară a înfrânt lovituri mișele și zeci de legi ieșite din gaură satanică și menite să înăbușe dorul de viață și înviere legionară a neamului.

Fiind închinați lui Dumnezeu și vrerilor Sale, mișcarea legionară a dat pe altarul apărării lui Hristos greaua, sângeroasa și de neînlocuit jertfa lui Moța și Marin.

O lume întreagă lua cunoștință și înțelegea că **de astăzi înainte neamul românesc trăește în și prin Căpitan, că El este neamul, și că voința lui trebue să se împlinească.**

Pe vremea aceia nu ne puneam întrebarea, dar astăzi este bine să se știe. Cred hotărît că pe drumul desăvârșirii spre imaginea perfectă a Dumnezeirii, **Căpitanul a făcut totul — absolut totul,** ca să învrednicească neamul până la treapta când Arhanghelul protector va da Biruința în așa fel ca prin această Biruință mișcarea legionară să câștige, în fața lui Dumnezeu și în ziua judecății din urmă, deplin **Mântuirea neamului românesc.** Numai judecata îndepărtată a istoriei de mâine va putea aprecia suficient prudența și străduința cu care a fost condusă chiar politic organizația, precum și nesfârșita străduință, muncă și voință pusă la temelia mișcării și consumată în drumul ei.

INCEPUTUL PRIGOANEI

Dar din 20 Decemvrie 1937, organizația n'a mai atârnat politic de factorii interni din țară, ci a devenit obiect al politicii internaționale, ale cărei încurcate și ascunse sfori nu mai puteau fi și nici măcar trece suficient prin mâinile tot atât de abile ca și vitejești ale Căpitanului. El însuși a spus în circulara dela Jilava că mișcarea legionară este ca un piersic care a înflorit primăvara prea devreme.

Din acest moment, cei mai negri nori deslănțuiți din toate cloacele pământului și-au vărsat potopul mișelesc de ură asupra mișcării legionare, neînvinsă în credința ei, dar încă fragedă în organizația ei politică. Cele mai veninoase suliți ale satanei și uneltelor lui au sângerat nemilos ca pe Iisus mișcarea legionară, încercând să ucidă inima și viața din ea. Numai asasinarea Căpitanului și a marilor căpetenii legionare putea liniști acești diavoli și stinge ura lor înverșunată. Aceasta le trebuia, aceasta li s'a dat, aceasta s'a urmărit. Irod — Esterа — Sf. Ion Botezătorul.

Totuși și în această situație, Căpitanul a fost mai tare decât toți dușmanii Lui și ai neamului nostru. Pentrucă atunci, când situația era cea mai grea, **Căpitanul a înțeles marele adevăr din urmă și a avut tăria să și-l impună.**

MARELE ADEVAR DIN URMA

Se știe că acest adevăr a trăit în sufletul și sângele nostru odată cu **strămoșii noștri traci, anume geții cei nemuritori.**

Dar deatunci numai Căpitanul și căpeteniile din jurul Lui l-au mai înțeles și l-au trăit.

Anume, adevărul că pentru Biruința legionară păcatele neamului sunt atât de grele, încât **Străduința și lupta nu sunt deajuns.** Că este necesar: **Nu să se facă totul, ci să se dea totul** — adică **să se dea jertfă și încă jertfa cea mai scumpă: libertatea și viața.**

Căpitanul a avut **geniul să înțeleagă acest adevăr** și a **avut tăria să și-L impună.** Marile căpetenii Legionare au avut **credința trebuitoare să-L urmeze până la capăt.**

Stăpâni pe acest adevăr și luminați de un destin depășind personalul și momentul prezent, Căpitanul și căpeteniile legionare **au acceptat senini și cu fruntea sus:** arestarea, lagărul, condamnarea, întemnițarea — cu toate umilirile și suferințele lor — în cursul negrului an 1938.

In penitenciarul dela Râmnicul-Sărat, grupul nostru în frunte cu d. inginer Gh. Clime **au acceptat temniță cu 7 ani condamnare și încordați pe poziția noastră — nimic altceva nu trebuia să aibe loc în sufletele noastre, decât grija ca suferința noastră să împlinească nevoia necesară pentru spălarea păcatelor neamului.**

Transcriu cuvânt cu cuvânt, ultimele rânduri dintr'o scrisoare pe care Căpitanul în însuși penitenciarul dela Râmnicul Sărat, ne-a trimes-o nouă și d-lui inginer Gh. Clime la mijlocul lui Octomvrie 1938:

„...Acum suntem prinși într'o strâmtoare asemănătoare înecatului tras la fund de vârtejul râului. După cum acesta ca să scape nu trebuie să dea nici din mâini, nici din picioare și să aștepte ca însuși vârtejul să-l scoată la mal, tot așa și noi trebuie să stăm liniștiți și să ne închidem în noi, așteptând ca odată cu limpezirea cerului țării noastre, opinia publică și nația să-și împlinească procesul lor interior.

In penitenciarul dela Râmnicul Sărat

Cei care acum cunosc cum legionarii au acceptat ca o nouă bătălie a jertfei să intre în temniță și deasemenea își pot da seama câtă nesdruncinată încredere aveam în Steaua mereu biruitoare și în cuvântul de ordine al Căpitanului, aceștia vor trebui să înțeleagă starea noastră sufletească și chinuitoarele noastre svârcoliri din Crăciunul 1938—1939.

Stăteam întemnizați între zidurile și în celulele penitenciarului din Râmnicul Sărat, al cărui adjectiv de special s'a adeverit cu sângeroasă prisosință mai târziu.

Noemvrie 1938. Ordine după ordine plouau în fiecare zi dela ministerul de Interne și Inspectoratul general al Jandarmeriei. Ni s'a aplicat cel mai sălbatic regim pe care l-a avut până în Septembrie 1939 Penitenciarul dela Râmnicul Sărat și cred că în general vre-o închisoare politică din România. Din celule ni s'au ridicat toate lucrușoarele adunate bucată cu bucată și de o mie de ori mai dragi decât în viața de libertate. Ni s'au tăiat micile libertăți — cuvântul nu este exagerat — cucerite cu o luptă dusă la baionetă pas cu pas. Odată și odată voi trebui să înfrunt crisparea amintirii și să descriu acest regim.

Cu intuiția lui de mare realism politic, Mihail Polihroniade și-a dat seama că regimul din penitenciar este un termometru oglindind situația politică și că înăsprirea este răspunsul la acțiunea legionară de afară și, deci încordarea atinge paroxismul.

NOAPTEA SFANTULUI ANDREI 28-29 NOEMVRIE 1938

Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii sunt smulși în plină noapte din mijlocul nostru, strangulați pe șoseaua spre București și îngropați după împușcarea cadavrelor în păduricea de lângă închisoarea militară Jilava. Noaptea aceasta a despărțirii, a ultimei despărțiri, a ultimilor Lor gânduri și cuvinte — într'un cuvânt detașarea acestui mănunchi de arhangheli depe pământul lumii noastre spre seninul locaș al celor ce s'au apropiat de Dumnezeu, socotesc nu ca martor și nici ca legionar — dar cred așa stăpân de cuvinte și adjective că este necondiționat cea mai sublimă pagină a eroismului românesc.

Abia la această dată, la 12 Decemvrie, ni s'a adus la cunoștință, asasinatul. Numai după 13 zile, acel 13 care revine fatidic în toată istoria legionară. In acest timp s'a discutat la Palat soarta noastră a celor 21 rămași încă în jurul d-lui ing. Gh. Clime și abia am fost îngăduiți — pentru a vorbi în termenii lor — să mai rămânem în viață.

Inteleg că are o deosebită valoare istorică de a descrie aceste 13 zile cu presimțirea ce mintea ne refuza să credem că au putut fi asasinați, precum zguduirea de trăsnet a fiecăruia din noi și a tuturora în grup când am aflat realitatea în toată cruzimea ei. O problemă de adâncă psihologie omenească a putut fi citită, atât în felul cum fiecare dintre noi, 21 am primit lovitura, cât și în felul cum sufletul nostru comun legionar a reacționat așa deslănțuit, liber și fără ca cineva din noi să dea o directivă.

Pela ora 5 după masă, ni s'a spus că Corneliu Z. Codreanu a fost împușcat, vrând să evadeze de sub escortă și ni s'a dat să luăm cunoștință de apelul camarazilor din lagărul dela Vaslui — astfel ca noi să ne precizăm poziția și atitudinea față de guvern.

Fiecare din noi a reacționat într'un fel aparte. Dar toți apoi, fără să ne fi vorbit, ne-am îndreptat tăcuți, cu capetele plecate, cu umerii aduși, în hainele de ocnaș și unul după altul spre platforma de sus, așezată spre răsărit în interiorul penitenciarului. Am îngenunchiat, așa cum ne găseam fiecare.

D. ing. Gh. Clime a spus un Tatăl nostru. Cuvintele curgeau rar, câte un plâns zguduia pe unul sau altul și simțeam cum în cer Căpitanul și camarazii primeau rugăciunea noastră.

Apoi ne-am sculat în picioare. Ne-am strâns unul cu altul în brațe. Ne-am amestecat lacrimile și durerea. Ca un munte prăbușit, dar încă mare, d. inginer Clime cu fața neagră și crispată de durere, ne-a dat comanda cu o voce a cărei tărie părea ea însăși copleșită:

„Eu mă retrag în celula mea. Voi continua rugăciunile. Ion Banea iei comanda!"

Ne-am întors spre penitenciar să intrăm în celulele noastre. Să ne înghițim durerea și să ne sfătuim.

Era frig afară, dar și mai de ghiață ni se păreau acele ziduri. O tăcere de mormânt înlocuia viața sgomotoasă de mai înainte. Cu Nicadorii și Decemvirii era atâta viață, parcă făceam un stup de albine.

Intâmplător după un colț din sală am zărit niște ochi iscoditori. Un plutonier ne spiona pentru a raporta. Bucureștiul se interesa de starea noastră sufletească.

Dar ce poate conta toată această micime omenească?

ZILELE DE CRACIUN ȘI CELELALTE SARBATORI

Pentru obiectivul rândurilor noastre interesează aceste zile și starea sufletească care ne-a stăpânit în trista și cernita lor scurgere.

Dintr'un început o mărturisire de umilință și neputință mi se smulge din toată ființa și fără să o pot opri, chiar dacă aș încerca.

Pentruce o **mărturisire de umilință?**

S'o spunem cu îndrăzneală: **pentrucă ei au murit și eu trăesc.**

Aici sunt simțăminte care sunt proprietatea lor și pe care ei le-au trăit cu arzătoare intensitate. Eu le-am primit prin inițiere și-mi revine doar funcția de a le reda. De aici o serie de întrebări. Contopirea noastră sufletească a fost suficientă ca exprimarea de către mine a simțămintelor lor să fie cea adevărată? Trăind, sunt destul de curat, ca să am dreptul de a-mi îndeplini obligația de a lăsa în scris ceeace ei n'au putut lăsa? Ei s'au jertfit pentru mișcare și au vrut numai binele ei, dar oare mișcarea crede util și vrea ca să se cunoască acestea?

Nu cu ușurință își poate îndeplini un om ca toți oamenii o asemenea misiune față de o reală taină, trăită de martiri, pe care i-ai cunoscut și desfășurată sub privirea lui Dumnezeu, atunci când întreaga națiune își avea ochii și nădejdile ațintite spre Râmnicul Sărat.

Și pentruce o **mărturisire de neputință?**

O știm cu toții: **N'avem cuvinte și nici minte pentru a înțelege, dar pentru a zugrăvi?**

A înțelege este mai mult un proces intuitiv, care se face pe calea sentimentului și în împlinirea căruia intră în joc resorturi sufletești pe care le ai dela natură. A descrie, a zugrăvi, este aproape numai un proces rațional, alcătuit din orânduire armonică de elemente pe care cel puțin le-ai citit — dacă nu le-ai înțeles. De aici, deci, o serie de întrebări: Limba noastră încă aproape de concretul unui trecut recent și făcută pentru vremuri în orice caz mai de pace decât acestea din ultimii ani, are oare vocabularul și reflexele necesare? De atunci din 1938 **s'a scurs suficient timp,** măsurat, nu cronologic, ci în distanță din cunoașterea fenomenului și revoluției legionare, suficient timp pentru a putea desprinde esențialul călare pe linia istoriei permanente?

Răspunzându-mi mie: am credința hotărîtă că înțeleg, dar tot așa cred că nu pot zugrăvi. Deaceea această sarcină de a zugrăvi o voi încerca cu ajutorul lor, a martirilor înșiși.

Va trebui deci să aștern pe hârtie, așa cum se fac deobiceiu biografiile, viața și gândurile lăsate de fiecare în parte, mai ales în ultimele momente ale lor. Fapta vieții lor, a propriei lor vieți va fi aceia care va zugrăvi și va aduce în chip fericit înțelegerea. Dar aceasta nu poate fi decât o sarcină de viitor. Nu poate fi cuprinsă în rândurile prezente.

Totuși se desprind prin propria lor putere câteva mari atitudini pline de lumină și așezate pe un plan comun.

Crăciunul lui 1938-1939 a trăit epilogul asasinării Căpitanului: Cel mai sguduitor deznodământ din istoria noastră.

Până atunci trăiserăm colectiv într'o plină ofensivă legionară. După o cascadă de bătălii câștigate, ne svârlisem cu hotărîre crescută în bătălia întemnițării. Ne măsuram biruința în **puterea de a învinge dorul de libertate sau confort,** și **cantitatea de suferințe ce o puteam da pentru mișcare.**

Căpitanul ne spusese în Penitenciarul dela Râmnicul-Sărat la 5 Octombrie 1938:

„...Lagărele și cei de afară... **Am nevoie numai de Râmnicul Sărat. Voi să nu dați nici un fel de declarații, căci trebuie să suferim aici. Mănunchiul acesta și suferința noastră va însemna Alcazarul României. Intocmai ca spre o torță ce arde, întreaga națiune își va avea astfel privirea mereu îndreptată spre noi. In felul acesta mișcarea nu va muri, ci va trăi din ce în ce mai vie în sufletul neamului!"**

Și iată că pe acest munte de martiraj consimțit vine cumplita asasinare a Căpitanului. Judecând politic bătălia întemnițării acceptate n'a fost suficientă, ci a trebuit jertfa morții. Dar lăsând acestea la o parte să încercăm care a fost resortul sguduirii noastre.

Nu știu cum să descriu și nici cum să încep. Dar îmi revine tenace prezentă în minte scena unui trup încă în viață și care după decapitare se sbate într'o baltă de sânge.

Sufletele noastre erau parcă goale de întreg conținutul lor pe care totuși l-au avut înainte. Mă întreb dacă această senzație n'ar avea-o acela care într'un fel oarecare și-ar pierde o bucată din propria lor inimă. Totuși noi nu pierdusem numai geniul care crea și ne conducea, dar și întreaga inimă al cărei elan ridica întreaga mișcare.

Imi amintesc cuvintele camarazilor de atunci.

Camarazii martiri

Cea mai impresionantă durere o trăia inginerul **Eugen Ionică.** Il iubea nespus de mult pe Căpitan și-și legase o fericită existență de oricare destin al Lui. Cu toate că lăsase acasă tot ceeace poate dori și avea un om, totuși niciodată n'a scos nici cel mai ascuns suspin de regret.

Parcă îl văd și acum.

Așezat pe pat și cu fața în mâini, plângea printre lacrimi, din când în când ieșea **„...Căpitane, Căpitane... Ce-au făcut călăii cu tine... Unde ești acum... ai fost tare, dar legionarii tăi nu te-au înțeles și n'au putut fi tot atât de tari ca tine!".**

Am încercat să-i ușurez durerea. Nu se putea aceasta. Avea presimțirea hotărîtă că neamul românesc va pieri.

Imi răspundea mereu:

— **„Cine crezi, Șerbane, că va avea puterea și elanul să ridice iarăși atât de sus nația noastră? Nimeni! Nimeni!**

— **„Nu se poate, d-le Inginer, va trebui să ne ridicăm iarăși".**

— **„Da, dar fără Căpitan!"**

Deasemenea îmi reamintesc de **George Furdui.** Cea mai bogată cultură și cel mai cultivat creer din generația noastră, atât intelectualicește cât și sufletește.

Mereu îl obseda exemplul călăului care a asvârlit securea și a fugit, refuzând să ucidă pe Mihai Viteazul. Se plimba chinuit cu capul în pământ și punându-și aceeaș întrebare:

„...Nu se poate... Nu se poate... Căpitanul n'a putut fi asasinat... Merg până acolo și cred că chiar dacă s'a găsit ucigașul, care să tragă, încă glonțul să nu poată ieși din pușcă... Eu cred în Dumnezeu... Eu cred în dreptatea lui Dumnezeu..."

I-am atras atenția:

— „Dragă George, aceasta atunci trebue să fie o minune!"

— **„Oh! Da, sigur!"**

— „In orice caz Căpitanul n'a murit, tot îl avem în sufletele noastre...

— **„Sigur, sigur!..**

Mihail Polihroniade judeca însă altfel: judeca politic și realist. Mereu repeta:

„...Asasinarea Căpitanului nu este numai o crimă, ci este mai ales o mare greșală!"

Tot el mi-a povestit amănunțit împrejurările în care acest cuvânt s'a spus cândva în istoria franceză.:

Gândindu-se la Mișcarea Legionară și la linia noastră de acum înainte îi plăcea să-și repete deviza acelui rege francez:

—„Tout est perdu, hors l'honneur!"

Și nimeni ca el n'a avut sentimentul onoarei mai prezent înaintea ochilor în acele zile negre și în care atât de ușor puteai să aluneci.

Parcă îl văd pe d-l **Inginer Gh. Clime.** In picioare lângă fereastră și căutând cu ochii departe. M'am întrebat atunci ce-l chinuia: destinul Mișcării sau poate încă așteptа vre-o veste de la Căpitan, pe care l-a iubit atât și l-a întovărășit în lupte zi de zi timp de peste 20 de ani?

Intreaga lui ființă era numai înțelepciune. După câteva zile de durere petrecute numai în post și rugăciuni, în care timp desigur că a încercat să reia legătura cu Căpitanul, a ieșit din celula lui și ne-a spus:

— **„Căpitanul a fost asasinat. Aceasta înseamnează că puterea de creație a Mișcării s'a micșorat mult de tot, dar în schimb credința în Mișcarea legionară s'a adâncit și mai mult în sufletul neamului!"**

La Râmnicul Sărat am recunoscut cu toții că cea mai puternică căpetenie în viață o aveam în **Alexandru Cantacuzino.** Nu-i vorba de hotărîrea cu care sfida moartea și care înspăimânta pe toți dușmanii. Cât timp ar fi fost liber nimeni nu îndrăznea să asasineze pe Căpitan, pentru că el era un al doilea care să-l continue. Dar ceeace îl definea era în primul rând intuiția genială cu care străfulgera dintr'odată orizonturile largi și liniile marei politici.

Cu toată asprimea rece a ființei lui și el a avut ochii plini de lacrimi și a sughițat în hohote de plâns. Dar după ce ochii i s'au uscat de lacrimi, primul a ridicat comanda Căpitanului și ne-a spus hoărît:

„...Camarazi, opriți plânsul. Priviți bărbătește înainte. Căpitanul ne-a fost asasinat, dar voința Lui este ca moartea Lui să ne fie steag de luptă și ca să ne aducă Biruința!"

La această chemare, ne-am înțeles misiunea.

Căpitanul a avut destinul lui Hristos-Omul.

Noi legionarii devenim apostolii care să răscolească sufletul mulțimilor și să ducă mai departe steagul până la Biruință. Și pentru aceasta niciunul dintre noi apostolii Căpitanului nu putem să ne sustragem dela răspunderea și împlinirea acestei sfinte misiuni.

Mai apropiat de sufletul meu îmi era **Gheorghe Istrate,** comandantul Frățiilor de Cruce. Intotdeauna tare ca o piatră își făcea o tenace plăcere și repeta cu fălcile încleștate:

— **„...Călăii cred că s'a terminat cu noi... Se înșeală amarnic însă... Vor înnebuni de groază când ne vor auzi că tot vom striga:** Trăiască Legiunea și Căpitanul!... **Da! Așa întreg:** Trăiască Legiunea și Căpitanul! **Abia atunci vor înțelege și ei că n'a murit Căpitanul... că nu L-au putut ucide!"**

De câte ori strig acest Trăiască Legiunea și Căpitanul mă gândesc la Gh. Istrate, legionarul care în acele zile a avut curajul cel mai puternic de a crede în nemurirea Căpitanului...

Cuvinte asemănătoare și aceeaș linie au avut toți ceilalți camarazi martiri: Nicolae Totu, Bănică Dobre, Ion Banea, Gh. Apostolescu, Căpitan Emil Siancu, Traian Cotigă, prof. Sima Simulescu, Alecu Teli, dr. Paul Craja și Aurel Serafim.

Mlaștina desnădejdii

Printr'o soartă neînțeleasă ieșisem din **pădurea cu fiare sălbatice** și ne lăsaseră în viață.

Câteva săptămâni a urmat **mlaștina desnădejdii** de o sfâșietoare suferință sufletească.

După două luni, începând de pe la sfârșitul lui Ianuarie 1939, ne-am lovit de **muntele suferinței.** Un greu și lung urcuș care ducea spre moarte.

Imediat după asasinarea Căpitanului ne-a copleșit o nesfârșită desnădejde și un sentiment de neputință și rătăcire. Au fost câteva zile în care am avut senzația înfrângerii definitive și că singurul lucru ce-l mai puteam face era să murim pe poziție apărându-ne onoarea și însoțind pe Căpitan. Atunci am simțit că sentimentul onoarei, nu este numai un ornament estetic, ci este și o forță în viață, o forță cu resorturi rezistente.

Decemvrie 1938 ne-a hrănit o scârbă de restul omenirei și chiar o ură împotriva acestui neam românesc care a primit atât de ușor și a acceptat asasinarea Căpitanului... Dar curând ne-am dat seama că una este poporul și alta este clasa lui conducătoare, singură vinovată.

Neîncetat ne întrebam:

Cum oare dintre atâția oameni politici nu s'a găsit unul care să-l oprească pe regele asasin? Pentruce întreaga noastră pătură conducătoare s'a solidarizat cu asasinatul și asasinii? Unde a dispărut Justiția și cum s'a ajuns ca o bandă să folosească autoritatea numai în folosul ei?

Și în fine acuma:

Pentruce lumea burgheză petrece și se înveselește astăzi, poate chiar aici în apropierea acestor ziduri cernite cu sânge și de unde a fost smuls și asasinat Căpitanul? Cum poate fi atât de nesimțitor acest popor și pentru ce nu vine cu coase și topoare **să sfărâme această blestemată temniță?**

Pentru ce? Pentru ce? Pentru ce?

Un singur lucru încălzea sufletele noastre și lumina nădejdile noastre: încă trăiau afară două mari căpetenii: profesorii Vasile Cristescu și Horia Sima.

Dar unde sunt acum sărmanii? Ii fugăresc ca pe câini? I-au împușcat în ascuns? Au putut scăpa în străinătate?

Infine ne vine o veste dela ei. Nu vor să părăsească pământul țării și stau aici să răzbune pe Căpitan.

Dar nu, nu, aceasta nu: ei trebue să plece, să scape, d-l Clime să le dea ordin. Cel puțin să rămâie ei și când cerul se va limpezi să fie cine să reînalțe Steagul legionar.

Niculăiță Totu a fost acela care în pătimașa lui iubire pentru oameni și poporul sărman ne-a făcut să schimbăm răsvrătirea în compătimire și să înțelegem că românii sunt încă niște iobagi, pentrucă noi legionarii eram cei care trebuiam să le facem educația de stăpâni și să le călim o conștiință vie.

ADEMENIREA

Tot timpul autoritățile ne-au ținut de aproape sub observație. Și mai ales în acea vreme cu o plăcere diavolească. Niciodată n'au putut citi însă ce se petrece în sufletele noastre. Odată voi scrie și despre acel spionaj șiret, dar prost și de întrebările care de care mai întoarse ce cari ni le puneau pentru ca să afle ce închidem în adâncul adânc al sufletelor noastre. S'au lovit însă de rezistența unor oameni cu experiență și pe care prigoana i-a învățat cum să se poarte.

Totuși bazați pe deorganizarea produsă de spionii lor în lagărul de la Vaslui, au încercat să ne arunce și nouă plasa ademenirei.

Un înalt personagiu — astăzi mort — din banda prigonitoare a venit pe la sfârșitul lui Decemvrie 1938 la Râmnicul Sărat și a avut o lungă convorbire cu Traian Cotigă. I s'a spus că guvernul a câștigat partida și este stăpân pe situație. Apoi i s'a propus un târg. Anume să înlocuim pe Căpitan cu Regele Carol II-a și să facem în jurul acestuia un guvern puternic cu toți patrioții dela Călinescu până la legionari. Bineînțeles înalte interese cer aceasta și Patria cerând nu poate fi refuzată. Altfel vom putrezi în temniță și este păcat de tinerețea noastră.

Un asemenea limbaj ar fi ametit pe orișicine. Traian Cotigă a respins oferta în cuvinte precaute.

La 7 Ianuarie 1939 autoritățile au înțeles că Mișcarea legionară nu s'a predat și deci pentru a o stăpâni are nevoie să ne ție ostatici.

Deatunci am trăit cu toții soarta cea mai amară din lume **soarta ostaticului,** căruia i se prelungește agonia și care știe că zilele îi sunt numărate fără termen, pentrucă odată și odată trebuia să se producă ceeace am așteptat aproape un an: **răzbunarea Căpitanului și măcelul represiv al miilor de legionari.**

Știu cum s'au petrecut lucrurile cu mine.

Intr'o dimineață în Noembrie 1938 a venit un maior de jandarmi să-mi ceară declarație pentrucă e păcat de studiile și familia mea. Astfel cu câteva simple rânduri voi fi iarăși liber.

Răspunsul meu a fost întocmai ca al celorlalți camarazi:

„...Se poate d-le maior să aveți dreptate. Nu vă contrazic și poate Garda de Fier a murit de tot. Insă ceeace vă rog să credeți este că **sunt un om de onoare. Nu pot să-mi părăsesc camarazii, voi rămâne cu ultimul până la sfârșit".**

Maiorul mi-a mai adăogat:

„...Gândește, domnule bine de toți Familia d-tale e nenorocită. Poți fi util țării prin medicină. Și apoi bagă de seamă: lucrurile merg înăs-

(Continuare în pag. 8-a)

CRĂCIUNUL pe un submarin

Oamenii de cart stau pe puntea submarinului care patrulează în apele Mării Nordului. Un vânt rece îi izbește în obraz, o ploaie amestecată cu zăpadă îi pătrunde până la piele și stropii de apă se prelinge pe ochelarii de protecție.

Marea este furioasă. Frigul i-a pătruns până la oase pe cei doi marinari, ca să se încălzească, tropăesc cu cizmele lor grele, de colo până colo, pe mica punte a vasului. Se pare că toți zeii mării fac tot ce-i este cu putință pentru a turbura tradiționala liniște a Ajunului. Din când în când, câte un val uriaș pleznește cu furie turnul micului vas... și un pumn de apă sărată stropește buzele celor doi ce stau de strajă.

Jos, în camera mașinilor, se aude zvâcnitul neîntrerupt al motoarelor. Mecanicii, mânjiți pe față cu ulei, veghează. Căldura este atât de mare, încât au cu toții broboane de sudoare.

În cabinele dela proră și dela pupă mecanicii torpilelor stau gata la posturile de luptă. Ofițerul inginer stă la centrală, în mijlocul oamenilor săi și urmărește cu îngrijorată încordare toate variațiunile acelor indicatoare. El este răspunzător de felul în care navighează submarinul. Radio-telegrafistul stă în fața aparatului și este gata să prindă orice undă. La datorie deasemenea, în mica lui bucătărioară, este și marinarul care pregătește masa întregului echipaj.

In camera sa îngustă, comandantul stă aplecat peste hărți, măsoară cu compasul drumurile, depărtările de coastă, adâncimile și zonele în care se ordonă cârmuirea.

SE SCHIMBA CARTUL !

Se schimbă cartul! Cei doi marinari coboară țepeni de frig pe scara de fer și căldura din interiorul submarinului este prima răsplată a obositoarelor ceasuri de veghe. Incet încet își scot hainele de piele, își freacă mâinile și se bucură ca niște copii când primesc prima ceașcă de cafea caldă. Caută un locușor, se'ntind de îndată ce îi [illegible] și în câteva clipe adorm.

Mai curând decât de obiceiu, toată lumea se scoală, se spală, se bărbierește, se pieptănă și își perie hainele. Pare că ar fi vorba de o inspecție. Apare și ofițerul de serviciu, se îngrijește ca pretutindeni să domnească cea mai perfectă ordine. Toți au fețele surâzătoare și sunt nespus de veseli. Intră și contra-maestrul, cu o sticlă la subțioară, rom de Jamaica, indispensabil pentru prepararea grogului de Crăciun.

Comandantul se urcă pe punte la oamenii de cart și caută să desluşească întunericul ce s'a lăsat peste marea în spume. Coboară apoi și schimbă câteva cuvinte cu ofițerul de serviciu.

La centrală, ofițerul inginer face deasemenea câteva recomandațiuni marinarilor care sunt la posturi.

In cabina comandantului e o movilă de pachete și pachetele așteaptă să fie împărțite oamenilor din echipaj. Comandantul sau „moșul" cum îi spun „băeții", o contemplează cu satisfacție. Chiar în această clipă prin difuzorul aparatului de radio răsună clopotele de Crăciun din patria îndepărtată. Sunetul lor dulce pătrunde în toate încăperile, vestind ceasul cel mare. Noapte de Crăciun!

Submarinul spintecă valurile și se'ndreaptă în noapte spre necunoscut.

Pericolul a trecut — submarinul ese la suprafață

ALARMA !

Deodată, în mijlocul tihnei religioase care-i cuprinsese pe toți, se aude glasul strident al clopoțelului de alarmă.

„Alarmă!"

Oamenii de cart coboară de pe punte în interiorul submarinului. Toate manivelele sunt răsucite spre „submersiune", se dă motoarelor maximum de presiune. Incet, încet vasul intră în adânc. Mai jos, din ce în ce mai jos. O zguduire scurtă — submarinul e atins [illegible] deasupra [illegible] de [illegible] mării.

„Ce s'a întâmplat?" Marinarul care stă la aparatul de ascultare în cabina de radio, tace.

Motoarele sunt oprite. Se [illegible] adunarea întregului echipaj. In [illegible] activității [illegible] comandantul [illegible]: „Camarazi, vrem să sărbătorim Crăciunul!".

Le vorbește apoi despre Crăciun, despre cei dragi de acasă, despre camarazii de pe alte submarine, despre cei care sunt în aceeași clipă pe vedetele rapide, pe distrugătoare, pe crucișătoare, pe [illegible] și care cu toții așteaptă cu aceeași voință să întâmpine pe inamic. Gândul comandantului se îndreaptă apoi spre aviatori, spre cei dela artileria antiaeriană care veghează la granițele și pe coastele Germaniei.

Tot „Moșul" este acel care face să revină buna dispoziție. Dă la fiecare câte un pachețel și strângându-i mâna, găsește un cuvânt bun și o glumă.

Pe acest submarin este Crăciunul, tradiționalul Crăciun german. [illegible] să se spună glume, un râs [illegible] îi cuprinde pe toți și grogul pe care l-a pregătit bucătarul este mai [illegible] prețuit. Acum oamenii pot să cânte și un imn biruitor țâșnește din toate piepturile. Dorul de acasă a fost învins.

DUPA INAMIC...

„Alarmă!".

Vocile au amuțit și nu se mai aude decât aceiaș glas strident al clopoțelului de alarmă. Comandantul ordonă urcarea la suprafață. Trebue să vadă ce mai este pe-afară. Vasul iese gâfâind la suprafață, se scutură de apă și alunecă pe marea care s'a liniștit.

Reflectoarele taie întunerecul și fâșii de lumină albă cercetează marea în toate direcțiile. Vasul execută apoi o manevră, se așează în poziția de tragere și este gata să [illegible] vasul inamic care vine din direcția Nord-Est. Se ordonă vasului necunoscut să stopeze.

„Vasul poartă pavilion neutru". Această știre spulberă nădejdile [illegible] unei pradă neașteptate.

Crăciunul trebuie să fie sărbătorit. Buna dispoziție a revenit din nou. Bate miezul nopții. „Moșul" mai spune câteva cuvinte, un cuvânt de felicitare și apoi ordonă tuturor să se ducă la culcare.

Crăciunul în trecutul poporului nostru

Sărbătorile Crăciunului, prăznuite cu atâta evlavie de către poporul român, fiind un prilej de reculegere și de mulțumire sufletească mai ales în satele noastre, unde încă se mai păstrează obiceiurile atât de frumoase la adăpostul influențelor nefaste ale orașului, au fost deaiungul veacurilor momente de înălțare, de lepădare de sine, de pioase ceremonii. Poporul român a știut întotdeauna să-și cinstească în chip deosebit sărbătorile creștinești. Pioasele ceremonii și frumoasele obiceiuri dela sărbătorile Crăciunului au atras atenția chiar și a călătorilor străini, care s'au întâmplat pe aceste locuri.

E de observat că practica acestor ceremonii de sărbători și obiceiurile s'au păstrat numai în descrieri făcute de străini, fiindcă dealtfel numai lor li s'a părut ceva curios și deosebit.

Poporul român este arătat în descrierile călătorilor ca un popor din cele mai credincioase și mai păstrătoare de credință. Catolicul Del Chiaro, călătorul din jumătatea II-a a sec. al XVIII nu uită să spună că „Valahii își fac cruce de câte ori trec dinaintea unei biserici și a unei icoane și sunt atât de riguroși observatori ai zilelor de post că nici nu vor să audă de scutirea lor în timpul unei boli sau alte nevoi". Religiozitatea aceasta a poporului român a fost observată și de alți călători mai dinainte, care spune astfel: „Formele de serviciu bisericesc și cântecul la Munteni sunt admirabile căci ei sunt creștini adevărați buni și religioși, iar despre dregători spune că „sunt peste măsură de credincioși".

Este regretabil că aceste descrieri, care ni s'au păstrat, nu pomenesc prea mult despre poporul de jos, ci numai cum se prăznuiau sărbătorile la curtea domnească unde dealtfel erau și ei ca oaspeți. Curtea era formată din Domn, boeri, dregători și reprezentanții clerului, astfel că adevăratele obiceiuri ale poporului nu ne sunt descrise decât foarte puțin.

Nu uită încă călătorii să pomenească de tradiționalul porc de Crăciun, tăiat în ziua de Ignat și surprins fiind Paul de Alep, însoțitorul patriarhului Macarie care trece pela Curtea lui Mateiu Basarab, spune că „țipătul lor ajunge până la cer". Ne povestește apoi un obiceiu, care astăzi nu se prea mai practică, acela al vânătorii în ajunul Crăciunului. La vânătoare pleacă chiar Domnul cu toți dregătorii și parte din armată, care se strâng lângă palat, prin tobe și trâmbițe. Paul de Alep este deasemenea mirat de faptul că mai la fiecare boer în casă observă animale, în special urși, spunând că „vânatul se obișnuește aici din timpurile cele mai vechi, fiind ca un uz tradițional ca în asemenea zile să fie servite la masa Domnului pentru prânz bucate din propriul său vânat".

Boerii obișnuiau în ajunul sărbătorilor să ofere daruri Domnului. Del Chiaro spune că aceste daruri „în semn de omagiu" erau covoare persane, potire turcești lucrate artistic, iar ceremonia înmânării era însoțită de discursul Logofătului „care în numele tuturor, luând ca temă un pasaj din evanghelie referitor la sărbătoarea Crăciunului, urează Domnului și familiei sale urări pentru binele țării, condusă de el cu dreptate și părintească milă. După discurs boerii sărută mâna voevodului, care le mulțumește".

Obiceiul de astăzi ca preoții sau cântăreții bisericilor să umble din casă în casă și să vestească nașterea Mântuitorului precum și acela al corurilor, se practica și în trecut.

Paul de Alep spune că „purtând icoane umblă toată noaptea vizitând casele boerilor și urându-le bucurie în ziua de sărbătoare. Primul lor cântec e pentru Domn și al doilea pentru patriarh (fiindcă era Macarie în țară). Fiecare om sărută icoana și le dă câte ceva; la fel umblă muzicanții".

Serviciul religios din zilele Crăciunului este ascultat de Domn și dregătorii, care sunt în Capitală.

In biserică stăteau fiecare după rangul lor. Soldatul stătea totdeauna înapoia Domnului și [illegible] buzduganul și calpacul [illegible].

După slujbă boerii erau invitați Domnului „în regalul lor regește de ceasuri". Banchetul era un prilej de întâlnire al boerilor cu Domnul și acesta era să-i prețuiască și să-i mulțumească, răsplătindu-i la rândul său cu daruri. Era apoi sfârșitul anului, când Domnul schimba și numea noui dregători.

Paul de Alep se miră de [illegible] care exista la asemenea banchete. Prima cupă de vin, era însoțită de sunetul trâmbițelor și de descărcarea a trei tunuri „de se cutremura pământul" adaugă Paul de Alep.

De remarcat e însă faptul că poporul român a fost întotdeauna cumpătat și măsurat în petreceri. Acest lucru au fost nevoiți în prima rând călătorii și n'au uitat să amintească acest lucru. Paul de Alep spune că în aceste zile de sărbătoare n'a văzut beție sau alte [illegible], deși sunt multe case cu băuturi, ci din contră oamenii „se purtau sobru". Și în deplinătatea [illegible] purtării. De aceea el se simte obligat să desmintă și să înlăture credința greșită că poporul român își pierde timpul în petreceri: „nu e adevărat spune el, ceeace se zice în țara noastră cum că creștinii de aici își petrec timpul tot în beție", față de aprecierea pe care o face un străin despre neamul nostru.

După câte vedem multe din obiceiurile din trecut s'au păstrat și în timpul nostru.

In orice caz trebue să remarcăm mai ales religiozitatea de care erau cuprinși boerii și întreg poporul.

Credința a fost aceea care în trecut a ținut trează conștiința națională.

Să ne reculegem gândurile în aceste zile de sărbătoare și să ne aducem aminte de înaintașii noștri, căutând să fim și noi cel puțin asemănători lor, dacă nu egali cu ei.

Fl. D. Stănculescu

Politica externă a ROMÂNIEI LEGIONARE

Politica externă a României prezintă numeroase caracteristici și aspecte, cari nu pot fi definite numai în cadrul acestor rânduri. Deaceia, ne vom mulțumi să vorbim, deocamdată, numai despre actuala politică externă a României instaurată în viața neamului potrivit vrerilor lui, și în viața Statului, potrivit realităților geo-politice, — prin revoluția care a creat regimul legionar.

O caracteristică ce interesează expunerea noastră este, că politica externă a României legionare este complectamente opusă politicei externe a României democrate.

Azi, această politică are ca obiective permanente asigurarea unor condiții optime de viață neamului; eri, politica democrată năzuia să rezolve problemele europene ignorând totalmente problemele românești. Voiam să fim europeni uitând să fim români. Din pricina acestei optici deformate am ajuns, unde suntem: adică la dezastru, prin mutilarea frontierelor.

In al doilea rând, politica europeană pe care o practica „democrația românească" (acesta este numai un mod de exprimare; în fapt niciodată n'a existat o democrație românească ci numai o dictatură a cluburilor politice care erau influențate de centralele iudaice și masonice ale democrației europene, și care era regizată la Paris și Londra; aceptă politica externă a democrației românești scriem, era numai o formă abstractă fără nici un conținut. Ea plutea în sferele unei ideologii care nu avea nici o atingere cu sufletul și cu pământul românesc.

Actuala politică externă a României este inspirată din cunoașterea adâncă și completă a realităților românești, așa cum rezultă ele din așezarea geografică a pământului nostru, din tendințele imperialiste și din spiritul politic al vecinilor noștri; din sufletul neamului și din mult sbuciumata lui istorie împletită din înfrângeri, din lupte și din nădejde.

Politica României legionare s'a încadrat în mod complet și definitiv în sistemul creiat de puterile Axei. Iar țelul ultim al politicii Germaniei și Italiei, unite prin spiritul comun al celor două revoluții naționale, — este de a creia o nouă ordine politică, bazată pe revoluțiile vii ale națiunilor europene. Așa fiind, participarea României la politica Germaniei și Italiei corespunde nu numai unor realități ignorate până acum, dar chiar și spiritului legionar ce se axează în mod perfect, pe fundamentul spiritual al fascismului și național-socialismului, care înseamnă asigurarea unei vieți libere și integrale tuturor națiunilor ce formează comunitatea popoarelor europene.

*

Până în momentul de față, două sunt evenimentele cari definesc spiritul acestei politici românești. Ele privesc vizitele oficiale la Roma și Berlin ale d-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și Șeful regimului legionar.

Discuțiunile purtate de d. General Antonescu atât cu Ducele și Fuehrerul, cât și cu personalitățile reprezentative ale Italiei fasciste și ale celui de al treilea Reich, au învederat spiritul nou în care este guvernată România, precum și cari sunt tendințele regimului legionar, cari în concordanță cu politica Axei urmăresc crearea unor condiții noi pentru viața României.

Punctul de vedere al României în actuala situație internațională, ca urmare a arbitrajului dela Viena, este bine cunoscut: România merge până la moarte cu Axa, dar în acelaș timp României trebuie să i se facă dreptate pentru ca astfel neamul românesc să se poată desvolta atât din punct de vedere material cât și din punct de vedere spiritual.

Faptul dominant al politicei externe a României legionar, până în momentul de față este aderarea noastră la pactul tripartit, care s'a făcut prin semnarea protocolului de adeziune, la Berlin, de către d. general Ion Antonescu.

Aderarea României la pactul tripartit prezintă o însemnătate deosebită nu numai pentru politica țării noastre, dar chiar pentru modul cum se conturează tendințele de reorganizare politică și teritorială a Europei.

Intr'adevăr, pactul tripartit a fost creat nu din calcule diplomatice elaborate în cancelarii capitonate, ci pentrucă a răspuns unei necesități politice mondiale. Puterile Axei pășind la opera de reorganizare a continentului s'au găsit pe aceiaș linie de acțiune mondială cu o altă mare putere: Japonia. Acest pact este numai o formă juridică în care este specificată și unificată acțiunea Germaniei, Italiei și Japoniei ce are ca țel final organizarea unei păci durabile în lume. Iar condiția prealabilă pentruca pacea să poată fi de lungă durată este recunoscută de cele trei părți contractante chiar în textul pactului, în care se precizează că „fiecare națiune trebue să primească în lume spațiul ce i se cuvine". **Așa fiind cele trei mari puteri** „au hotărît să stea alături, să organizeze colaborarea lor mutuală în marele spațiu asiatic și în teritoriile europene, în care scop ele își propun să creieze și să întrețină o nouă ordine de lucru, capabilă să favorizeze bunăstarea și prosperitatea popoarelor cari locuesc aceste teritorii". **Ceva mai mult, la pactul tripartit pot adera și alte puteri, spune textul oficial**, „cari sunt dispuse să-și orienteze sforțările într'o direcție asemănătoare, pentru a-și realiza astfel aspirațiile, care în ultimă analiză, tind la pacea mondială".

In lumina acestor obiective politice mondiale aderarea României la acest pact, de o covârșitoare importanță pentru evoluția situației politice, trebue înțeleasă nu ca un act diplomatic, ci ca o participare exclusiv politică, ținând seama de caracterul revoluției legionare care creează o comunitate de destin cu fascismul și național-socialismul. Din această pricină în blocul european ce se organizează în cadrele pactului tripartit vor avea cuvânt hotăritor, în primul rând, acele State care sunt conduse de principiile naționalismului totalitar. Ca urmare a acestei realități, nu trebue să tragem alte concluzii, în legătură cu statele care aderă la acest pact, decât acelea care pot rezulta din tendințele noi de reorganizare politică a Europei. In pactul tripartit, fiecare națiune își păstrează liberă și integrală suveranitatea sa. Iar obiectivele politice și naționale ale fiecărui contractant sunt și rămân aceleași, pentrucă prin pactul tripartit se urmărește numai statornicirea unei păci durabile care însă, se recunoaște chiar în pact, poate fi realizată numai dacă fiecare națiune primește în lume spațiul ce i se cuvine.

Judecat sub acest unghi critic, pactul tripartit ne apare ca un instrument diplomatic, mondial, având o funcție ideală (deoarece urmărește organizarea unei păci de lungă durată) înlăuntrul căruia fiecare putere lucrează în comun cu celelalte pentru realizarea acestui țel unic: pacea, prin respectarea drepturilor etnice, istorice, economice și geografice ale fiecărui partener în parte.

România legionară — s'a încadrat în noua ordine politică cu toată sinceritatea și cu ferma credință că dreptatea ei milenară va fi asigurată în viitor. Pentrucă Europa nouă nu poate fi concepută decât ca o Europă în care fiecare popor își trăește, liber, viața lui așa cum a fost ea fixată de veacuri prin prezența lui pe un pământ pe care nu l-a părăsit niciodată. Iar atunci când Generalul Ion Antonescu, aducând în presa italiană, un omagiu Impăratului Traian, a scris că „noi suntem unde am fost și rămânem unde suntem", s'a înțeles în mod clar că neamul românesc, alcătuitor de țară peste toate vitregiile și nedreptățile vremurilor trecute sau prezente — a rămas acelaș, pe acelaș pământ, alcătuind aceiaș unitate națională care a avut totdeauna ca țel ultim crearea statului întregei comunități românești.

Aceasta este realitatea; așa ne învață istoria și neamul și dela legile lui de viață nimic și nimeni nu ne pot abate.

Politica externă a României, al cărei conținut se precizează cu fiecare zi și care își găsește o primă și fericită expresie în cadrele spiritului pactului tripartit reprezintă o realitate politică ce nu poate fi minimalizată de manevre diplomatice. Iar în sprijinul nostru pledează nu numai dreptatea noastră, dar chiar și spiritul pactului creat de cele două mari revoluții naționale și completat de voința creatoare de ordine nouă a imperiului Soare Răsare.

Ștefan Ionescu

D. general Antonescu, semnează adeziunea la pactul tripartit

D. general Antonescu și Ducele Mussolini pe peronul gării Termini la Roma

RECONSTRUCȚIA ECONOMICĂ A ROMÂNIEI

Acordul de colaborare economică, ce s'a încheiat la Berlin în ziua de 4 Decembrie a. c. între Germania și România, este rezultatul înțelegerii depline a șefilor celor două țări pe teren politic, ca expresie a încrederii sincere, arătată de Fuhrerul-Cancelar, Adolf Hitler, d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului-Legionar Român, în urma aderării țării noastre la pactul tripartit al marilor puteri ale Axei.

Prin acest acord s'a fixat situația României în cadrul noului spațiu european, trasându-se totdeodată și liniile mari ale colaborării cu Germania, țintind la realizarea vastului plan — de zece ani — pentru reconstrucția economică a țării noastre.

Acest plan economic, de proporții gigantice pentru nevoile obișnuite ale țării noastre, ne surprinde oarecum nepregătiți și puțin cam desorientați. Uriașa economie a marelui Reich, cu posibilitățile ei tehnice și cu finanțele ei creiatoare în plină ascensiune, ne vine nouă, nevoiașilor, într'ajutor, să ne reconstruim țara, pe urma tuturor suferințelor, prin cari am trecut, după ce ni s'au rupt fâșii întinse din pământul strămoșesc, furându-ni-se tot avutul de tâlharii politici, cari ne-au vândut străinilor ce am avut mai de preț, lăsându-ne goi, săraci, lipiți brazdei, ca pe vremea hoardelor barbare ale Asiei, și, mai pe urmă, pe timpul fanarioților, unii mai jefuitori decât alții.

Am fost obișnuiți să cerșim marei finanțe internaționale jidovești împrumuturi de refacere, cari, în loc să fie întrebuințate pentru nevoile țării, dimpotrivă serviau la subjugarea noastră politică și economică. Și, astăzi vine cel mai puternic stat al lumii, Germania, fără a ne obliga decât la muncă cinstită, apreciind virtuțile noastre naționale, să ne arate deplină încredere, să ne ridice din căderea, în care am ajuns, fără vina noastră, și să ne spună cuvintele de îmbărbătare: *Suntem prieteni și aliați, vă dăm tot ajutorul nostru, de care aveți nevoie, să vă reconstruiți țara prădată. Pentru aceasta consimțim la un plan economic pe zece ani, spre a vă putea dovedi puterea de renaștere din amorțeala, în care ați căzut.*

Trebue să mărturisim, că încrederea, ce ni-se arată de marea națiune germană în momentele cele mai critice ale existenții neamului românesc, depășește mult așteptările noastre. Acordul încheiat este un act istoric de vaste repercusiuni în politica de nouă construcție europeană, pe care noi, Românii, nu-l putem îndeajuns aprecia, în situația noastră actuală de neînchipuit zbucium sufletesc. Germania a citit în sufletul curat al poporului român a descoperit într'ânsul o comoară neprețuită, pe omul nou de muncă și de cinste exemplară, de abnegație și de jertfă până la sacrificiul vieții, tipul legionar, creație unică de forță morală constructivă, în Sud-Estul Europei, datorită martirului „Căpitan", Corneliu Z. Codreanu.

Aptitudinile românului, de a se adapta cerințelor timpurilor de față, insușindu-și cu ușurință cunoștințele technice, când este bine îndrumat și i-se pun la dispoziție mijloacele financiare necesare pentru a-și procura inventarul de unelte și vite în gospodăria sa, se cunosc din contactul de muncă al poporului nostru cu grupul etnic german din Transilvania și Banat. Populația germană din țara nostră a găsit acum și pe teren politic deplină înțelegere pentru o armonioasă conviețuire cu Românii în sânul Statului nostru național, condus de mișcarea legionară.

Legăturile acestea, de strânsă și înțelegătoare conviețuire între elementul etnic german și poporul român, au contribuit fără îndoială la încrederea Fuhrerului Reichului în conducătorii de astăzi ai României, înlesnind mult încheierea acordului de colaborare economică în interesul ambelor țări, devenite prietene și aliate.

Acest acord proiectează viitoarea așezare politică și economică a Sud-Estului european pe planul de pacificare a continentului nostru. Și nu este o simplă întâmplare, dacă raporturile de viitor ale marelui Reich cu popoarele europene au început să se contureze mai întâi cu țara noastră.

România este situată la gurile Dunării, mărețul fluviu, care leagă provinciile vestice germane cu cele răsăritene, îndreptându-se spre coasta Mării Negre, și deschizând larg poarta răsăriteană a Europei spre țările Asiei și Africei.

Așezarea noastră geografică, într'un colț mai ferit al Europei de flagelul războiului, lasă posibilitatea unui început faptic de organizare a nouii ordini politice și economice, preconizată de Germania pentru viitorul apropiat.

Un vast câmp de activitate se desfășoară înaintea noastră, cu ramificări în toate domeniile economiei noastre naționale. România trebue reconstruită peste tot, cu răbdare și cu pricepere, având sprijinul technicii și experienții națiunii germane, căci urmele dezastruoase ale trecutului se văd pretutindeni: pământul nostru fertil este cultivat în mod primitiv, pădurile sunt devastate de întreprinderile străine, necruțătoare, lacome numai de câștiguri ușoare; vitele sunt slabe, pipernicite și reduse la un număr insuficient pentru nevoile gospodărești; plugarii sunt lipsiți de uneltele de muncă și rămași fără îndrumare practică pentru a'și cultiva rațional moșia; terenuri inundabile imense stau enasanate, răspândind microbii bolilor infecțioase, în loc să fie câștigate pentru agricultură; terenurile petrolifere au fost exploatate barbar, lăsate să-și micșoreze și chiar să-și piardă producțiunea; gazul metan, acest combustibil ieftin, a fost neglijat cu totul, pierzându-se cantități imense, fără nici-o întrebuințare; țara a fost lăsată fără drumuri și șosele pietruite când carierile de piatră se găsesc la mici distanțe; produsele câmpului și ale grădinilor, ale viilor și pomilor fructiferi n'au fost valorificate prin industrializare decât într'o prea mică măsură; industria casnică a fost lăsată cu totul în părăsire, ca și albinăritul și cultura gândacilor de mătase; țăranii au fost lăsați să tânjească, fără ocupație o însemnată parte de timp a anului.

Toate aceste urme ale unui trecut plin de umilințe, dăunător bunului renume de odinioară al poporului român, vor trebui să dispară în cel mai scurt timp, făcând să renască dorul de nouă așezare a gospodăriei satelor, de mai rodnică activitate economică la orașe, sporind munca românească în comerț, industrii și meșteșuguri.

Pentru reconstrucția țării, trebue să ne recâștigăm încrederea în noi, ca factori de muncă creiatoare în spiritul vieții legionare.

N. Istrate

STILUL CREȘTIN AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

Faptele s'au petrecut aevea. Un tânăr ros de neliniști și involburat de păcat — poate eram atunci eu însumi sau, poate, era altul — își mărturisea cândva tristețea necredinței sale în Vinerea Patimilor. De s'ar putea afla — spunea el — câți Iisuși mor azi, moarte fără nădejde, fără chip și fără vreme. In miezul nopții de mâine, dintre ei toți va învia doar unul: acelaș de sute de ani și singurul care n'a știut să moară. Insă singurul care A VRUT să se nască. Iisuse — se tânguia el — ajută nesiguranța mea și învață-mă să Te iubesc! De ce vii tocmai când nu sunt pregătit, când nu pot accepta Dumnezeirea Ta, când ura mă îneacă și răsbunarea mă arde? Și dece îmi apari mereu, nu în smerenia Ta biblică, ci în furia genială a Marelui Inquisitor? De mi-ai putea răspunde, n'ai mai fi Dumnezeul mulțimii care nu întreabă niciodată. Știu: prima îndoială pe care am întâlnit-o am fost eu însumi. Așa cum cea dintâi moarte pe care am trăit-o a fost moartea mea. Dar dece întâia Inviere nu-mi aparține? Este greu să fii creștin, încheia tânărul.

După zile de căutare și luptă, tânărul a sfârșit prin a iubi nașterea lui Dumnezeu din pântec de fecioară și prin a slăvi, în tălmăciri mistice, Invierea Lui din mormântul pământului. Fiindcă a început să TRAIASCA îndumnezeirea lumii prin Iisus, în loc să mai GANDEASCA NECREDINTA și să se măsoare cu Dumnezeu.

Acceptarea vieții — chinuitoare și eroică, încât și pe Dumnezeu trebue să-L fi durut nașterea Sa ca om — însemnează găsirea Mântuitorului. Fiindcă, primind viața omului, Dumnezeu și-a lăsat în lume harul.

Acceptarea existenții — cu piscurile ei de nădejde și cu prăpastiile sale de suferință, nu însă lunecarea oarbă din ispită în păcat — rămâne singurul îndemn la mântuire. Pentrucă mântuirea nu se dăruește dincolo, ci se cucerește aici. Dincolo ascultăm numai judecata și executăm verdictul.

Credința în viață, în rostul ei de înfăptuire și desăvârșire, are, așadar, un sens creștin. Chiar dacă învățătura Domnului propovăduește asceza. Sau tocmai pentrucă o propovăduește. Credința în viață este pârghia credinței în Inviere. Vedem aceasta în fiecare clipă de rugăciune și-o auzim cu fiecare pas spre moarte. Fără faptul vieții nu știm cum ar fi posibilă minunea Invierii. Și, fără Inviere, unde ar mai putea să rodească taina mântuirii?

Acest tâlc se vădește în marile sărbători creștine. CRACIUNUL — încredere în existență — însemnează bucuria luptei pentru viață. Iar PAȘTELE — încredere în mântuire — dovedește bucuria biruinței prin Inviere.

Noi Românii n'am primit icoana Mântuitorului din necesități istorice. Nici din socoteli politice. Și nu ne-am închinat crucii cu dreapta pentru a dosi cu stânga securea mișeliei, călită în arșița stepei barbare. Ci am fost și ne-am păstrat creștini prin însuși fondul nostru sufletesc indiferent de momentul istoric când am mărturisit dogmele. Prin simțul de echilibru, prin sentimentul de demnitate omenească, prin capacitatea de jertfă a stăpânitorilor de totdeauna al acestui pământ, la care se adaugă nevoia de mântuire a cuceritorilor romani — istoviți de veacurile unei istorii viteze — Biserica lui Iisus și-a găsit crucea în sufletele noastre. N'am împrumutat-o dela nimeni. Am purtat-o în fiecare mărturisire de viață. Crucea ne învățase renunțarea. Așa se explică de ce neamul a suferit neclintit asprimile istoriei și a răbdat, neînfricat, răstignirea în numele rânduelilor politice. Aflase că dincolo de politic se găsesc deslegările veșniciei. Dar tot așa se lămurește de ce neamul nostru a trăit înălțarea în Duh. **Intreaga noastră istorie este o desfășurare de pildă creștină.**

Și toate roadele spiritului nostru se hrănesc din sensul creștin al vieții. Baladele poporului în afara aparențelor — rostesc virtuțile creștine.

Doinele, în care s'a topit destinul însuși, — cresc din năzuința mistică a neamului. Nu știm unde au răsărit. Știm însă că doina trebuia să vină la noi. Pentru că era a noastră, a sufletului românesc scăldat de credință. Și mai știm că doina ne mângâie nu prin tristețea ei pământeană. Nici prin nostalgia sa lumească. Ci fiindcă aduce svon de spovedanie și se deapănă în ritm de psalm. Iar colindele noastre — atât de mult ale noastre, încât nu le-am vinde pe nici un preț uitării — dovedesc, prin drumeția mesianică de care se leagă, nevoia apostolică de a vesti, din loc în loc, pe Domnul. Colindele întrețin rudenia spirituală dintre oameni — oameni care nu se cunosc, dar care se primesc cu frăție — atât de proprie concepției creștine.

Ni se va spune totuși că nu suntem un neam religios. Ni se vor aduce argumente. Blestemăm pe Dumnezeu în cuvinte și-L alungăm adesea din fapta noastră. Este adevărat! A fi însă creștin însemnează, mai ales, a avea conștiința păcatului. Și setea de mântuire. Ori, acestea nu ne lipsesc. Ne-o dovedește istoria.

Și — orice s'ar spune despre greșelile noastre — credem în transfigurarea vieții prin Christos. Deaceia, ca întotdeauna, neamul vestește veacului:

„CERUL LUI DUMNEZEU PE PAMANT S'A NASCUT".

Victor Ion Pavelescu

GERMANII DIN ROMÂNIA ȘI STATUL LEGIONAR

Poziția grupului etnic german în Statul român național-legionar, este determinată de raporturile de prietenie, care leagă astăzi Poporul român de cel german. După cum pe vremea regimului trecut ostilitatea față de germani era adesea o piedică și un obiect de ură în calea oricărei înțelegeri, grupul germanilor etnici din România a devenit astăzi o puternică trăsătură de unire, care leagă legionarismul român de național-socialismul Germaniei mari. Tineretul grupului etnic german este legat prin cea mai strânsă camaraderie de generația tânără a legionarismului român, încă de pe timpul anilor grei de luptă. In unele închisori ale României tineri naționali socialiști au stat la olaltă cu tineri legionari, uneori în aceiași celulă, având astfel ocazia să cunoască unii la ceilalți o doctrină și o atitudine comună. Astfel în închisoarea dela Brașov, tineri camarazi din grupul etnic german, au stat săptămâni întregi închiși laolaltă cu decemvirul Bozântan, ucis odată cu Căpitanul.

Asemenea camaraderie stă la baza atitudinei germanilor din grupul etnic în Statul legionar român. Convorbirile dintre tânărul conducător al germanilor din România, Andreas Schmidt, și Generalul Ion Antonescu Conducătorul Statului român, precum și cele dintre primul și Horia Sima Conducătorul Mișcării legionare, au putut fi duse într'un spirit de perfectă înțelegere, întrucât atât grupul germanilor etnici din România cât și Legiunea au avut de suferit aceleași urmăriri în lupta lor pentru o nouă Europă. Prin noul statut juridic pe care România l-a dat din proprie inițiativă grupului etnic german, ea a dovedit că este gata să traducă și în fapt prietenia ce o nutrește față de germani. Alte state, cum este de pildă Ungaria, vor trebui să urmeze acest exemplu în ceeace privește tratamentul ce-l aplică germanilor, care trăesc înăuntrul granițelor respective, aceasta pentru a da și o dovadă practică a prieteniei lor.

Principiile de conviețuire în viitor între Poporul român și Grupul germanilor etnici este bine cunoscut prin textul Decretului lege privitor la constituirea Grupului germanilor etnici din România care a fost publicat la timp.

*

Prin acest act de camaraderie, România legionară și-a manifestat apartenența la Axă tocmai într'o chestiune dificilă. Faptul acesta a fost subliniat și de domnul profesor N. Petrașcu, Secretarul general al Mișcării Legionare, care a spus următoarele, în cuvântarea rostită la 8 Noembrie 1940 la Mediaș cu ocazia constituirei Partidului Național-Socialist al Grupului germanilor din România: „Datorită acestui fapt, D-voastră, Germanii din România numai alcătuiți o minoritate, ci aveți dreptul de a vă socoti camarazi, în lupta dusă împreună pentru realizarea unor idealuri comune. D-voastră sunteți în acelaș timp legătura vie între Legiune și Mișcarea Național-socialistă. Pentru noi care trăim în Ardealul nostru, leagănul conviețuirei pașnice și rodnice a germanilor cu Românii, această legătură o reprezintă pământul, pe care-l lucrăm împreună".

In acest spirit se desemnează viitorul germanilor din grupul etnic din România, care, vor urma linia destinelor Europei noui, alături de românimea legionară. Prin noua împărțire teritorială, aspectul grupului germanilor etnici din România este schimbat: din cei peste 800.000 germani, care trăiau în România până la 1940, cei 94.000 germani din Basarabia, cei 100.000 din Bucovina și cei 14.000 din Dobrogea, s'au întors în patrie la chemarea Fuehrerului. Cei cca. 100.000 germani din Nordul Ardealului au căzut la Ungaria. In actua la România sunt deci acum peste 1/2 milion germani. Umăr la umăr cu camarazii români vor ajuta la reconstrucția nouei Europe, care, după victoria Germaniei va asigura continentului un viitor mai bun și popoarelor continentale o conviețuire pașnică.

CĂPITANUL-ELEV

AMINTIRI DIN VIAȚA DE ȘCOLAR a lui CORNELIU I. ZELEA CODREANU la liceul „Cuza Vodă" din Huși

Pe Căpitanul Legiunei, marele mucenic al Neamului, l-am avut elev la liceul „Cuza Vodă" din Huși.

Era în toamna anului 1918, când am fost numit, pe ziua de 1 Octomvrie 1918 profesor de **lb. franceză și filosofie** la liceul „Cuza Vodă" din Huși.

Corneliu Codreanu era elev în clasa VII (șaptea). Era printre fruntașii clasei, alături de **J. Popovici** șeful clasei, azi magistrat, consilier la o Curte de Apel undeva în țară, și **I. Gh. Vântu**, azi conferențiar la Universitatea din București, Facultatea de Drept și primar general al Capitalei.

Tânărul elev Codreanu m'a impresionat chiar din prima oară. Era lecția de „Introducere la obiectul filosofiei".

Incepeam și atunci ca și acum, școala sub semnul unor vremuri triste pentru neamul nostru: Tragedia națională prin care ni se răsluise atunci Țara și îndureraseși sufletul nației. Cu aceiași emoție ca și acum arătam elevilor mei marea datorie ce le incumbă lor, generația de mâine ca, cu acelaș spirit de sacrificiu să se pregătească pentru a repara marea nedreptate care ni se făcea.

Doi ochi vii și pătrunzători m'au urmărit toată ora și cu privirea lui scrutătoare, parcă îndrăznea să dezlege enigma mare națională a viitorului neamului.

La sfârșitul orei, când încheiam subiectul: „Importanța filosofiei ca disciplină a spiritului uman", care ajută omului de a se ridica până la sferele cele mai înalte ale gândirei omenești, pentru a dezlega cele mai mari probleme ale existenței și când am subliniat că și filosofia este națională și deci caută să pătrundă în esența rostului existenței noastre ca nație, chemată ca să-și împlinească misiunea sa istorică, Corneliu avea lacrimi în ochi, și în străfulgerarea viziunei sale, ochii săi aveau acea privire mistică de apostol.

L-am urmărit de-atunci continuu. Nu arăta mare entuziasm pentru limba franceză și la acest obiect își făcea datoria unui elev conștiincios; la obiectul filosofiei însă, întotdeauna atenția lui era deosebit de încordată.

Il interesau în special, diferitele teorii din psihologia experimentală ale lui W. Wundt și asupra experiențelor pentru determinarea puterii de muncă.

Odată, la sfârșitul unei ore de filosofie mi-a cerut un supliment de lămuriri privitor la „determinarea experimentală a simpatiei și a simțului moral".

Altă dată, în cursul explicației, în urma unei schițe făcută la tabelă, privitoare la „localizarea funcțiilor psihice în centrele nervoase" s'a sculat și m'a cerut să-i recomand un tratat asupra acestor probleme.

Conduita lui de elev, atât în clasă, în școală cât și în afară de școală, era de-a dreptul impresionantă.

In clasă era pildă vie de atenție și interes pentru cultura generală. Aveam obiceiul și atunci ca și acum ca să recomand elevilor mei ca, atunci când se termină ora, să se ridice șeful clasei și să mă anunțe că a sunat, pentru a nu lua din recreația elevilor.

Niciodată, șeful clasei, I. Popovici nu se executa. La ora de filosofie, când le explicam despre sentimentele superioare și ajunsesem la sentimentul național-moral ca cel mai înalt, șeful clasei s'a ridicat, pentru a mă înștiința că a sunat și de intrare, când observ pe Corneliu Codreanu, că se apleacă peste bancă, trăgându-l de mână, spre a-l opri, de a mă întrerupe. La observația mea, mi-a declarat că „să facem încă o oră de filosofie, în locul francezei". Ora următoare aveau franceza, tot cu mine.

Pe elevii mei dragi și atunci ca și acuma îi chemam cu numele de botez. Pe el îl strigam Corneliu. De multe ori, privirea lui era îndreptată înspre un punct fix. Nu era o atenție distrată sau împărțită cum se spune în psihologie, ci concentrată. Când îl strigam: Corneliu, era suficient să-l ajuți puțin și imediat se reculegea.

Ceea ce îți fixa însă dela început atenția Corneliu Codreanu era seriozitatea matură. Pot afirma cu toată siguranța că pe Corneliu Codreanu nu l-am văzut niciodată râzând.

De altfel și educația căpătată de la tatăl său, prof. Ion Zelea Codreanu, era o educație austeră — chiar riguroasă — excesiv de riguroasă. Pe Corneliu Codreanu nu-l vedeam niciodată jucându-se ca și colegii săi, sau plimbându-se pe străzi, sau în grădinița de vis-a-vis de liceu. Era meditativ și întotdeauna, concentrat și preocupat.

Il interesau însă conferințele. Inaugurasem la Huși o societate culturală, prin conferința „**Criticismul lui Kant**". Corneliu Codreanu era printre puținii elevi din clasa lui, care lua note.

La o altă conferință tratând despre „Pozitivismul lui Aug. Comte", l-a interesat în mod deosebit, expunerea concepției „Politica positivă a filosofului francez. Mi-aduc aminte că m'a întrebat a doua zi la școală, dacă „**acel conciliu de filosofi, pe care-l preconiza Aug. Comte, pentru întocmirea legilor și normelor sociale, căruia omenirea trebue să i se supuie**" s'a aplicat vreodată în Franța. E de reținut acest fapt, căci știm că mai târziu, când Corneliu Codreanu și-a organizat cadrele Legiunei, a alcătuit și el acel Consiliu de „**Senatori legionari**", în fruntea căruia se află și astăzi profesorul-filosof **I. Găvănescu** și cum erau și alții ca prof. **Nae Ionescu**, etc. Să fi fost aceasta, o influență a concepției din „Dinamica socială" a lui Aug. Comte?!

Corneliu avea pe lângă toate acestea un suflet bun și iertător. Astfel, în urma unui conflict cu un coleg de al lui, care-i făcuse rău, la intervenția mea ca „să-l ierte", (acel coleg trăește și e magistrat superior) Corneliu l-a iertat și în fața mea l-a îmbrățișat.

Ținea mult și era atașat față de unii profesori ai lui. La finele anului școlar 1919, fiind invitați de o delegație a clasei a VII-a, ca să ne fotografiem împreună, eram dirigintele lor, am răspuns acelei delegații care era formată din fruntașii clasei: Popovici, Vântu și Codreanu, ca să invite și pe directorul liceului, care era prof. I. David.

Corneliu a fost de părere ca să invite pe toți profesorii clasei lor.

Această fotografie, proprietate personală, se află astăzi la d. prof. univ. **D. Gazdaru** care dorește ca în amintirea **Căpitanului-elev** s'o reproducă. Din ea se desprinde figura impunătoare, a unui tânăr frumos și serios cu brațele încrucișate în mijlocul colegilor și a profesorilor, elevul **Corneliu I. Zelea Codreanu** între elevii I. Popovici și Gh. Vântu.

Când colegul de atunci profesorul Ion Zelea-Codreanu a fost ales deputat și însărcinat cu suplinirea catedrei sale de limba germană, la cursul inferior preot **Negoiță** fostul rector al Seminarului „V. Costachi" din Iași și subsemnatul la cursul superior, la sfârșitul unei ore de istoria literaturii germane moderne, Corneliu, mi-a mărturisit că-i place mai mult limba germană decât cea franceză (!).

Nu l-am mai avut pe Corneliu elev în clasa **VIII-a** căci eu am plecat la Chișinău, în Basarabia, trimis în toamna anului 1919, de către d. C. Kirițescu, directorul inv. secundar, pentru românizarea școlilor în capitala Basarabiei.

Pe Corneliu Codreanu nu l-am mai întâlnit, decât în primăvara anului 1927, în tren în timpul unei călătorii spre București.

Era într'un grup de tineri cărora le destăinuia ceva. Frumos, înalt, într'un strălucitor costum național m'a zărit și făcându-mi loc m'a salutat, reverențios: „cu tot respectul d-le profesor".

Avea o atitudine impresionantă, marțială chiar. I-am strâns mâna cu afecțiune și la întrebarea mea, ce face, mi-a răspuns: „muncesc d-le profesor". L-am felicitat și l-am urat succes spunându-i că-l urmăresc activitatea și că se găsește pe un drum bun. (Inființase atunci organizația „Legiunea Arhanghelul Mihail"). Mi-a mulțumit foarte mișcat și ne-am despărțit.

Ultima oară îi trimisesem prin d. profesor Gazdaru sfatul, ca să rămâie pe linia de conduită a organizării vieții economice comerciale, și să înființeze și la Iași în primul rând o Drogherie românească. Când însă camaradul Gazdaru a ajuns la București, se începuse prigoana în contra lui Codreanu și toată organizația lui economică distrusă și risipită...

Astăzi, profesorul, trimite fostului său distins elev, Corneliu I. Zelea Codreanu, dincolo de mormânt, în sfera lui înaltă și senină de unde ne privește pe toți, deopotrivă, colegi, profesori și camarazi, amintirea cea mai duioasă și bucuria satisfacției cele mai mari, pentru izbânda Neamului, pentru care el și camarazii lui au căzut jertfă.

Prof. Gh. Obreja-Iași

Iași, 1940.

Cruce'n cer, cruce'n pământ
Dela Dumnezeu cel sfânt
Cruce'n casă
Cruce'n masă
Cruce'n așternutul meu
Dela Sfântul Dumnezeu

O icoană dela Muntele Athos

Maica Domnului după o icoană dela muntele Athos

AMINTIRI DESPRE CĂPITAN

In toamna anului 1929, când mi-am început studenția în Iași, Legiunea își trăia epoca romantică. Cei plecați din cetatea Bârladului, crescusem la școala „Avântului", asociație așezată, așa cum a definit-o Vasile Băncilă, pe eticism și religiozitate; aveam, deci, posibilitatea de-a ne apropia și înțelege ușor spiritualitatea nouă a mișcării legionare la izvorul ei cristalin. Când se va face istoria completă și adâncă a acestei unice revoluții a sufletului românesc, dornic de-o primenire radicală, se va vorbi desigur, cu dreptate, de rolul societății „Avântul" ca precursoare, din care a făcut parte însuși Nae Ionescu. „Frații avânteni", în mare parte, au devenit „camarazii legionari" de astăzi. Nu pot uita seara aceea bârlădeană când am fost inițiat în tainele avântene de Andrei Ionescu, comandantul legionar de azi, suflet de foc, a cărui vervă naționalistă trecea ca o lavă peste creștetele noastre. La „Avântul" bârlădean am învățat iubirea de țară, cu Stefan Ionescu, Gh. Vrabie, I. Crânganu, Ion Antoniu, atâția camarazi de generație cu care mi-am împletit tinerețea.

La Iași, mișcarea legionară era la întâile avânturi. In toamna aceluiaș an, la patronul Legiunii, sub semnul Sfântului Arhanghel Mihail, l-am văzut întâia oară pe Căpitan. Inalt, cruce de voinic, cu-o trăsătură de suferință pe față. Vorbea cutremurător, *tragic*. In sala căminului dela Râpa Galbenă, statura Căpitanului se ridica dreaptă răspunzând atacurilor acelora cari spuneau că legionarii nu gândesc, ci haiducesc, fixând cu-o claritate neobișnuită misiunea generației sale. Am avut, până acum, spunea Căpitanul, naționalismul poetic, întruchipat într'un Goga, de pildă, naționalismul strigăt de alarmă al simțirii poeților. Am avut naționalismul teoretic și cărturăresc, reprezentat de A. C. Cuza cu-o consecvență deosebită. 40 de ani a tunat glasul acestui mare profesor, dar nici un jidan nu ne-a părăsit. Misiunea noastră este limpede. Naționalismul nostru este faptic și eroic. Cântecul, poezia și doctrina, trebue să fie pentru noi numai arme de luptă, nu scopuri în sine, mijloace prin care ne limpezim drumul spre biruință, prin faptă, prin luptă, prin foc.

Pe-atunci, studențimea ieșană era împărțită în două: cuzistă și legionară. Alături de majoritatea covârșitoare a studențimii cuziste creștea minoritatea hotărîtă, dârză a studenților legionari în frunte cu Ion Banea, șeful ei spiritual și Crânganu care avea conducerea activă. Cuziștii erau mai mulți, dar n'aveau coeziunea noastră. Eram puțini prin număr, dar tari prin credință, prin dragoste și camaraderie.

Nu pot uita ședințele furtunoase ale „Asociației Studenților Creștini" din Iași din sala Căminului de pe Râpa Galbenă, cetate și biserică a românismului nou legionar, operă vie a Căpitanului și a primei tabere de muncă aspră, legionară. Banea fusese eliminat din Centrul Studențesc de către cuziști pentru credința lui, neînfricată și acum se încerca răsturnarea conducerii cuziste și cucerirea ei de către legionari. Bătălia a fost grea, dar încununată de biruință. Luptele au rămas neuitate. La congresele dela Craiova, Brăila și Sibiu s'a afirmat tot mai puternic credința noastră. Vreau să evoc numai un moment din această luptă, dominat de personalitatea epopeică a Căpitanului. Studenții cuziști voiau să ne scoată din Căminul depe Râpa Galbenă. Deși fusese clădit de Corneliu Codreanu, ca președinte al studențimii ieșene, deși era opera lui, a sufletului lui, a voinții și muncii lui, cuziștii revendicau pentru ei proprietatea căminului, sub cuvânt că fusese clădit pe locul donat de inginerul Bejan, care era cuzist și că a lor era, în acel timp, conducerea studențimei ieșene.

Mi-aduc aminte bine. Căpitanul, înconjurat de mâna de studenți legionari în frunte cu Banea, Totu, Crângaru, Silaghi, Tască, era în sala de sus a Căminului. Cuziștii voiau să ia clădirea cu asalt și să ne scoată cu forța din ea. Urale nesfârșite, strigăte, răzbăteau până la noi de jos. Căpitanul se plimba agitat. Clipa era grea. Deodată, senin, liniștit, hotărît, Căpitanul se coboară, singur, jos. El singur cu mulțimea nesfârșită în fața lui. Ca printr'o vrajă s'a făcut dintr'odată tăcere mare. Noi priveam de sus. Statura dreaptă a Căpitanului impusese teamă și respect. Parcă-l aud: „Dacă vreți pace, vă invit să stăm de vorbă, camaraderește. Dacă vreți războiu, voi știți că eu totdeauna am iubit războiul". Studențimea cuzistă, dând înapoi, înfiorată, a rămas câteva clipe fără cuvânt. A preferat pacea și l-a urmat docilă, pe Căpitan, în sala ședințelor. Căpitanul a luat conducerea adunării, primită de toți ca ceva firesc și a început să vorbească ceasuri întregi făcând istoricul luptei lui. Târziu, noaptea a dat cuvântul adversarilor săi. Era prima biruință a legionarilor asupra studenților cuziști. Dar împăcarea n'a durat și, curând noi studenții legionari și prietenii, ne-am făcut asociație aparte. Ți-aduci aminte, camarade Dobrin, de epoca aceia unică a tinereții noastre romantice, când, amândoi aleși în primul comitet legionar al Asociației din partea facultății de litere, ne serbam fericiți întâia victorie? Iți amintești de sufletul nostru de-atunci plimbat pe ulițele mărginașe și tăcute ale Iașului elegiac? De hoinărelile noastre spirituale prin împrejurimile Iașului, sfințite de mânăstiri, de plimbările noastre la Cetățuia? Căpitanul era pentru noi, ca o transpunere în transcendent a năzuinții noastre de perfecțiune, el ne spiritualizase viața și ne-o dezbrăcase de pământ. El ne sădise în inimile fragede credința adâncă în întâietatea spiritului asupra materiei. Lui îi datoram ceiace aveam mai bun și mai curat în noi. De aceia oridecâteori ne simțim singuri, nefericiți, cu sufletul sterp, rechemăm din alte vremi, sufletul plin de credință al tinereții noastre ieșene, luminată de icoana sfințită a Căpitanului și de figura curată a lui Banea și parcă aud încă, străbătând în adâncuri, cântecul neuitat al clipelor de-atunci:

Venim dela Dunărea-albastră și lină,
Venim că suntem legionari.

Gh. Ursu

RUGĂCIUNE DE COPIL

Cruce bună
Adoarme-mă.
Inger sfânt
Păzește-mă.
Din greu somn
Trezește-mă.
De duh rău
Ferește-mă.

In noaptea de Crăciun, după nașterea Mântuitorului, cea dintâi vietate care a făcut sgomot să vestească a fost o broască, care a început a orăcăi.

Când a auzit-o, Maica Precista, a binecuvântat-o „să fie blagoslovită și de lume băgată în seamă, să fie trâmbițașul ploilor și ea să trăiască și cu trupul, în vecii vecilor".

De aceia broasca, când moare, nu se împute niciodată și nici viermui nu face, ci se usucă și se pomăește. Iar dacă omori o broască se mânie Dumnezeu și se pornește pe ploi și pe potoape, de nu se mai oprește.

ARTĂ LEGIONARĂ

In momentul când vom fi putut înțelege și realiza „trăirea prin neam" în locul trăirii „individuale", toate problemele vieții noastre s'ar clarifica dela sine.

Atunci ar dispare cu totul literatura de întrebări și lămuriri pe care ne-o servim încă reciproc. Atunci ar începe imperiul acelei mari legi a **tăcerii**, despre care a vorbit Căpitanul. Inlocuirea vorbei prin fapte, a analizei distructive prin creație, **creație pur și simplu**.

Prea îndelung falsificați de vremurile cele trecute ale vorbei și analizei ale polemicei sterile cu greu ne lepădăm cele noi cojoace ale iernii cu îngheț de suflete, pentru primăvara creatoare.

Dar a început desghețul. Se aude până în inima munților, se aude până în fundul sufletelor, torentul nestăvilit al Primăverii.

Toate lesturile iernii se curăță.

Nu pe lucruri vechi ne înoim noi. Nu se pot ridica temelii de suflet nou, pe o bază nesigură.

Individualismul nu mai are ce căuta în noua concepție de viață, în Legiunea pentru care s'au făcut atâtea jertfe.

In Legiune nu există expresia „eu sunt". Nici nu se spune, nici nu se simte. E înlocuită prin „noi suntem". Și nu numai noi cei de azi, ci moșii și strămoșii noștri, de când a început neamul acesta — de când ne-am născut noi românii „din negura vremilor, deodată cu stejarii și cu brazii" — și copiii, nepoții și strănepoții noștri, atât cât va ține neamul acesta.

Viața noastră, astfel, se desprinde ea însăși din acea negură a vremii și merge spre luminile vremilor viitoare.

Suntem puternici și fără moarte. Aceasta este concepția noastră de viață.

Facem parte dintr'un neam care își are legile lui. Căpitanul este întruchiparea măreață a acestor voci ale neamului care își are legile lui aspre și drepte — legi pe care le spun codrii în adâncurile nopții — codri atât de dragi Căpitanului — legi pe care le spun câmpurile și apele, legi ce stau scrise în infinitul înstelat în care ne străjuesc sufletele strămoșilor și 'n pământul arat de pluguri primăvara, în care dorm trupurile străvechilor Traci. Odată, în două mii de ani, s'a ridicat un om căruia, mai mult decât oricărui altul, i-a fost dat să asculte și să înțeleagă aceste glasuri. Să le înțeleagă și să ni le transmită.

Cei ce încă nu le-au înțeles, așa cum ni le-a transmis Căpitanul, se exclud singuri din acest neam ce merge cu pași mari pe drumul Istoriei.

Ei rămân la marginea acestui drum, în mijlocul unor taine pe care nu le pot pătrunde; — și, aceia, pot spune necontenit „eu sunt... eu sunt..." Și vor continua să se sbată și să se jeluiască. Până când vocile vor amuți cu totul. Nu există fenomen mai natural decât acela al eliminării părților bolnave dintr'un organism ce merge spre însănătoșire. Nu există nimic mai natural decât eliminarea celor ce nu știu să se integreze în viața unui neam ce și-a înțeles destinul care a înțeles că singura posibilitate de a răspunde în fața lui Dumnezeu de rostul nostru aici este aceea de a răspunde prin neam.

Legionarul nu spune niciodată „eu sunt". Legionarul pentru sine, n'are nume. Trăirea lui nu e decât o fărâmă din trăirea neamului, tot ceeace face el e bun sau rău în măsura în care e bun sau rău pentru Legiune, Țară și Dumnezeu. Aceasta este ierarhia stabilită de Căpitan.

Legionarul nu este un ins izolat în fața Cosmosului. El personal nu răspunde în fața Cosmosului. (Un fel de a se socoti responsabil care duce deobicei la debandadă și iresponsabilitate). Legionarul este întâi de toate responsabil în fața neamului. Nu se poate sustrage dela această responsabilitate prin **nimic**. Fiindcă acesta e punctul lui de vedere unic.

*

Prin prisma acestei concepții de viață și numai astfel, se pot privi arta și artistul legionar.

Pot spune orice, cei ce nu înțeleg. Există argumente pentru orice în numele unor sau altor valori ce pot fi alese la întâmplare. In numele **neamului** însă, orice abatere dela această trăire este o greșală fără scuze. O greșeală a cărei singură sancționare este eliminarea din comunitatea acestui neam. O autoeliminare.

Artistul legionar „creatorul de frumusețe" nu se integrează în cultura românească decât în măsura în care se supune, întâi de toate „eticei legionare".

Tipul omului de geniu, căruia acest har îi scuza o trăire destrăbălată, este un tip străin spiritualității noastre, care nu ne poate interesa. Scriitorul care prin oarecare intuiție și-ar putea interesa aparent, opera, într'o spiritualitate românească, nu ne poate interesa decât în măsura în care trăirea lui se supune eticei Legionare.

Apostolii cu viață mincinoasă, nu ne pot interesa.

In Legiune, accentul se pune pe viață, pe viața Legionară, arta legionară crește din această viață, rădăcinile ei sunt aici, în pământul roditor al acestei vieți. Ea nu rodește „undeva în Cosmos". Ea va fi valabilă sau nu în măsura în care este sau nu rezultatul unei trăiri legionare. Talentul „pur și simplu" are prea puțin de a face în acest proces.

Și de aceea cele mai frumoase, mai reprezentativ românești, pagini de literatură, pe care le-a avut epoca modernă a acestui neam, sunt acelea scrise de Căpitanul. Scrisul Căpitanului nu poate fi imitat. Este scrisul cel mai de seamă, pentrucă este rezultatul celei mai de seamă trăiri pe care a avut-o cineva din cei ce au scris în țara asta.

Cuvintele Căpitanului, nu sunt numai cuvinte. Ele vin din fundul sufletului acestui neam, sunt expresia virtuților celor mai de preț pe care le are acest neam, sunt însăși palpitațiile sufletului său mare. Prin ele, izbucnește năvalnic tot geniul românesc, un geniu bun de esență divină nu geniul demonic al unor mari creatori din afara hotarelor țării pe care ne-am obișnuit să-i luăm ca exemplu.

Cei ce văd într'o artă legionară altceva decât expresia unei trăiri adânci, neîntrerupte, în duh legionar (nu numai „înțelegere" ci „trăire efectivă" ceeace este cu totul altceva) — acelora li se poate răspunde: artă în sensul în care o vreți voi, puteți s'o căutați în altă parte. Asemenea artă nu ne poate interesa.

Care au fost marii precursori ai scrisului Legionar?

Căpitanul, care a dat cea mai sfântă jertfă din istoria neamului românesc Moța și Marin, morți pentru biruința Crucii, Valeriu Cârdu, împușcat la Vaslui, Pulu Gârcineanu, împușcat la Vaslui, Ion Banea, Neculae Totu, împușcați la Râmnicul Sărat. Toți au mers până la suprema jertfă pentru Legiune.

E ciudat acest fenomen și poate să ne dea de gândit, nouă mânuitorilor de condei pe care Legiunea nu ne-a socotit vrednici de a fi printre aleșii ei.

Scrisul lor nu-l putem imita. Fiecare cuvânt al nostru este expresia unei anumite stări sufletești, fiecare insuficiență a scrisului nostru e expresia unei insuficiențe de trăire legionară. Cu cât vom fi mai buni, cu cât ne vom integra mai mult într'o etică legionară, arta noastră va căpăta mai mult sens.

Nimic nu se poate ascunde, nimic nu se poate mistifica.

„Pentru a fi poezie n'ajunge numai forma — un șirag de vorbe goale ce din coadă au să sune (Eminescu) — ne trebuește un fond" scria Căpitanul în 1921.

Și dacă fondul nostru nu e legionar, noi nu putem obține acest lucru în arta noastră. Arta noastră nu se poate integra în cultura acestui neam, nu va răspunde la nimic.

Iar, a avea „fond legionar", înseamnă a trăi legionărește. A muri legionărește. Ințelegerea fenomenului legionar, fără **trăirea lui totală**, fără supunerea totală eticei legionare, nu poate duce la nimic.

Legiunea nu este **motiv de inspirație**, ea este viață, viață legionară, **după Cărticica Șefului de Cuib**, după preceptele pe care acest neam ni le-a **dictat prin Căpitanul nostru**.

Artistul legionar: scriitorul, pictorul, sculptorul, muzicianul legionar, nu vor putea face cultură românească decât în măsura în care vor face parte, prin toată trăirea lor, din „elita legionară".

In neamul în care a putut apare copleșitorul miracol legionar, care este prin el însuși cea mai desăvârșită creație, artistul nu poate avea valoare decât în măsura în care, întâi de toate se încadrează în acest miracol, într'o completă etică legionară, arta lui nefiind decât un produs al acestei trăiri.

In felul acesta și numai așa, se poate pune problema artei în Legiune.

Doina Peteanu

Pentru a putea să cânți îți trebue o anumită stare sufletească. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate să cânte.

De nu veți putea cânta să știți că este o boală, care vă roade în adâncul ființei voastre sufletești sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați deoparte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea cânta.

CORNELIU ZELEA CODREANU

CRĂCIUNUL IN PRIGOANĂ

(Urmare din pagina 3-a)

prindu-se, nu se știe ce se poate întâmpla, va veni și pedeapsa cu moartea".

Nu i-am mai răspuns nimic.

Pedeapsa cu moartea — asasinarea —, însă a venit. Deci se știa mai dinainte.

PROCURORUL DIN GALAȚI

La 3 zile după asasinarea Căpitanului primim inspecția unui prim procuror dela Galați, trimes să facă un raport asupra mentalității noastre. Raportul era necesar în consiliul de miniștri pentru a se decide asupra soartei noastre.

Voi zugrăvi scena petrecută cu mine:

Fără să mă aștept cât de puțin deodată se deschide ușa dela celulă și apare o comisie de civili și jandarmi.

Procurorul mă întreabă:

— **„Deținutul Șerban Milcoveanu! ai ceva de spus asupra regimului din penitenciar?"**

— **„Cum ați spus? Ați numit aceasta un regim? D-voastră ne țineți aici ca să ne asasinați. Ce-ați făcut cu băeții de jos? I-ați dus ca să-i asasinați! Dar să știți, domnule procuror, că cei mai mari vinovați sunteți d-voastră, Justiția, care ați jurat să respectați legile țării. Sunteți niște tâlhari, niște trădători. Copiilor voștri le va fi rușine să poarte numele vostru, iar în cimitire când lumea va trece pe lângă crucile voastre va scuipa și va spune: aici e mormântul unui trădător!"**

Numai închiderea ușei dela celulă a oprit țipetele mele. Ajunsesem la capătul nervilor. După aceasta am simțit binele unei destinderi.

Când procurorul a ajuns cu ancheta în celula lui Alecu Tell am auzit niște sbierete și urlete sălbatice încât realmente se sgudula penitenciarul și toată strada auzea.

Cel mai liniștit a putut fi numai Alecu Cantacuzino. Intrebat fiind dacă are de gând să mai evadeze și de aici, a răspuns după o lungă gândire probabil căutată:

— **„N'am studiat încă această problemă!".**

La plecare procurorul totuși nu s'a putut reține și i-a spus căpitanului de jandarmi care comanda penitenciarul.

— **„Cum poți, domnule căpitan să trăești în iadul acesta?"**

Ceeace acesta a confirmat răspunzând:

— **„Intr'adevăr, domnule procuror, și eu mă mir. Dealtfel mă aștept în fiecare zi ca deținuții să înebunească și să spargă ușile ieșind afară".**

Mai târziu peste câteva luni am luat cunoștință prin familii de raportul pe care l-a depus acest procuror. Ajungea la concluzia că suntem cei mai periculoși deținuți care pot fi și că unul din noi dacă ar scăpa de acolo ar ridica din nou întreaga țară și ar reface Mișcarea legionară.

IN JURUL D-LUI INGINER CLIME

Intr'o zi din Crăciunul 1938-1939 ne-am putut reuni cu toții în celula d-lui inginer Gh. Clime, părintele nostru sufletesc al tuturora.

Era seară și întuneric. Afară un frig groaznic îți crăpa obrazul și în celule îți intra în oase. Afară vuia vântul și bobițe de ghiață mângâiau geamul dela ferestre. Ingropată sub întuneric, frig și tăcere nu mai era o temniță, ci un mormânt.

In sobița de lut pe care o iubeam atât de mult, fiindcă constituia singura noastră distracție, pâlpâiau și încălzeau mai mult cu vederea câteva flăcări galbene.

D. inginer Clime stătea pe un buturc de lemn — fotoliul lui favorit și în acelaș timp de lux. Ne-a adus la cunoștință ultimile vești ce-i fuseseră aduse de afară. Ne-a vorbit mult de tot, ne-a spus cum a văzut lucrurile Căpitanul și cum a gândit El, ne-a pus în față ordinele care le-a dat afară în calitate de președinte al partidului și ceeace s'a executat și s'a făcut de organizație afară.

In fine că de-acum înainte nu voința noastră și nici a dușmanilor nu ne conduce, ci legi firești ale unei încleștări pornite din ireparabil și soluționabilă numai prin moarte.

Și a terminat astfel:

— **„Dragii mei așa stau lucrurile. Aștia nu ne dau drumul oricâte declarații s'ar da, ne țin ostatici și au nevoie de aceasta. Afară însă încep pistoalele și dintr'o parte și dintr'alta. Ele nu se pot opri și nimeni n'are puterea aceasta... V'am chemat atunci când am hotărît acțiunea organizației și astăzi am datoria să vă spun următoarele: e bine să vă pregătiți și să vă faceți rugăciunile...".**

Copleșiți de un asemenea destin și strânși în frigul care căuta să intre și în sufletele noastre, n'am putut decât să păstrăm tăcerea, tovarășă a nopții.

Fiecare din noi privea în jos și se gândea la ceeace avea mai drag în acel moment. Poate că m'am gândit atunci și la doi ochi albaștri. Și mi s'au arătat mai frumoși decât erau în realitate. Singura dorință aveam ca cel puțin acești ochi să fie ei fericiți. Cât mai fericiți posibil.

Din această legănată visare tot Mihail Polihroniade ne-a deșteptat și ne-a adus la realitate:

— **„D-le inginer, n'avem nimic de spus... și așa este bine... ne este indiferent dacă vom trăi sau muri, numai mișcarea să meargă înainte".**

Intr'adevăr, aceasta a fost și hotărîrea noastră — numai că regele călău trebuia să cadă.

La acest răspuns nu știu ce s'o fi petrecut în sufletul părintesc al d-lui inginer Clime. In numele Căpitanului cred că a fost mulțumit de camarazii lui.

Și-a rotit ochii dela unul la altul pe rând. Ne străpungea o privire de vultur țâșnind de sub gene stufoase și sticlind la lumina focului.

Toți eram tineri și în puterea vârstei. Toți ne pregăteam să dăm țării ceeace adunasem până atunci. Dar cel mai tânăr dintre toți eram eu, aveam numai 26 ani.

La urmă asupra mea și-a oprit privirea și s'a uitat lung de tot la mine. Ii era atât de caldă și părintească privirea. La un moment dat îi apare o mică lacrimă în colțul unui ochi. Nu m'am putut opri și i-am răspuns și eu cu lacrămi.

Atunci m'a mângâiat pe cap și m'a întrebat:

— **„Dragă Șerbane, îți pare atât rău dacă va trebui să mori?**

— **„Nu domnule inginer, nu-mi pare rău, dar mă gândesc numai că nu voi putea da țării ce aș putea da!".**

— **„Da, într'adevăr, așa este, dragul meu; așa este cu fiecare din voi, dar cu atât mai scumpă va fi jertfa noastră".**

In acea seară pe care niciodată nu o voi putea uita, d. inginer Clime a avut înainte prezent tabloul morții.

A fost înduioșat așa cum numai un om cald și părintesc ca el poate fi. Induioșare însă nu pentru el, ci pentru atâta viață și tinerețe ce era legată de soarta lui. Pentru aceasta zâmbetul fetii îi era trist.

In noaptea măcelului din 21—22 Septembrie 1939 a cerut călăilor și s'a rugat în genunchi:

— **„Omorâți-mă pe mine... Cruțați-i pe ceilalți... ei sunt tineri, mai pot da țării ceva bun... Omorâți-mă pe mine... Omorâți-mă pe mine... Cruțați-i pe ceilalți..."**

Pentru atâta noblețe sufletească a trebuit să moară ca primii martori creștini, asasinat în timp ce-și spunea rugăciunea în genunchi.

Dr. Șerban Milcoveanu

CRĂCIUNUL ROMÂNESC

(Urmare din pagina I-a)

lor românești, ne regăsim deci pe noi, în ceeace este mai tipic al nostru.

Și în acest caz, Crăciunul are sau trebuie să aibă pentru români, mai ales două sensuri precise. Unul e cel de naștere, cum am văzut. Altul e cel de autohtonie sau localism românesc. La un loc, aceste două sensuri înseamnă naștere întru românism.

Crăciunul capătă prin urmare un înțeles misionar pentru noi. In generala înstrăinare de structură care ne cuprinde — chiar când avem voința formală ori entuziasmată de a fi români — sărbătorile Crăciunului ne cheamă la realitatea noastră organică, la istoria, la miturile originare, în care s'a făcut plămada noastră!

Crăciunul e religie, dar el este încă ceva pentru noi: e un moment de misiune. Din cauza tezaurului de datini cu cari vine el. Aceste datini trebue să le studiem și să le păstrăm în forma lor, pentru interesul și frumusețea lor în sine. Dar trebue să mergem mai departe și să descifrăm în ele sensuri spirituale, modalități de a fi. Aceste modalități de a fi, constitutive sufletului românesc, ne vor ajuta să înțelegem drumul pe care urmează să umblăm în viitor. Popoarele mai mult decât indivizii, trăiesc printr'un destin spiritual. De fapt, nu trăiesc decât prin acesta. Sărbătorile bogate ale Crăciunului românesc ne spun și ele că avem o personalitate a noastră și deci dreptul la o misiune. Iar aici dreptul înseamnă datorie.

Acum când începe eon nou în istoria românilor prin irumperea în existență a legionarismului, trebue să punem la contribuție și sărbătorile. Legionarismul e o chemare dinamică la noi înșine. In această chemare, Crăciunul rămâne un moment unul din cele mai ultime. La Crăciun, s'a născut Mesia. Dar tot Crăciunul caută să fie folosit într'o pedagogie națională, ca un prilej de naștere întru românism. Datinile lui bogate crează un zăcământ de aur din care se poate extrage aur pentru sufletul și rostul românesc.

Vasile Băncilă

SĂRBĂTORILE IN ȚARA FAGILOR

„Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troene călătoare adunate'n cer grămadă;...

„Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare
Ca fantasme albe plopii înșirați se pierd în zare,
Și pe 'ntinderea pustie, fără urme, fără drum
Se văd satele pierdute sub clăbucii albi de fum"...

Astfel evoca Alecsandri, chinuit la gura sobei, în conacul dela Mircești, iarna copiilor gălăgioși și veseli, pe care Coșbuc îi zugrăvește cu atâta vioiciune în neuitata sa „Iarna pe uliță". E anotimpul săniușului, al zurgălăilor și al steluțelor de fulgi imaculați, pe care par'că mâini dalbe de îngeri îi cern spre pământ, culcuș candid pentru pruncul Mântuitor al lumii.

Iarna, încărcată de grijî pentru năpăstuiții soartei, e anotimpul bucuriei copilărești, vrăjită de farmecul Crăciunului, împodobit de colinde, de steaua nașterii, de plugușorul Anului Nou, aducător de covrigi și gologani, de procesiunea Iordanului.

Colinde...

Amintirea nostalgică ne poartă departe, din pragul Crăciunului de azi, spre văile natale rămase pierdute în miază noapte. Măgurile de fagi — stejăriș ale Cosminului dorm acum sub mantia de dantelă a chiciurei agățată de ramuri. Valea Ceahorului și-au îndulcit unduirea sub troenele de omăt. Peste căsuțele scunde, fumul se înalță azuriu în văzduhul sticlos de ger. E atâta pace și mulcomire, de par'că ar ști pământul că s'a pregătit ivirea printre muritori a Izbăvitorului, în chip de copil bucălat, născut în iesle umilinței și mărirea nepieritoare a duhului mântuirii de păcate.

In preajma sărbătorilor Nașterii Domnului începea o fierbere mare prin toate casele. Gospodinele nu-și mai dădeau rând cu treburile, cu cumpărăturile, cu deretecatul și pregătirea prânzurilor de praznuire. Copiii casei nu mai sunt de nici un ajutor dispar prin șuri, prin grajduri. Câte două trei glasuri subțirele se țes pe modulațiile gingașe ale unui cântec sfânt. Un glas mai gros ține isonul ici-colo. Sunt colindătorii în pregătire. Toți copiii satului s'au împărțit pe „echipe" de prietenie sau vecinătate. Un băiat mai răsărit știe rândul încă de acum doi ani. El este maestrul de cântare al celor mai mici pe care-i învață și probozește. Câte un piciu mai isteț, cu ochii ca două mărgele de smoală, cu glas dulce, prinde cu ușurință cuvintele sfinte și viersul străbun. El va fi adevăratul protagonist.

Ultimii gologani sunt cheltuiți pe hârtie poleită și pe iconița de tipă a Nașterii Domnului. Mâini îndemânatice închee din lemn și hârtie o stea minunată în cinci, șapte, nouă sau douăsprezece raze, legate între ele cu ghirlande colorate. O lumi[illegible] va pâlpâi înlăuntru și va da [illegible]

[illegible] luându-și inima în dinți, pe la domnii și doamnele dela școală, cari le-au vorbit cu atâta căldură despre datinele strămoșești. Prin străini și prea departe nu se duc, căci seara satul e în stăpânirea celor mari — cari împărățesc peste lumea colindătorilor.

Sfioși, colindătorii se apropie de o streașină sub care licărește lumina roșcată a candelei dinlăuntru.

„Dar auzi! — cățelul latră
S'aud șopote 'n ogradă
Și s'aude supt opincă
Scârțâitul de zăpadă...
Licărind o raz'atinge
Geamul ușii dela tindă,
De trei glasuri legănată
Se'nfiripă o colindă...

(O. Goga)

Glasul prichindelului înzestrat de ursitoare străbate melodios. Vătavul mormăie gros și dă curaj mititeilor colindători pitiți în dosul stelei. Și crainicii cântă „Florile dalbe" învăluind melodia în argintul sunetului de clopoțel.

Sculați, sculați boieri mari,
Florile dalbe,
Că vă vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea pe la cântători
Și v'aduc un Dumnezeu
Să vă mântue de rău.
Un Dumnezeu nou născut
Cu flori de crin învăscut...

Abea sfârșesc, își dreg glasul tușind și-și șterg nasul cu mâneca și pornesc de-avalma cu povestea celor trei crai dela răsărit care cu steaua au călătorit și au ajuns, după cum citim, până la Ierusalim. Vocile se mai poticnesc, clopoțelul răsună biruitor peste ele, dar totul se isprăvește cu bine și cu rușinarea lui Irod. [illegible]

[illegible]

Peisaj de iarnă

Copilașii mici ai casei cască ochii și gurile mari la minunăția stelei. Colindătorii îndeasă cu nădejde desaga aproape plină de covrigi, mere și nuci. Gospodarii de modă nouă le mai dau și câțiva lei nesunători, care, împreună cu banii adunați dela învățători vor face o adevărată bogăție.

Și așa, trei zile și mai mult colindătorii noștri vor bate cărările satului până ce cu mare greu părinții îi vor strânge pe lângă casă, iar colindătorii se vor pregăti pentru uratul de Anul Nou.

Irozii

Flăcăiașii mai răsăriți ai satului între cincisprezece și douăzeci de ani, au pus în lucrare un plan mai măreț. Cu săptămâni înainte Vicleimul, copiat în roluri a fost împărțit între spiritualii netăgăduiți ai generației. Rolul greu și mai dramatic este al lui Irod. Trebue un glas mai adânc și mai fioros. [illegible]

[illegible] versificat. Aici era piatra de încercare a interpretului.

COLINDATORI LEGIONARI

De prin 1935 se înfiripase în Cernăuți un cor al studenților legionari. Mai erau acolo coruri studențești. Dar sub conducerea maestră a profesorului Scarlat și a fraților Mircea și Bujor Hoinic, corul legionar al studenților se înălțase la un nivel de artă superior. Venea Ajunul. Și atunci colindătorii legionari își arătară măsura. Nu vom putea evoca clipele de încântare petrecute în serile de Ajun din 1936 și 1937. De unde coborau acele glasuri contopite într'un fluid muzical atât de suav, încât nu mai era cântec, ci armonie serafică? De unde acele colinde de o gingășie nepământeană?

Colinde, colinde
Iată vin colindători...

Și apoi acea colindă despre Crăciunul săracului, de ți se strângea inima auzind-o. Farmecul se transforma în încremenire, atât era de frumos. Era aproape prea frumos. Acest dar de Ajun al colindătorilor legionari a fost cel care mi-a adus cea mai mare bucurie din câte am avut vreodată. Era un Moș-Crăciun ceresc.

Amintirea evocă nostalgic atmosfera serii de Ajun, rămasă departe în țara de miază noapte cutropită de străinul necredincios. Ce Crăciun va fi acolo anul acesta? Sufletul se umple de durere. O întreagă țesătură de viață, închegată din deprinderi seculare, s'a destrămat dintr'odată.

[illegible] orașe de „modă" sau un mare național (cu lainica melodie a „fraților compatrioți") erau imediat cenzurați de spectatori dar puține trupe de Irozi se întâmplau să greșească astfel împotriva tradiției.

Cine nu cunoaște Vicleimul? Irod își întreba sfetnicul credincios ce se mai întâmplă. Acesta îi prezenta pe cei trei magi prinși de iscoade. Irod îi întreabă cine sunt, de unde vin și încotro merg. Magii Baltazar, Gaspar și Melchior îi răspundeau cine sunt și ce vor:

„Din scripturi am înțeles
C'o să nască pe pământ
Impăratul nou și sfânt.
De-o stea ne călăuzim
Pe Christos să-l dovedim
Lumii să-l propovăduim".

Irod se înfurie, căci nu îngădue alt împărat al pământului mai presus de sine. Dar Magii nu se sperie și Irod recurge la viclenie ca să poată ucide Pruncul Dumnezeesc. Le spune Magilor să-L caute și să-L afle pe Isus apoi să-i anunțe ca să i se închine și el. Dar Magii după închinare, se întorc în țara lor pe alt drum. Atunci Irod va porunci uciderea pruncilor dar Isus va scăpa prin fuga în Egipt. — Monologul de încheiere al lui Irod este un blestem [illegible]

Amintiri

De două generații eram rupți de viața satului. Dar sufletul nostru stăruia acolo, în jurul celor două case bătrânești din Ceahorul Cernăuților. In casa mai veche păstorise străbunicul, ajuns mai târziu mitropolit al Bucovinei, venerabilul Samuil-Silvestru Morariu. Lui îi urmase bunicul, Artemie Berariu apoi fiul lui Alexandru, fratele mamei mele. Timp de mai bine de o sută de ani Ceahorul, în care a copilărit mama, era cheia legăturii noastre cu pământul. Acum au rămas numai morminte și case pustii. Biserica nouă și casa parochială le clădise bunicul. De acolo au pornit și s'au păstrat până în oraș tradițiile vechi de sărbători ale familiei și dragostea de datina românească. Și așa era în toate casele preoțești ale Bucovinei și în familiile orășenești care descindeau din ele.

In casa bunicului postul era ținut cu sfințenie. Acolo joc de cărți nu s'a pomenit, iar dans numai la nunți. Dar din vechime s'au respectat prăznuirile sărbătorilor cu bucatele lor speciale, care apăreau pe masă odată pe an.

De Ajun se ținea post negru până la cină, alcătuită și ea numai din mâncări de post. Primul fel, cu răsturnarea principiilor gastronomice, era grâu fiert îndulcit cu miere. Grâul se pisa în piuă de lemn, ca să fie muiat, se fierbea ceasuri multe, apoi răcit se îndulcea cu miere și se amesteca cu mac pisat și cu nuci. Trebue să fie un fel de preparare a grâului foarte vechiu, asemănător cu coliva ce se face în Moldova și Muntenia. Dar grâul nostru nu e uscat, ci moale ca terciul.

Al doilea fel e peștele fript în untdelemn, la care ultima generație a adăogat peștele marinat. Al treilea fel este borșul de sfeclă, limpede, cu colțunași mici de aluat, umpluți cu morun sărat, numiți „pelincile Domnului". Desertul e compus din compot de pere și prune uscate, dar n'am văzut vreodată să-l fi gustat cineva, deși nu a fost Ajun să fi lipsit depe masă.

Ca băuturi era permis rachiul de secară, care azi nu se mai găsește, în care se topea zahăr ars după un procedeu special pe care-l țineau secret, — apoi vinul alb.

In casa bunicului nu s'a pomenit pom de Crăciun. Noi cei crescuți în orașe l-am avut din copilărie, iar părinții nu l-au privit ca pe o înstrăinare și derogare dela tradiție, ci ca pe o îmbogățire a bucuriei de sărbători a copiilor. Ingerii de mătase, clopoțeii de sticlă, pletele de beteală argintie, țurțurii de cristal, — apoi păpușile surorilor, caii de lemn, trâmbițele, jocurile de cuburi ale băeților au rămas învăluite în farmecul primei uluiri, când bogăția fastuoasă a pomului cu lumânărele aprinse ne scotea din piepturi strigăte de încântare. Războiul cel mare încă nu venise, erau timpurile când traiul era altfel, așa cum nu-l mai putem înțelege noi, cei crescuți în zbuciumul refugiului care a urmat îndată, atunci ca și acum.

Zilele de sărbători au rămas pentru noi zile ale cultului familiei. Se adunau neamurile, casa era plină de copii și apoi venea pelerinajul la bunicul, patriarh al preoțimii bucovinene. Dar e atât de mult de atunci... Cu noi, cei de azi, va pieri și amintirea unor vremuri atât de greu de smuls din trecut, și cari apar palide prin apa timpului...

De Anul Nou

Cine n'a știut „Plugușorul" pe de rost măcar odată în viață? Nefericit om. Până în preajma adolescenței n'a fost an să nu umblăm cu uratul în seara de ajun și cu semănatul a doua zi. Năvăleam în case și spre groaza gospodinelor, semănam cu grâu parchetul proaspăt măturat și lustruit:

„Să trăiți să'nfloriți
Ca merii ca perii
In toamna cea bogată
De toate 'ndestulată".

Produsul uratului se transforma apoi în patine. Căci noi copiii orașului nu știam de mere și covrigi, ci de tort servit cu tacâm de argint. Principalul era ca datina să fie menținută.

In Suceava a fost un elev de curs superior, mare cântăreț și temperament care trepida de dragoste de viață. „Vine Anul Nou" — spuse el câtorva colegi. „Știm ura, avem buhai și harapnic dar ce cântăm?" — Căci nu exista vre-un cântec de Anul Nou. „Fă tu un cântec" — îi spuseră colegii. Și atunci tânărul Emilian scrise versurile și alcătui din reminiscențe melodia lui „Mâne anul se'noește" — pe care azi îl știe toată țara drept cântec anonim. In seara ajunului de Anul Nou răsună compoziția nouă care deveni apoi cântec „popular".

Mâne anul se 'noește
Plugușorul se pornește
Și-om începe-a colinda
Pe la case a ura

Iarna-i grea, omătu-i mare
Semne bune anul are
Semne bune de belșug
Pentru brazda de sub plug.

Seara Sfântului Vasile
Fie-vă boeri de bine,
Și 'ntru mulți ani să trăiți
Și la anul să 'nfloriți.

Anul următor Suceava toată, apoi Bucovina toată cânta această urare simplă și cu melodie vioaie. Au trecut ani, și mai târziu abea am aflat cine era autorul: tatăl meu. Dela dânsul și dela mama am învățat de mici copii urări și colinde între cari frumoasa colindă bănățeană „O, ce veste minunată" — pe care astăzi o cântăm pe voci în fiecare seară de Ajun când mama își mai aduce aminte de vestita ei voce de mezzo-sopran de altă dată.

IORDANUL

Prin tradiție Iordanul îl petreceam în casa bunicului. Să fi fost troene mari care să ne împiedice să mergem la Ceahor sau ger năprasnic. Dar oriunde am fi fost, dela Bobotează n'am lipsit. Taina sfințirei apei ne apărea plină de har și de mister și posteam cu sârg până după înghițitura de aghiasmă care deslega oprelistea mâncării. Admiram splendidele troițe săpate din ghiața lucie și translucidă care vegheau masa sfințirii, bloc de ghiață pe buluci de ghiață. Troița astfel implântată din faptul gerului rămânea toată iarna în bătaia viscolelor se acoperea pe creștet și pe brațe cu o hlamidă de zăpadă, și se ridica spre cer în abur odată cu căldura soarelui de primăvară.

Venirea preotului cu sfințirea era o clipă de emoție. Aveam impresia puternică a descinderii unui trimis al Domnului și doar viersul tradițional, cu isonul ținut de dascăl risipea solemnitatea momentului. Mă trezeam îngânând, cu un fel de bucurie: „In Iordan botezându-te Tu Doamne"... Era în acest viers o putere de deslegare, ca în orice taină îndeplinită. Cine poate lămuri ce adâncuri ne sunt legate de săvârșirea datinelor creștinești — deși educația vârstei noastre, raționalistă și laică nu ne-a apropiat nicidecât de trăirea lor? Este sădită ritului o putere elementară și poate cel mai mare bun pe care L-am salvat din copilărie este că în adâncul sufletului nostru datina și ritul și-au păstrat o virtute activă.

Ajunul Iordanului era prăznuit ca și ajunul Crăciunului, cu masa de bucate de post. Ultima zi de sărbători era o zi de melancolie. Pomul de Crăciun își aprindea ultima dată podoabele strălucite. După o plutire în farmec care durase două săptămâni proza cotidianului mijea iarăși în zarea existenții. Colinde Ajun, Irozi și Vicleim, uratul Anului Nou, Boboteaza — erau „clipele suspendate" ale unui drum de vrajă, de care ne despărțeam cu atât mai greu cu cât îl trăisem mai adânc.

Suntem de formă niște orășeni civilizați. Dar sub scoarța subțire a „civilizației" purtăm în noi implântat adânc pe omul patriarhal ferecat de datini și credințe fără de care traiul nostru pe pământ nu ar mai avea sens. Sărbătorile sunt prilej de reculegere în ceeace este mai profund și mai bun în noi și prilej de contopire cu sufletul mare și etern al neamului acestuia creștin și românesc.

Barbu Slușanschi

La răscruce de drum

DIN INSPIRAȚIILE CĂPITANULUI

Intr'un articol, d. profesor P. P. Panaitescu, a scris despre profețiile Căpitanului, de puterea lui de evocare și de previziune. Este atâta adevăr în această afirmare, încât Căpitanul trebue socotit ca cel mai mare inspirat al timpurilor noastre.

Figura legendară a Căpitanului apare ca o perfecțiune armonioasă și complectă tocmai din aceste clarviziuni, cari L-au ridicat pe culmile eterate ale spiritualizării marilor inspirați; deaceea Il găsim mereu prezent, Il simțim pretutindeni, plutește în aer, fiindcă actualitatea I-a dat dreptate și se inspiră dela El.

*

„Suntem în toiul alegerilor. Sediul de pe malul Dâmboviței un furnicar de cămăși verzi; multe figuri cunoscute, mulți camarazi hotărîți. Dr. Șerban Milcoveanu mă smulge din torentul verde, care se rostogolea în vuet năprasnic, învolburat de comande, ordine și rapoarte.

Anticamera Căpitanului; prin glass-wandul despărțitor se putea vede Căpitanul în picioare vorbind cu un profesor universitar dela Drept.

In acel moment un fior fierbinte îmi străpunge carnea și sângele; figura Căpitanului ia proporții fantastice; amețesc, în gât simt o uscăciune care îmi taie respirația. Șerban, care simțise momentul, mă ține strâns de braț și apoi mă prezintă Căpitanului.

Atunci am văzut.

Figura de medalie a Căpitanului, brăzdată de cutele pielei crispată de luptă și dârzenie, sinceritatea și nobleța privirilor sale care se aruncau în îndepărtări pierdute și peste orizonturile comune, înaripate de profeții prevestitoare de jertfe și supliciu.

Ochii aceia calzi, uluitori de blânzi, cu cari te copleșea privindu-te și în acelaș timp pătrunzători până în adâncul sufletului.

Căpitanul vorbește când domol, când cu tunete în voce; se ridică, coboară când cu pâlpâeri luminoase, când cu izbucniri vulcanice, scandând cu brațul întins veacurile prevestitoare de biruință.

— Un adevărat om politic nu trebue să aibe numai antene la spatele capului de înregistrat trecutul, ci mai ales în frunte, de prezis viitorul.

Când a spus aceste cuvinte, Căpitanul a făcut o profeție convinsă, fiindcă Ii aparținea numai Lui ca om de mare inspirație.

Cu altă ocazie Căpitanul, înconjurat de Statul Lui Major, la care mă strecurasem și eu, având o misiune de îndeplinit, spunea în anul 1937 camarazilor Săi următoarele:

— Franța se va prăbuși în curând dacă nu virează spre naționalism integral.

Numai prin aceste două fraze și ar fi deajuns să-L socotim pe Căpitan ca pe un adevărat profet; prezicerile Lui sunt multiple. Camarazii și cei cari au trăit în jurul Lui au amintirile încărcate de prezicerile și previziunile sale.

Cu această ocazie să evocăm cuvintele lui Edouard Schuré, adresate marei lui inspiratoare cu ocazia publicării volumului: „Les Grands Initiés":

„Sans toi, o grande âme aimée, ce présent n'eu point possible. Tu l'as couvé de ta flamme puissante, tu l'as nourri de ta douleur; tu l'as béni d'une divine espérance; Tu avais l'Inteligence qui voit le Beau et la Vrai éternels au dessus des réalités éphémères; Tu avais la Foi qui transporte les montagnes; Tu avais l'Amour qui éveille et qui crée des âmes; Ton enthousiasme brûlait comme un feu rayonnant.

Et voici Tu t'es éteint et Tu as disparu. D'une aile sombre la Mort T'a emporté dans le grand Inconu. Mais si nos regards ne peuvent plus T'atteindre, nous Te savons plus vif que jamais.

Affranchi des chaines terrestres du sein de la lumière céleste où Tu t'abreuves, Tu n'a cessé de suivre notre oeuvre et nous voyons Ton rayon fidèle veiller jusqu'au bout sur son éclosion prédestinée".

Intr'adevăr, idealul în puritatea Lui cea mai înaltă este anticiparea, viziunea profetică; acest dar este apanajul existențelor superioare. Căpitanul a fost o constituție grandioasă profetică și de aceea tot ce anticipa El părea la început straniu și prin soarta Sa stranie intră cu drept cuvânt în rândurile marilor inițiați.

Dr. George D. Vintilă

...și câinele și oile ascultă doina ciobanului

Un precursor al vremurilor de azi: AUREL C. POPOVICI

AUREL C. POPOVICI

Aurel C. Popovici a intrat în viața politică a Românilor din Transilvania în cel mai grav și mai agitat moment al ei, dela sfârșitul veacului trecut.

Refuzul împăratului de a primi „Memorandul" datorit intrigilor politice ungurești pe lângă curtea dela Viena, a stârnit multă amărăciune în sufletul Românilor din Transilvania și mare nemulțumire și agitație printre Românii de pretutindeni. Studențimea română din București, pentru a aduce la cunoștința lumii întregi suferințele pe care le îndurau Românii din Transilvania, a publicat la 1891 un „Memoriu asupra situației Românilor din Transilvania și Ungaria".

Ca răspuns la acest memoriu studențimea maghiară a prezentat în același an, sub titlul „Românii din Ungaria și națiunea maghiară" un alt memoriu.

Memoriul studențimei maghiare nu putea rămâne fără un răspuns din partea studenților români din Austro-Ungaria.

Acest răspuns a fost dat prin „Replica tineretului universitar român din Transilvania și Ungaria la răspunsul dat de tineretul universitar maghiar memoriului studențimii române".

Replica a apărut la 1892. Ea a fost redactată pe baza datelor adunate de studenții români dela Universitățile din Cluj, Budapesta, Viena și Graz de Aurel C. Popovici, care studia pe atunci la Gratz.

Era prima afirmare politică a lui Aurel C. Popovici, fiul de cojocar dela Lugoj, care se hotărîse să studieze medicina, dar se simțea organic atras spre problemele politice ale neamului său pentru cercetarea și susținerea cărora avea o vocație și o pregătire puțin întâlnită la contemporani.

Replica a fost atât prin temeinica ei documentare, cât și prin concepția politică pe care o reflecta, un răspuns zdrobitor pe care națiunea română îl dădea asupritorilor ei unguri. Tăria adevărurilor afirmate în ea ne-o mărturisește nu numai răsunetul pe care l-a trezit în întreaga Europă ci însăși recunoașterea adversarilor.

Afirmarea politică a lui Aurel C. Popovici a fost prin masivitatea ei, hotărîtoare pentru românii din Transilvania.

Ea a fost însă un moment hotărîtor în viața tânărului luptător Transilvănean. Viața lui n'a fost deatunci înainte decât o continuă străduinie pentru afirmarea și susținerea drepturilor Românilor din Transilvania în fața asupririi maghiare. Aurel C. Popovici a ajuns la ceeace încercase și n'a reușit „Memorandul", la convingerea Curții dela Viena, de drepturile naționalităților din Monarhia Austro-Ungară și de rolul nefast pe care l-au avut ungurii pentru Imperiul Hasburgic.

Neputând răspunde prin argumente valabile la Replică, ungurii au recurs la obișnuitele argumente ale celor slabi: teroare și prigoană.

Aurel C. Popovici a fost arestat la 27 August 1892 la Predeal pe când se întorcea în Ardeal venind dela București, a fost judecat și condamnat la 4 ani temniță.

Lupta pentru „Memorand" era în plină desfășurare în Transilvania și procesul memorandiștilor în care urma să fie implicat și el, în perspectivă.

Pentru o cauțiune de 10.000 coroane el a fost eliberat provizoriu din închisoare și a reușit să fugă prin Triest, în Italia de unde, cu un vapor, a venit prin Galați, în România.

Pe pământul țării libere s'a desfășurat lupta sa împotriva democrației marxiste și a civilizației cosmopolite, lupta pentru fundamentarea națiunii și a statului în principiul de autoritate și ordine și pentru realizarea lui de către elite de muncă și de concepție. Totuși în preocupările lui despre națiune și stat, bazate pe ideia de rasă și realizate prin crez naționalist, în lupta lui împotriva liberalismului egalitarist și cosmopolitismului marxist, luptă pe care o dădea cu toată puterea vastei sale culturi, a concepției de înaltă omenie și profund naționalismul și a talentului înăscut de viguros polemist, n'a lipsit un singur moment dela marea luptă națională ce se dădea în Transilvania. Corespondent al ziarelor germane „Vossiche Zeitung" și „Hamburger Nachrichten" el a susținut în fața întregii opinii publice germane, drepturile românilor din Austro-Ungaria.

Pentru a putea duce cu mai multă eficacitate lupta sa națională, pentru drepturile românilor din Transilvania, prevăzând că marele moment European se apropie, s'a mutat la 1917, la Viena unde a întemeiat ziarul „Gross Oesterreich" pentru a propovădui ideile pe care le-a expus în monumentala sa lucrare Die vereinigte Staaten Gross Oesterreichs, care a stârnit în toate cercurile conducătoare Austro-Ungare un interes extraordinar și l-a făcut cunoscut în fața tuturor celor care se preocupau de aceste probleme.

La 1912 Contele Stefan Tisza, primul ministru al Ungariei, a invitat la Ministerul Maghiar din Viena pe fostul condamnat politic care nu și-a ispășit pedeapsa în închisorile maghiare.

Aurel C. Popovici notează despre această întâlnire următoarele: „Intrevederile noastre și ale bărbaților de stat unguri e o prăpastie adâncă ce nu cred să se poată netezi vreodată".

Aurel C. Popovici a văzut și în această problemă just și a prevăzut peste decenii, stările și soluțiile, așa cum le prevăzuse și le afirmase pentru temeiurile naționaliste ale statului și națiunei române și pentru modul de conviețuire a naționalităților din Valea Dunării.

Rolul lui Aurel C. Popovici la Viena se terminase. De soarta neamurilor din Valea Dunării aveau să decidă armele, iar de soarta Imperiului Habsburgic deciseră manevrele intrigilor politice maghiare pe lângă bătrânul Impărat dela Viena.

Aurel C. Popovici a plecat deci în 1915 în Elveția unde s'a stabilit la Geneva continuând să lupte pentru drepturile neamului său.

După 24 ani dela arestarea lui la Predeal de către jandarmii unguri, la 27 August 1916, România a intrat în războiul care i-a adus eliberarea tuturor Românilor și Unitatea Națională.

Aurel C. Popovici era la Geneva, unde își continua lupta cu metode noi și de sigur pe noi temeiuri. Nu i-a fost dat însă să vadă biruința neamului său, căci la 10 Februarie 1917, a murit sărac, în pribegie și a fost îngropat într'un cimitir al orașului.

Neamul românesc a pierdut prin această moarte prematură o forță care ar fi fost hotărîtoare pentru soarta lui în cele două decenii de după unire.

Precursor al vremilor de azi, Aurel C. Popovici ar fi ferit neamul de atâtea rătăciri inutile și ar fi izbutit poate, să-l îndrume mai din vreme, pe căile adevărate ale destinului lui.

SOCIETATEA BUCUREȘTEANĂ INTRE 1929-1933 ȘI NAE IONESCU

Intri în București: cosmopolitismul sfărâmător de tradiții te lovește dela prima vedere. Ești judecat după exterior și valorificat după situația materială pe care o ai sau pe care o poți avea într'un viitor apropiat.

Ai venit cu idealuri. Ești ironizat.

Dacă ai forța te interiorizezi și cauți legături de prietenie alese. Te izolezi și muncești. Revolta crește în sufletul tău. Trăești într'o societate fărâmițată de interese materiale și ambiții personale.

— „Nu se poate așa, nu mai merge", îți șoptește o voce din străfundurile sufletului cu care ai venit.

Deschizi bine ochii. Murdăria morală pare imensă. O scârbă demoralizatoare te cuprinde. Sufletul tău nu se prinde de nimic. Muncești, studiezi de zor, dar simți că terenul solid pe care te credeai situat, idealul moral pe care-l credeai nezdruncinabil, îți fuge de sub picioare, se clatină. Rămâi suspendat. Insăși credința în Dumnezeu ți se zdruncină.

Privești năucit și nu mai înțelegi nimic. Oare asta să fie cultura?

Și sensul vieții se pierde, devii indiferent. Te pierzi în eterogenitatea masei și-ți dai seama de micimea ta, simplu ins, valabil doar ca număr.

O literatură luxuriantă, variată, fără noimă, cu o singură linie conducătoare: să atragă prin pagini cât mai „mondene", inundă vitrinele librăriilor. Și sufletele adolescenților hrănite cu această otravă se banalizează, încep a judeca viața cu importanță de bătrâni cunoscători! Viitori vânători de situații și prețuitori ai intereselor personale până la sacrificarea celui mai apropiat prieten și chiar a părinților. Oamenii aceștia învață că viața se termină cu el. Și toți aceștia, viitori politiciani democrați, sacrifică totul pentru el. El nu mai cunosc valori sufletești, valori morale, artistice, religioase, științifice. Totul pentru el are acelaș scop: bunul traiu personal. Relațiile dintre oameni sunt relații de interese. Profunzimea lor se măsoară cu banul. Prieteniile se frâng odată cu interesele materiale ce le-au dat naștere. Nici slujba divină nu mai este necesară. Pentru aceștia căsătoria a ieșit din cadrul tainelor. „Religia este pentru mulțime", spun acești „oameni de știință".

Stai înlemnit în fața acestui spectacol și te întrebi: Unde este omul?

— „Ei tinere" te asaltează unul din acești oameni „cu experiență". „Urmezi filosofia?". „Ce-ai să faci cu ea"? „Ai să mori de foame"!

Il privești fără a-i răspunde. Este înmănușat, bine îmbrăcat, pudrat, pomădat. Vezi că este un om care se ocupă numai de persoana lui. Desigur că stă două ore la oglindă să se aranjeze! Nu înțelegi de ce se leagă de tine. Ori poate te simte preocupat de probleme cari pentru el nu xistă și-i este rușine de golul din sufletul lui.

Sau vrea „să te dea pe brazdă", să te aducă la „acelaș numitor" cu el!

Ai în față oglinda fidelă a inutilității existenței unei întregi societăți... Și omul acesta are o diplomă universitară, are „cultură" cum ar putea pretinde. Este reprezentantul tipic al culturii cosmopolite, lipsită de unitate de stil, de forța creiatoare a unei credințe. Este „cel din urmă om". Este savantul ironic reprezentant al culturii „multicolore", din orașul pe care Niestsche îl numea „vaca multicoloră".

Și în orașul acesta privești cum oamenii trec străini, doar cu antenele interesului întinse într'o încordare diabolică! Libera concurență! Moartea spiritului! Omul este lupul oamenilor!

Dar într'o bună zi, la Facultate, găsești jandarmi. Intrebi și ți se răspunde indiferent: grevă studențească. Și după o săptămână la cursurile lui Nae Ionescu, în sala arhiplină, vezi câteva capete bandajate.

Ce vor acești tineri? Nae Ionescu, cu un zâmbet înțelegător, îi privește pe sub sprâncenele lui stufoase. El știe ce vor acești tineri. Ne spune și nouă. Și cuvântul oprit, „Garda de Fier", este pronunțat de profesor.

Noi înțelegem greu, dar ceva, acel ceva pe care-l căutam de mult, ne

Prof. Nae Ionescu
de Horia Igiroșanu

atrage la cursurile lui „nea Nae". El e singur, cu studenții lui. Iși rotește ochii de vultur și-i vezi mulțumirea în fața acestor studenți cu ochii țintă la el. Studenții stau înghesuiți în bănci, în picioare, pe ferestre, în jurul catedrei, în ușe și afară pe coridor, cu urechile ciulite. Este o liniște mormântală. Toți vor să audă. Nae tace, o tăcere semnificativă. Privește mult de jur împrejurul lui. Apoi când liniștea te face să-ți reții respirația zice zâmbind: „Toți vreți să vă faceți filosofi?" „Ce să facem cu atâția". Toți primesc ironia cu bucurie. Doar știu ei că „nea Nae" îi iubește și mai știu că la Nae înveți ceeace în cărți nu găsești: să gândești asupra realității actuale și s'o apreciezi la justa ei valoare.

Ironia lui nu pe noi ne lovește ci pe „docți", savanți cari-l invidiază pentru mulțimea studenților ce-l ascultă, colegi cari caută să-l aprecieze după numărul și valoarea citatelor.

„Aceștia citesc zece cărți groase, scot note, și scriu și ei una"'!, ne spunea Nae, ca să-i pue la locul lor pe „doctorii" noștri.

Dela profesor la studenți legăturile de dragoste creiază cea mai puternică comunitate sufletească. Ceva inexistent în orice alt loc în societatea bucureșteană.

Incepe să vorbească.

El nu trage concluzii, nu face teorii. Dar îți aduce în față realitatea cu o claritate de expunere extraordinară și concluzia o găsești singur „dacă poți", cum spunea Nae, adică dacă te-ai plasat în problemă, dacă ai posibilități să sesizezi problema ridicată de el. El nu rezolvă probleme, ci ridică probleme. El nu vine cu un bagaj de cunoștiințe să ți le vâre în cap, ci, timp de un an întoarce o singură problemă pe toate fețele! Logica lui este așa de subtilă încât ai impresia că „acuș, acuș" cade.

Dar Nae nu cade. Il admiri.

El îți arată calea gândirii lui și simți cât de grea este. Ești în fața unui om chinuit. „Intreaga filosofie, spune el, nu este decât perpetua căutare a unui echilibru de viață".

Cu mintea încordată, emoționat, într'o tensiune extraordinară urmărești cursurile lui, cu acelaș sentiment de grije și admirație cu care urmărești un virtuos al vioarei. Rezonanțe nebănuite te năpădesc: ai găsit omul. Și alături de tine crește „Garda de Fer".

In mijlocul orașului „multicolor", Nae Ionescu trage firul roșu al unității de gândire și simțire. El câștigă pentrucă trăește pentru noi. Viața lui sunt studenții. Il are la cursuri, la ziar, acasă. Gândește pentru ei, trăește pentru ei. El, oficial, face logică și metafizică. In realitate însă face sociologie. Și nu sociologie „pentru examene", ca să știi ce-a spus Sombart, Gumplowicz sau von Wiese!; ci sociologie românească, pentru viață, pentru noi.

Sufletul tău setos de cultură și obosit după atâtea peregrinări dureroase își găsește locul în mijlocul comunității creiată de Nae Ionescu.

Alături de comunitățile: cuib, tabără de muncă, închisori și lagăre, istoria Mișcării Legionare va trebui să așeze și marea comunitate: cursurile lui Nae Ionescu, adevărate ședințe.

Aici ai învățat că viața socială este o structură de sine stătătoare, cu o unitate și o viață specifică locului și momentului istoric. Dela individ la ce mai înaltă formă a societății: Națiunea, viața este o sub și supraordinare de cercuri structurale concentrice, în care te integrezi rând pe rând, în limita posibilităților forței tale personale.

Aici înveți că societatea este un scop în sine, care te depășește din toate punctele de vedere.

Aici îți cresc aripile ciuntite de democrație, aripile idealului moral de conviețuire, luptă și sacrificiu pentru existența supremă, Neamul!

Pentru a ne vorbi de cărticica șefului de cuib ca de o carte de schimbare de veac, ne vorbește de „Discursul asupra metodei" al lui Descartes. Pare că numai în treacăt spune: „Marile curente au la bază o cărticică". „Cine are ceva de spus, spune în puține cuvinte, nu în volume interminabile, greoale, necetibile". „Gândul bine închegat se expune ușor și direct".

Și studenții ascultau mulțumiți. Doar era vorba de Căpitan. Toți aveau în buzunare cărticica schimbătoare de veac.

Nae Ionescu luptă cu întreaga societate bucureșteană, cosmopolită, masonă, așa zisă „democrată".

Iar din 1934 intră bucuros în închisori pentru a sfârși în lagăre, după ce-și vede ziarul suprimat.

Avea marea vină că trăgea adânc brazda comunității românești, care nu trebuia să crească, ci să fie înăbușită și pervertită în viața imorală și atee a Capitalei.

Era consolidatorul unui Mit, care creștea în sufletele noastre. Mitul unității spirituale tradiționaliste, în jurul cărein se închega Legiunea și amenința să distrugă viața intereselor personale a falsei democrații ucigătoare de suflete, dar atât de plăcută celor fără suflet.

Ruinat fizicește în marea prigoană, Nae Ionescu a murit nu pentru a pecetlui o credință, ci pentru a cuprinde și înăbuși cu personalitatea lui cultura unei societăți decadente, care nu era a noastră, dar care amenința să ne distrugă tot ce aveam mai plin de sevă în afirmarea noastră de veacuri viitoare.

Și personalitatea lui crește formidabilă, o găsești pretutindeni peste ruina unei societăți de împrumut, cu cultura ei fără rădăcini, care a vrut să-l sugrume, să-l dea la fund, ca pe un periculos apostol al Românismului.

M. Tase

ROMÂNIA
MINISTERUL JUSTIŢIEI
Direcţiunea judiciară

PUBLICAŢIUNE

D. Georgică Fraitag, născut în Constanţa la 16 Aprilie 1909, domiciliat în Bucureşti, str. Hagi Ghiţă No. 42, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe pe baza art. 10, numele său patronimic de Fraitag în acela de Vierașu, spre a se numi Georgică Vierașu.

Ministerul publică aceasta, conf. art. 11, spre ştiinţa acelora cari ar voi să facă opoziţiune în termenul şi condiţiunile prevăzute de alin. II al zisului articol şi de art. 3 din legea asupra numelui din 8 Aprilie 1936.

PLUGUŞORUL LEGIONAR

Aho, aho, copii şi fraţi
Staţi puţin şi nu mânaţi
Până când nu s'o însera,
Până nu vom înopta...
Seara asta-i seară mare
Peste plaiuri legionare
Dela Tisa pân'la mare
Şi spre vechile hotare.

Camarazi din patru vânturi
Plini de lupte şi avânturi
Am pornit în strai de cer
Plugul Gărzilor de Fier
Şi-l rotim pela boieri
C'-aidată'n primăveri;
Nu venim să vă urăm
Cât în lună, cât în soare
Vrem de veste să vă dăm
De-anul zării legionare.

Camarazi, strigaţi cu noi
Şi mânaţi iar plugul: Hăi
Hăi, Hăi...

Pân's'ascunde soarele
Cât ne ţin picioarele
Să vă spunem cum venirăm
Câte'n cale întâlnirăm
Şi să nu ne blestemaţi
Dacă ţi-vom supăraţi.

Au pornit odată şapte
Tineri brazi de miază noapte;
Fruntea plină de azur,
Pasul temerar condur,
Ochii vis de ţară nouă
Vrerea mâinile amândouă;
Şi-au pornit pe drum de cer
Singuri peste căi de ger
Numai Domnu-i ajuta,
Numai cerul cuvânta
Şi Arhanghelul cânta.

Iară toţi erau fârtaţi
Chipeşi, mândri, luminaţi;
Dar în fruntea tuturor
Căpitan Conducător
Era unul moldovean
Luptător, viteaz Codrean.
Camarazi, din codrii deşi
Trageţi chiot megieş:
Hăi, hăi.

Şi-a pornit prin ţară bună
Fără pată şi minciună;
Grâul a început să crească
Mândra 'ncepe să iubească,
Clopotele 'ncep să bată
Ziua toată, noaptea toată
Dumnezeu pe drum de vers
S'a oprit în univers
Şi aşa an după an
Că venise Căpitan.

Norii se-ascundeau din cale,
Ţara se frângea de jale
Iar poteri la drumul mare
Chioteau spre larga zare...
Şi veneau lăcustele,
Trădătorii, fustele
Lepre, câini şi venetici,
Başbuzuci şi măscărici,
Arnăuţi, tâlhari şi lele
Numa'n gloanţe şi oţele.
Ţara începu să-şi strângă
Dorul, visul şi să plângă.
Camarazi, din bici mai tare
Să pocniţi la drumul mare:
Mânaţi măi, Hăi, hăi.
Dar bunul Dumnezeu
A lăsat cu gândul Său
Ţara să se întărească
Vitejeşte să lovească...
Plugul începu prin ţară
Să sfărâme ce-i ocară
Şi oco' de-alung, de-alat,
Chiotind ca împărat
Holdele încep să crească,
Veneticii să lovească.

Camarazi, prigoană rea
A pornit spre ţară, grea
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Iar atunci când ţara toată
E lovită din grămadă
A pornit pe drum de cer
Marşul Gărzilor de Fier,
Legionarii'n lung şi lat
Drum de foc au semănat
În adânc au alergat
Şi-au adus în zori de zi
Şapte boi cu coarne mari,
Şapte vaci, trei armăsari
Şi-au pornit la secerat
Ţara 'ntreagă de păcat
Ş aveau în mâini inele
Frunţi de cer purtau oţele.

Camarazi din alba zare
Trageţi hore legionare
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Şi pornit-a la arat...
Plugul l-au întemniţat,
Dar o bubite hapsână
Luat-a biciul aspru în mână
Şi-a pocnit odată'n zare
Peste braţe legionare.
Braţele s'au strâns ascuns
Şi'n lacrimi albe-au plâns;
Şi-a pocnit a doua oară
Când furtuni veneau prin ţară
S'au ascuns ca gâştele
Fluturii, lăcustele
De-a ajuns ţara pustie
Ca o ţară'n nebunie.

Camarazi cruntă prigoană
A pornit hoinar prin ţară.
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

La lună, la săptămână
Îşi umplu cu fiare'n mână
Şi se duse să păzească
Temniţa împărătească
C'a venit poruncă grea
Pentru legionarii din ea:
Căpitanul întunecat
Între lanţuri ferecat
A porni haiduc spre cer
Într'o noapte de-aspru ger.

Se cutremurau în zare
Frunţile legionare;
Prin adâncuri, ferecate,
Camarazi şi camarade
Se ascund de vremea rea
C'a venit prigoană grea
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Vin pe drumuri, pe vâlcele
Mândre, plânse, singurele,
Şi unchieşi sfătoşi şi greu
Cu ochi mari de plâns mereu
Se opresc şi se închină:
Ţara asta ce-i de vină!
Dar morarul, meşter mare
A pornit peste hotare
Şi-a adus la moara hoaţă
Vorovirea lui isteaţă...

Dar nu-i timp de chiuit,
Ci e timp de plugărit
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Dară hoaţa cea de moară
Când văzu că pornesc iară
Legionarii prin păduri
Adunând haiduci, securi,
O porni în văi pe spete
S'o culeagă mândre fete...

Dar morarul meşter mare —
De l-ar strânge focu'n ghiare, —
S'a 'ncruntat spre ţara sfântă
Şi-a pornit prigoană cruntă...
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Căpitanul pe ascuns
Dus în beznă şi străpuns
Ş' cu el ţărâi de cer
Mândri legionari de fer
Au căzut de mână rea, —
Focul dar-o-Doamne în ea, —
Au căzut în noaptea grea
Focul nimeni nu-l ştia,
Nicadori, băeţii treji,
Decemviri, mereu viteji;
Plugul s'a oprit crucit
Că morarul a 'nebunit
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Vine anul de urgie
Şi de aspră tiranie
Mor pe rând camarazi
Mor în temniţe soldaţi
Că vroiau să facă'n ţară
Sfântă vrere legionară
Şi morarul număra
Morţii şi se încrunta...
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Într'o zi când fiecare
Se-ascundea în svon de zare
Vine rândul mult dorit
Şi moraru-a'nebunit...
Prin păduri şi prin vâlcele
Cuiburi cresc cum acele
Şi roiesc mereu, mereu
Cum doreşte Dumnezeu...
Vine soare luminată;
Camarazii svon deodată
Peste ţară îl aruncă
Şi dreptatea nu se'ncurcă
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Plugul ruginit porneşte
Peste ţară vitejeşte;
Căpitanul sus veghiază
Şi ne binecuvântează...
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

De urat am mai ura
Dar ni-i că vom însera,
De acele om pleca
După ce ne vom ruga.

Doamne sfinte, luminate,
Peste ţară cu dreptate
Dă-ne iar poruncă nouă
Peste ţara cea de rouă...

Căpitanul ni-L trimite
Într'o zi de primăvară
Şi în sfinte jurăminte
Vom porni cu El prin ţară
Vom avea în fruntea noastră
Vis de cer din zarea albastră
Ne-o conduce Căpitan
Mândru şi viteaz Codrean...
Doamne ţine-L luminat
Peste vreme fulgerat.
Mânaţi măi, Hăi, hăi.

Anul nou s'aducă bine
Peste ţara de ruine...
S'o clădească, temerar
Mână de legionar;
Anul nou cu sănătate
Să vă dea bune bucate...

Camarazi de pe tot lanul
Să strigaţi cum strigă'n cer
Domnul Gărzilor de Fer,
Să trăiască Căpitanul!

C. PARLEA

Acest „Pluguşor Legionar" a fost alcătuit în timpul prigoanei.

PENTRU CE SĂ IMBĂTRÂNIM?

Am intrebuințat URODONAL la un bărbat in vârstă mijlocie suferind de atacurj repetate de gută. Rezultatul a fost foarte bun in timpul unui atac acut pentrucă bolnavul a resimțit mai puține dureri ca de obicei și continuând cura, am putut constata că atacurile se impuținau din ce in ce și la un lung interval de timp.

Dr. JEAN SENETINER
Basilicanova (Parma) Italia

Am intrebuințat URODONAL cu foarte bune rezultate in complicațiunile artritismului și in special la acei cari erau atinși de ARTERIO SCLEROZA de o vârstă inaintată. Este un agent terapeutic eficace in manifestările URICEMIEI.

Dr BONIFACIO BARREDA
Medic al Binefacerii Municipale
Santander.

Vă atest cu plăcere că am constatat marea eficacitate a Urodonalului asupra unui bolnav de gută artritica deformantă, nevindecabilă. Toate remediile nu au adus până aci nici un rezultat, nici ameliorare, insă cu URODONAL, clientul meu este entuziasmat de imensele rezultate obținute și eu insumi m'am convins de a-l prefera față de toate celelalte remedii, indicate pentru această maladie.

Dr. LAMBERTO PISANI
Montebello (Pavia)

Indicațiunea principală in tratamentul arterio-sclerozei, mai inainte de toate este de a impiedica producerea și desvoltarea leziunilor arteriale in perioada de presclerozā, acidul uric fiind singurul factor de HIPERTENSIUNE, va trebui inaintea oricarui lucru, luptat cu energie și continuu contra retențiunii de acid uric in organism, intrebuințând Urodonal.

Profesor FAIVRE
Profesor de clinică internă
la Universitatea din Poitiers

Grație unei cure preventive de URODONAL, am putut suprima durerile cari mă supărau in mod periodic maj ales in primele luni ale iernii, in urma URICEMIEI. Urodonalul este, după părerea mea specificul suveran al maladiilor de origină artritică in general și in special in afecțiuni gutoase, pentrucă impiedică formarea de acid uric și favorizează cu eficacitate eliminarea, fiind un diuretic puternic.
Dacă credeți de cuviință puteți publica această atestare care corespunde adevărului.

Dr. PASQUALE PRINCI
Guardavalle

Precum la DIABETIC este intotdeauna o incetinire a nutrițiunii, la care eliminarea compușilor xanto-urici — ce există in mod constant in proporțiuni notabile in alimentarea sa, — se face mai mult sau mai puțin necompleet cura de Urodonal (3 lingurițe disolvate in apă și luate zilnic) va fi de asemenea prescrisă cu mare folos pentru bolnav cu atât mai mult că Urodonal-ul este un minunat oxidant al glucozii.

Dr. BRESSARD
Fost intern al Spitalelor din Paris
Fost ajutor de Anatomie
Ex-Chirurg consultant al Spitalului
Tenon, din Paris

SANCTITATEA SA PIUS X

Cu URODONAL

s'a insănătoșit S. S. Pius X de reumatism și guta

de care suferea

Ales de eminentul om de știință Prof. Dr. Marchiafava din Roma ca cel mai perfect disolvant al acidului uric pentru tratamentul S. S. Pius X. — URODONAL medicamentul specific prin excelență pentru toate bolile cu caracter artritic: Reumatism acut și cronic, gută, ischias, piatră la ficat, dureri de rinichi, nevralgii, a fost adoptat de Palatul Pontifical, iar proprietarii Stabilimentelor Chatelain au fost numiți furnizori ai Vaticanului

SACRI PALAZZI APOSTOLICI

Observații ale clinice ca și experiența, dovedesc că profesiunile sedentare duc in mod fatal la artritism. Artritismul se manifestă prin **reumatism, gută nevralgii, colici nefretice, sciatică,** pentru a sfârși cu ingroșarea **arterio-scleroza,** premergătoarea atacurilor de paralizii și congestie trebue deci să căutăm a evita din vreme acest lucru.

Remediul — leacul — constă inainte de toate, in disolvarea acidului uric pe măsură ce se formează, intrebuințând **specificul** consacrat de experiența medicală: **Urodonal**, care va evita accidentele artritice, pentrucă produce o filtrare a sângelui. **Urodonal** e tolerat de orice stomac, oricât de debil și delicat ar fi.

SÂNGELE CONȚINÂND PREA MULT ACID URIC ESTE IN PERICOL! PENTRU CE?

Sângele circulă in mod neintrerupt in corpul nostru producând organelor elementele necesare la vitalitatea lor: oxigen, venind din plămâni, ichid hranitor, provenind din alimente. El trebue pe de altă parte să ajute eliminarea substanțelor toxice și a deseurilor, prin transpirație, urine, materii fecale. Indeletnicirea sa este considerabilă și este indispensabil ca el să fie pur. Or, 70% din adulți au sângele supraincărcat de acid uric; deci acel sânge, care circulă in organele lor, in loc de a fi un isvor de sănătate, le aduce maladia.

ACIDUL URIC TREBUE SĂ FIE ELIMINAT DIN ORGANISM IN FIECARE ZI ŞI PE MASURA PRODUCERII SALE.

Profesori eminenți, in Franța și in străinătate au publicat numeroase lucrări demonstrative dovedind că Urodonal este eliminatorul perfect al acidului uric.

Celebrii Profesori Lancereaux (fost Președinte al Academiei de Medicină), Pouchet, Légerot, E. Faivre, Charvet, ... l'au citat și l'au recomandat in lucrările lor. Maeștri reputați il prescriu in lumea intreagă și fac ei înșiși cure regulate. Cităm, pentru a termina, numele venerat al profesorului Hèrard, fost președinte al Academiei de medicină din Paris, care il intrebuința și il recomanda.

URODONAL ELIMINA ACIDUL URIC, PREVINE MANIFESTĂRILE ARTRITISMULUI ŞI REVITALIZEAZA ORGANISMUL.

„ASTFEL SUNTEM INCLINAȚI SĂ CREDEM CĂ URODONAL ESTE UN AGENT DE DISOLVARE AL ACIDULUI URIC DE PRIM ORDIN. NU ESTE EL DE 37 ORI MAI TARE CA LITHINA?" — CARE SE ARATĂ SUSCEPTIBIL:

1. **De a stimula funcțiunile depurative ale rinichiului, ale ficatului și ale pielei;**
2. **De a activa combustiunile și a regenera funcțiunile hepatice;**
3. **De a fluidifica sucurile și indeosebi sângele;**
4. **De a favoriza desintoxicațiunile principiilor dăunătoare, care vin dela intestin și cari sunt produși de combustiunile exagerat incetinite;**
5. **De a acționa asupra florei patogene intestinale și asupra focarelor de infecțiune mai mult sau mai puțin latente!**
6. **De a realiza o acțiune anti-alergică și desensibilizantă;**
7. **De a tonifica sistemul nervos, inima și musculatura.**

MODUL DE INTREBUINȚARE

Urodonal și prezentat in granule il disolvăm in apă, insă se poate ... in vin sau siropuri. In cazuri de congestie a ficatului sau de obesitate, să se disolve cantitatea de luat (1—3 lingurițe) intr'un pahar cu apă călduță și să stea pacientul, după ce a băut, 10—15 minute culcat pe partea dreaptă. Pentru a desintoxica organismul: in fiecare zi o linguriță seara inainte de culcare sau in timpul mesei, in puțină apă. In cazuri de crize acute de reumatisme, sciatică, colici ... sau nefretice: cură intensivă de 3 linguri pe zi tot timpul duratei crizei. Drept cură de intreținere: in fiecare lună, timp de 8 zile, o linguriță dimineața și seara: sau la fiecare schimbare de sezon, timp de o lună, o linguriță dimineața și seara.

URODONAL

ELIMINA OTRAVURILE DIN ORGANISM

COMBATE:

REUMATISMELE, GUTA, SCIATICA, OBEZITATEA, ARTERIO-SCLEROZA, NEVRALGII, PIATRA LA RINICHI

PRESCRIS DE MAI MULT DE 100 000 DE MEDICI IN LUMEA INTREAGĂ

LA FARMACII ŞI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE INCREDERE

Viaţa unui oraş BRAŞOVUL

Sub zidurile Cetăţii eterne. - Şantier de viaţă. - Pe străzile Braşovului cu Moş Crăciun

Braşovul e singurul oraş din ţară care se prezintă sub diferite aspecte.

După ce ai coborît în câmpia Bârsei dincolo de gara Dârste ai în faţă un oraş de şes. In stânga se întinde blocul masiv al fabricelor: Astra, Metrom, Farola, Mies, Ciment şi Futogen, toate formând un lanţ în jurul Tâmpei din spre răsărit.

Iar pe partea dreaptă fabrica D. Voina, I. A. R. gara, şi atelierele C. F. R. Aici se pare că oraşul se sfârşeşte. Dar după o cotitură, trenul ca un şarpe se încolăceşte cu direcţia la stânga, gata să intre într'o subterană de sub Tâmpa.

Din gară aspectul s'a schimbat. Priveşti de departe câteva coline înflorite cu vile superbe, în jerbe ori ca mărgăritarele, înşirate la poalele muntelui, altele pe culmi.

Şi Tâmpa masivă, dominând întinderea de basm şi de poezie a ţării Bârsei.

SUB ZIDURILE CETĂŢII

De 730 ani, cetatea Braşovului cunoaşte picior de om, suflet de român.

Aici au descălecat Domnii veniţi de peste Carpaţi, aici s'au pus bazele primelor tipărituri româneşti, de aici plecau spre Orient diferite obiecte care la noi, prin Moldova se numeau „Braşoave".

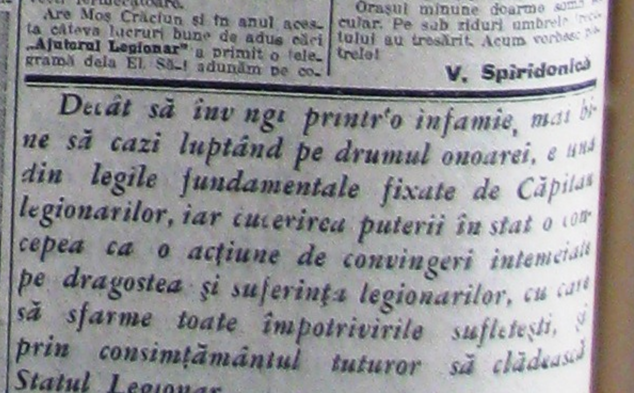
Fiecare colţ adăposteşte o umbră a trecutului. Şi zidurile stau mărturie săpată din veac în veac. Turle străvechi din faimoasa cetate, străjuesc oraşul de jur împrejur, ca un colier afumat de vremi.

Pe aici a trecut C. Brâncoveanu când pornise la lupta ce s'a dat la Zărneşti, aici a cântat Coresi şi Pann, limba cea dulce şi armonioasă a românilor din Schei.

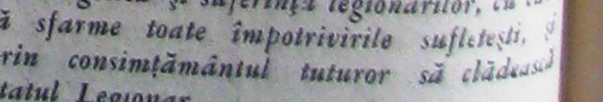
Biserica Sf. Nicolaie, podoabă rară, adăposteşte osemintele scumpe ale lui A. Mureşeanu. Popas de trudnică făurire a cărturarilor ardeleni Braşovul a fost în trecut ca şi acuma, o vie uzină de energie românească.

Pe dealurile din jur, flamura unui trecut istoric străjuie necontenit, dând parcă aripi sufletului nostru legionar de astăzi.

Şi Tâmpa, străjer neadormit, cu luminiţa restaurantului ca un ochiu nestins în noapte, veghează turlele şi viaţa de jos.

Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei, e una din legile fundamentale fixate de Căpitan legionarilor, iar cucerirea puterii în stat o concepea ca o acţiune de convingeri întemeiate pe dragostea şi suferinţa legionarilor, cu care să sfarme toate împotrivirile sufleteşti, şi prin consimţământul tuturor să clădească Statul Legionar.

HORIA SIMA

Spre Poiana Căpitanului

RASCRUCE DE DRUMURI

De aci pornesc toate drumurile din Ţara Bârsei. Plecând cu maşina din str. Lungă, spre apus, drumul duce la Bran reşedinţa Reginei Maria, apoi spre Zărneşti şi Codlea, spre Făgăraş şi Sibiu. Iar la Nord calea ferată duce către Feldioara lui Petru Rareş; alt drum spre Prejmer, altul la Intorsura Buzăului, vestita cale ferată care în curând va lega Ţara Bârsei cu Buzău şi Galaţi şi spre Miazăzi spre Bucureşti. Dincolo de oraş, trecând prin Schei o cale tăiată în piatră urcă la **Piatra Căpitanului**, aşezare de basm cu vile clădite în piatră şi lemn, loc de întâlnire pentru turişti şi pentru cei dornici de linişte binefăcătoare.

De jur împrejur, oraşul îşi deschide căile ca nişte braţe de iubită îndemnând viaţa să se bucure de frumuseţile ei.

Oraşul turnurilor medievale care a cunoscut săgeţile turcilor şi care mai păstrează şi azi aspectul de cetate, adăposteşte în tot cursul anului vilegiaturişti din toate ţările Europei.

... rul statue veghiază lângă Biserica Neagră.

Aici se găseşte cea mai veche tipografie din ţară, tipografia Gött.

Sculptori şi pictori au trăit totdeauna în Braşov. Coresi aici şi-a tipărit Psaltirea, Anton Pann, aici şi-a scris o parte din nemuritoarele sale opere.

Şi cu fiecare secol, dacă ne apropiem de vremurile noastre, vom întâlni urme de cărturari români în trecere prin Braşov ori aici luptând pentru cauza românismului: Gh. Bariţiu, I. Popazu, Andrei Şaguna, A. Bârseanu, Octavian Goga, Lucian Blaga, Branişte şi alţii.

Liceul **Şaguna** a [illegible] tuală de unde porneau [illegible] turari la lupta pentru [illegible]

Aici apare 100 ani [illegible] ziar din ţară, **Gazeta Transilvaniei** aici trăieşte un mare [illegible] man, Adolf Meschendörfer [illegible] Hübner şi alţii.

Biblioteca **„Astra"** [illegible] tă cu cărţi româneşti [illegible] secol de cultură [illegible] poate găsi cărţi rare [illegible] viste şi documente istorice.

Muzeul german din [illegible] cei Negre, posedă [illegible] trecutul ardealului [illegible] mânesc **„Astra"** mărturie [illegible] raţiilor că aceste locuri [illegible] gânul românilor. Mai are Braşovul un Institut de cultură Româno-[illegible] liană, Institutul de cultură [illegible] Germană şi Academia Comercială.

Relaţiile culturale [illegible] mane sunt cunoscute [illegible] tător. Se ştie că aceste două [illegible] muri au conlucrat de secole [illegible] progresul acestui ţinut, pentru [illegible] şi literatura din Ţara Bârsei [illegible] pe tărâm economic.

Astăzi acelaşi ideal [illegible] nergiile şi eforturile noastre [illegible] clădirea Europei noui în cadrul naţionalismului.

Şi când **Mişcarea Legionară** [illegible] chemată de naţiunea română [illegible] pornească lupta pentru [illegible] de sub călcâiul judeo-masonic, Braşovul a fost al treilea oraş din [illegible] care a luat parte la revoluţia din Septembrie 1940.

Aici au căzut martirii [illegible] aici se plămădeşte un suflet [illegible] chemarea de peste veac a generaţiei sacrificată.

Centru industrial şi şantier de viaţă

Dacă oraşul caută să se refugieze la şes, — în ultimii zece ani s'au clădit mii de case pe câmpia din jur, — apoi Braşovul vrea să se desbrace de tot ce-i trecător şi turburător somnului ce de veacuri îşi toarce visul legendar.

Au răsărit aici fabrici mari, ce cu furnalele lor străpung cerul, iar fumul seara se întinde ca o ceaţă, londonează pe străzi şi pe deasupra zidurilor acoperite de muşchi şi iederă.

Sunt câteva uzine la Braşov, fala industriei naţionale, cum ar fi: Astra, Metrom, I.A.R., Schiel, Scherg, Copony, Hess, Nivea, Tellmann, etc. etc. N'am înşirat decât cele mai reprezentative deoarece la Braşov sunt peste 100 fabrici de diferite produse.

Oraş comercial cu trecut istoric, renumit în comerţul de vite, centru bancar aşezat într'o regiune agricolă dintre cele mai fertile, Ţara Bârsei e ca o grădină, căci în satele din jur sunt fabrici tot atât de importante ca cele dela Braşov, astfel: fabrica de hârtie dela Zărneşti, de conserve la Ghimbav, mine de cărbuni şi florării la Codlea, stofe la Prejmer, de zahăr şi postul de radio la Bod, stofe şi cărămidărie la Săcele.

Altă dată de pe fiecare culme ochiul cuprindea câmpia Bârsei presărată cu sate bogate, privelişte demnă de pana unui pictor care să imortalizeze adâncurile tainice într'un decor plin de vrajă.

Acum, câmpia prezintă altă înfăţişare. De sus, de pe colina străjuită de zidurile cetăţii, doar ziua când cerul e senin abia poţi distinge tristeţea care învăluie satele câmpiei.

Acum, fumul se ridică în coloane către cer, ori ca o pânză ţesută de uzinele oraşului. Oricine, care a cunoscut Braşovul acum 10 ani, poate constata diferenţa de azi. Aici s'au adunat braţe de voinici, ale căror puteri se încearcă în luptă cu fierul, în luptă cu viaţa. Şantierele uzinelor gem de trudă şi deschid alte căi vieţii de bună linişte.

Seara, în mahalalele oraşului viermele nesfârşit al coloanei de muncitori urcă timid, alte ori mai dârz, către schela veacului nou sub care o lume sănătoasă vine mai puţin gravă să participe la freamătul de viaţă, să caute o tinereţe închisă până la 6 Sept. a. c.

Oraşul a devenit un şantier, o realitate.

Sunt zeci de mii de oameni cari au acelaş destin în bluze şi cu muşchi de oţel, pregătiţi seara pentru cântec şi pentru etica legionară.

ARTĂ ŞI CULTURA

Pe tărâm spiritual Braşovul îşi leagă trecutul de numeroase opere de artă, de manifestaţii culturale, mai ales în domeniul redeşteptării naţionale.

Leagăn de veacuri pentru cărturari, la o mică depărtare de fostele frontiere, aici şi-au spus cuvântul multe minţi luminate pe care neamul acesta le-a născut.

Din cele mai vechi timpuri la Braşov s'au construit opere de artă de mare valoare.

La 1224 s'a clădit biserica Sf. Bartolomeu, sprijinită de metereze de granit. In acelaş timp poate cu biserica Sf. Nicolaie din Schei. Din această biserică au fost ucişi de gloanţele unei mitraliere maghiare eroii din gara Bartolomeu.

Biserica Neagră renumită în toată Europa pentrucă e cea mai mare biserică din ţară şi care posedă a treia orgă din Europa, terminată de Matei Corvin, ale cărui stemе se văd şi astăzi în interior. Bogată în vitralii scumpe; mai posedă o colecţie de covoare persane de o valoare nepreţuită, icoane de maeştri renumiţi şi splendoarea unui interior de adevărat templu creştin.

Acum 400 ani s'a clădit **Casa Sfatului**, fosta primărie a oraşului care se vede şi astăzi, în mijlocul pieţii din centru. Clădirea impunătoare şi de construcţie curioasă, a rezistat timpurilor ca să ne identifice gloria unui trecut eroic.

Alci Ioan Honterus a înfiinţat primul liceu săsesc, pela 1545, şi a că...

Clădir... ...ului

In ajun de sărbătoare

Suntem în zodia Ţapului. Frigul îşi arată colţii între zanguri şi depe culmile pline de zăpadă, suflă vânt aspru.

Oraşul este învăluit în ceaţă. Luminile par nişte stele rătăcite pe străzi şi agăţate în locul lor, de copiii cari stau în faţa magazinelor şi-l privesc pe Moş Crăciun cu barba albă de nea şi cojoc miţos. Pe străzi lumea forfoteşte necontenit. Se fac ultimile târgueli. In vitrine stau înşirate crenguţe de brad şi pomi verzi cu panglicuţe şi lumini minuscule. Fiecare cetăţean se pregăteşte pentru Crăciunul anului 1940. Sărbătoarea de nădejdi viitoare pentru o ţară înflorită.

Amestecul pestriţ, de lume străină oraşului, căci au început să so...

In munţii Braşovului

...sească unii turişti pentru ascensiuni pe munţi, dă alt farmec străzilor şi localurilor tixite de clienţi grăbiţi.

La hoteluri lumea nu mai găseşte camere. Căci fiecare nou sosit din Capitală vrea să se asigure pentru un pat bun şi o cameră încălzită, ca după o zi de hoinăreală cu schiurile la Poiana Căpitanului să se odihnească în linişte.

CU MOŞ CRACIUN PE STRAZILE BRAŞOVULUI

Gama de tristeţi cu care ne-a încercat în anul acesta Dumnezeu, l-a îndurerat pe Moş Crăciun, l-a îmbătrânit şi l-a sărăcit. Nu mai poartă în sacul greu de altădată atâtea bunătăţi, cu care cutreera ţara! Soseşte acum ostenit, de război, înfricoşat de cutremure de pământ şi mai sărac. Dar el ştie că pe aici, copiii îl aşteaptă cu daruri şi cu poveşti fermecătoare.

Are Moş Crăciun şi în anul acesta câteva lucruri bune de adus căci **„Ajutorul Legionar"** a primit o telegramă dela El. Să-i adunăm pe copiii sărmani ca să le împartă [illegible] ruri, bomboane şi hăinuţe călduroase.

Chiar dacă vremurile acestea ne-au încercat atât, voia lui Dumnezeu e mare, căile Lui [illegible] şi deaceea Moş Crăciun nu [illegible] tat aici acum.

Dar în seara de ajun, prin [illegible] şi pela periferie, colindătorii [illegible] tese grăbiţi, ducând bucuria din casă în casă.

Sculaţi, sculaţi, boieri mari
Floricele d'albe,
Sculaţi, sculaţi...

Datinile strămoşeşti [illegible] moara cea mai bogată a [illegible] căci prin aceste credinţe [illegible] se întoarce înapoi, către anii [illegible] lăriei şi ai bucuriei feciorelnice.

Ne oprim din mers, să-i [illegible] vestitorii **Naşterii Domnului** [illegible] cum, ca şi odinioară, prin **„Steaua mare-a răsărit"** şi [illegible] copiilor cât o schioară ne picură [illegible] suflet bucuria rară de a ne fi păstrat datine şi obiceiuri din bătrâni.

Incet, încet oraşul pare adormit. Străzile rămân pustii: lumini mici pela ferestre şi zăpada se aşterne moale, ca o fulguire de confeti.

Moş Crăciun a pornit la drum.

Trosnesc arborii sub **Tâmpa** [illegible] ger şi de singurătate.

Cetatea eternă şi-a închis porţile ca să viseze timpul glorios de altădată.

Culmile înzăpezite par uriaşe movile de nisip sub soarele torid al Saharei. Câteva luminiţe dela [illegible] de pe Warte şi cele dela Cetăţuie sunt singurele semne de viaţă. Ceasul turnului dela **Sfat** desparte liniştea în cadenţe sinistre.

Oraşul minune doarme somn secular. Pe sub ziduri umbrele trecutului au tresărit. Acum vorbesc pietrele!

V. Spiridonică

PRIN CETATEA FILMULUI ITALIAN

O UZINĂ URIAŞĂ AŞEZATĂ INTR'UN CADRU DE FEERIE

CUM A LUAT NAŞTERE „CINECITTA"

Culmile de tehnici şi de artă la care a ajuns astăzi cinematograful nu ar putea fi explicate fără ca istoricul de artă să insiste asupra filmului italian dinainte şi din preajma marelui războiu. In nici o ţară ca în Italia cinematograful nu a găsit din primele zile o împărtăşire mai deplină: mărturie ne stă avântul pe care l-a luat curând industria filmului ca şi produsele, nenumărate ale acestei industrii.

Primul studio cinematografic şi cel mai mare a fost în Italia construit la 1906: CINES, şi tot aci a fost montat primul film „grandeur", datorită celebrului inventator italian Albertini. Progresele tehnicei filmului şi adeziunea fără rezerve a tuturor celebrităţilor teatrului au făcut ca cinematografia italiană să fie cu mult înaintea celora franceze şi germane. In Peninsulă erau montate toate genurile de filme, dela drama interpretată de celebra Emilia Ghione sau Francesca Bertini şi până la pelicula de mare metraj cu montare uriaşă cum a fost „Cabiria" cu Pagano-Maciste ca să ne amintim de filmele lui Tontolini.

După războiu, filmul italian începe să decadă — cauzele sunt multe — iar incendiul întâmplat la 27 Septembrie 1935, care a distrus studiourile casei Cines face criza filmului italian acută. Italia din punct de vedere artistic pierdea cu desăvârşire putinţa de a mai crea în acest domeniu iar din punct de vedere economic devenea cu totul tributară străinătăţii.

Politica autarhică — a autarhiei aplicate în toate domeniile — nu putea lăsa neîndreptată această stare de inferioritate a Italiei şi cu

Construcţie pentru filmul „Coroana de fier" care în curând va fi prezentat şi la noi

atât mai mult cu cât noulle condiţii cresc. Regimul fascist îngăduiau renaşterea filmului italian şi promiteau vremuri de mare prosperitate.

O UZINA URIAŞA INTR'UN CADRU FEERIC

La 27 Decemvrie 1935, suntem în plină perioadă sancţionistă — îi este prezentat Ducelui de către Carlo Ranconi, proectul unui nou ansamblu de stadion, botezat din pricina amploarei lui: *Cinecittà* (oraşul cinematografului). O lună mai târziu — 29 Ianuarie 1936 — Ducele punea prima piatră a atelierelor Quadraro, nume împrumutat dela târgul din apropiere, iar la 28 Aprilie 1937 Căpetenia Fascismului inaugura grandioasele stabilimente care au fost botezate cu numele de Cinecittà.

Locul pentru acest „Oraş al cinematografului" a fost fixat în împrejurimile Romei într'un cadru natural de poveste, ales cu scopul de a sluji ca mediu şi fundal filmelor realizate în aer liber. Pe o arie cu o rază de treizeci de chilometri amplasamentul se deschide spre un peisagiu care cuprinde tot ceea ce natura şi vestigiile puterii imperiale au putut să ofere mai frumos: porturile Romei porturile Anzio şi Civitavecchia, castelele romane înconjurate de vile de toate genurile şi grădini mărețe; Villa d'Este dela Tivoli, lacurile munţilor Albani întinsele câmpii de zăpadă dela Terminillo şi Campo Imperatore, pădurile minunate şi rodnice ale Ciociariei, regiunea celui mai ales folklor, oraşele noui ale Mlaştinilor Pontine readuse la viaţă.

DESVOLTAREA CONTINUĂ A CETĂŢII FILMULUI

Cu întocmirea planurilor uriaşei Cinecittà a fost însărcinat unul din cei mai de seamă şi mai încercaţi arhitecţi italieni: Gino Peressutti care a realizat un ansamblu arhitectonic după criterii tehnice atât de avansate încât studiourile acestui „Oraş" stau la avangarda tuturor acelora clădite în Europa şi America. Din citirea planului el impresia hotărîtă că marele arhitect italian a râvnit să câştige pentru cinematografia italiană locul de frunte pe care l-a avut.

Cu prilejul vizitei d-lui General Ion Antonescu la Roma, grupul ziariştilor legionari au fost invitaţi la „Cinecitta", unde au fost primiţi şi conduşi de d-nii Guido Oliva, directorul general şi Amedeo Castellazzi, directorul Oficiului de presă şi propagandă

Chipul original în care au fost făurite planurile a lăsat putinţa tuturor viitoarelor amplificări sau transformări cerute de propăşirea tehnicei şi de celelalte exigenţe ale filmului. Din punct de vedere al arhitecturei „Cinecitta" este un ansamblu organic care are putinţa ca şi un organism viu să se desvolte încontinuu. Fapt care s'a întâmplat şi se întâmplă necontenit.

Studiourile, clădirile anexe şi grădinile care constituesc Cinecitta ocupă o suprafaţă de aproape 140 mii metri pătraţi: pe 16.000 m. pătraţi sunt clădite studiourile iar; pe 32.000 m. pătraţi edificiile industriale, laboratoarele, instalaţiile, etc. Pentru filmarea în aer liber şi mişcarea masselor există o suprafaţă de 460.000 metri pătraţi.

La clădirea acestui ansamblu arhitectonic s'a ţinut seama ca toate exigenţele producţiei cinematografice să fie satisfăcute. Cele zece studiouri au fiecare caracteristici speciale: dela cel mai mare hărăzit montărilor care cer un complex impunător de mase, sau acţiunilor de amploare ce trebuesc executate înăuntru — şi până la cel mai mic, care a fost studiat în vederea înregistrării sgomotelor sau sunetelor mai delicate şi mai greu de reprodus.

Dispoziţia cu totul originală a planului întregei „Cinecittà" se întemeiază în chip esenţial, pe ideia de a constitui grupuri independente dar organice de producţie, cuprinzând câte două studiouri în strânsă legătură cu nenumăratele anexe.

Studiourile sunt deci grupate în aşa fel ca fiecare producător care turnează un film să poată avea la dispoziţia sa două studiouri — unul mare şi unul mic, în legătură directă şi organică atât între ele cât şi cu serviciile anexe. In chipul acesta activitatea poate continua fără întreruperi.

Atelierele vracilor

In afară de aceste zece studiouri mai există un al unsprezecelea cu o platformă turnantă destinat filmării miniaturilor, trucajelor şi desenelor animate. Tot aci se turnează şi filmele de scurt metraj de propagandă şi publicitate. O serie nesfârsită de aparate şi unelte dau putinţa unor realizări uimitoare.

Un alt grup tot atât de însemnat ca şi ansamblul studiourilor este grandiosul „Cinefonico", compus din trei mari săli şi o seamă de servicii anexe. Sala centrală, care are un volum de aproape 4500 m. cubi, este hărăzită execuţiilor muzicale: repetiţii, realizarea şi reproducerea marilor ansambluri orhestrale. In cea de a doua sală care are în volum 1200 m. cubi sunt executate sincronizările. Aci sunt încercate şi înregistrate, în combinaţiile dorite, diferitele sunete care trebuesc reproduse simultan. In a treia sală sunt înregistrate şi reproduse dialogurile şi monoloagele.

In jurul acestor trei săli sunt grupate, organic, cabine independente de proecţie, sub sala pentru „textele" sonore, sala de ascultare, sala maşinilor cum şi un complex de încăperi, accesorii şi servicii pentru garderobă, depozitul de instrumente muzicale şi tot ceea ce necesită unei astfel de trude.

In centrul sistemului planimetric al studiourilor se află: o clădire în care sunt adăpostite serviciile de garderobă şi cabinele pentru protagonişti şi figuranţi, armureria, etc.; localurile pentru pregătirea travestiului şi restaurantul pentru protagonişti. Totul este organizat ca să îngădue o muncă disciplinată fără zădărnicii. In continuarea acestui grup se află depozitele de accesorii electrice, atelierele electromecanice şi centrala electrică.

VIAŢA ESTE ORGANIZATĂ CA INTR'UN ORAŞ ADEVĂRAT

Pe linia secundară Torre Spaccata se află intrarea la clădirile destinate figuranţilor şi meşteşugarilor. Tot pe aci este accesul la pavilionul unde este sediul Grupului Fascist „Enrico Toti" (secţia Cinecitta) la Oficiul poştal şi telegrafic la restaurantul pentru meşteşugari, la postul de ajutor urgent, la saloanele de coafură pentru bărbaţi şi femei, la Agenţia Băncii Naţionale a Muncii, alături de care este instalat Institutul Naţional pentru Asigurări.

Lângă intrarea principală pe Via Tuscolana — se află birourile producătorilor, marea sală de aşteptare, locul aiător nădejdii şi desamăgiri.

Intrarea principală este deschisă spre o vastă piaţă cu peluze, în faţa căreia se înalţă palatul direcţiei generale cu birourile dependinte, care are pe lături secţiile tenico-sonore şi fotografice, pavilionul „Proecţiilor model", celelalte săli de proecţii şi un restaurant de mare lux.

Toate clădirile din „Cinecittà" au fost înzestrate cu utilajul şi instalaţiile cele mai moderne: aer condiţionat, ventilaţie, „Grenelle" pentru stins incendiu, automate pentru acelaş scop, sirene, etc.

Două puţuri de mare adâncime alimentează un castel de apă, necesară instalaţiilor pentru răcit aerul şi stins incendiile. In vârful acestui turn a fost construită o platformă turnantă pentru luat scene dela înălţime şi de ansamblu.

*

Cum cinematograful cere o largă publicitate, serviciile de presă au constituit obiectul unor griji speciale. Aşa s'a putut ajunge — datorită în mare parte d-lui Amedeo Castellazzi, directorul oficiului de presă şi propagandă. — la o organizare a acestui serviciu care se ia la întrecere cu cele de pe lângă studiourile americane.

*

Anul acesta au fost clădite în „Cinecitta" alte edificii: patru mari

Marele actor italian Trilli în costum medieval

pavilioane, două pentru recuzita de scenă, şi două pentru întrebuinţări circumstanţiale; un studiou miniatură; un mic palat pentru sediul „Operei Naţionale Dopolavoro" care are garderobe moderne, o bibliotecă săli de lectură săli de gimnastică, etc. Toţ în legătură cu „Dopolavoro" au fost amenajate grandioase terenuri sportive pentru toate felurile de sport, dela echitaţie la foot-ball şi patinaj.

Concepută în acest chip nu este de mirare că Cetatea filmului italian a dat în decurs de trei ani roade prin care cinematografia italiană este pe cale să-şi redobândească întâietatea pierdută în anii tulburi de după războiu.

G. S.

Cu skiurile prin munţi

DE VORBĂ CU CAMARADUL LORENZO BARACCHI-TUA

Intâlnirea cu legionarii. - La luptă în rândurile Legiunii. - Cum am cunoscut pe Căpitan. - Primul post de radio clandestin pentru propagandă legionară. - Un destin comun leagă indisolubil Fascismul și Mișcarea Legionară. - Camaradul Lorenzo

Camaradul Lorenzo Baracchi-Tua este poate cel mai devotat prieten pe care îl are Mișcarea Legionară în Italia. Țara noastră și poporul au stârnit la Baracchi-Tua o iubire pe care rar ne-au arătat-o chiar și străinii cei mai devotați. Privind truda închinată României, României celeia adevărate, suntem înclinați să-i atribuim camaradului nostru italian o rară clară viziune.

Intr'adevăr, venit în limba română să se perfecționeze în limba română, Baracchi-Tua a văzut din primul moment locul unde bate adevărata inimă românească: Legiunea. De atunci, întors în Italia, el n'a încetat nici o clipă să muncească pentru adevărul românesc, adevărul Căpitanului, pe care l-a iubit ca și pe Ducele său, la moartea căruia a simțit aceiaș sfântă revoltă pe care a simțit-o tot ceea ce este suflet românesc.

In timpul prigoanei, Baracchi-Tua a lucrat ca un legionar și tot ca un legionar a înfruntat unele primejdii, despre care odată, poate, modestia lui ne va îngădui să vorbim.

Din clipa în care Legiunea a fost lovită mișelește, Baracchi-Tua, cu sufletul adânc întristat ca toți legionarii, dar cu o puternică nădejde în opera Căpitanului, n'a mai cunoscut clipă de răgaz. A scris o carte trăită: La Guardia di Ferro, *ale cărei obârșii trebue să le căutăm în întâlnirea cu Căpitanul; a ținut conferințe; a înfruntat și răpus pe calomniatori; din prisosul său, rod al unei trude zilnice de publicist, a tipărit manifeste și chipul Căpitanului sub înfățișarea mândră a căruia a scris, lapidar, slova revoltei sale:* CORNELIO ZELEA CODREANU, Capo della Guardi di Ferro — Assassinato il 300-11-1938 XVII.

Intr'un cuvânt, a simțit și a luptat ca un legionar adevărat în vremea celei mai întunecate perioade din istoria noastră și s'a bucurat, ca și noi, de lumina marei zile a Biruinței, pe care a propovăduit-o cu aceiaș pasiune ca și pe o biruință a țării sale.

Intors din Africa, unde a fost să-și facă datoria de ostaș, Baracchi-Tua după ce a trecut să-și vadă părinții și patria, a pornit spre meleagurile noastre, ca să fie alături de camarazii lui legionari într'unul din momentele cele mai frumoase și de neuitat: vremurile de tinerețe ale veșnicei Biruințe legionare.

Având-ul printre noi, n'am vrut să pierdem prilejul de a-l ruga pe camaradul Lorenzo să ne vorbească despre cea mai rară dintre nobilele lui pasiuni: România.

Camaradul Baracchi Tua lucrând, alături de legionari, la construcția sediului din str. Gutemberg

Prima intâlnire cu Legionarii

— „Cum s'a născut, camarade Lorenzo, marea ta prietenie pentru România Legionară?".

— „In 1938 m'am înscris la cursurile de limba română ținute de profesorul Caragațu la Universitatea din Florența. Interesul meu pentru România nu s'a oprit la chestiunile de limbă și literatură, el se îndrepta spre problemele politice și aș putea spune că mai mult, spre acestea. In urma recomandării prof. Isopescu, am primit o bursă pentru Universitatea liberă dela Văleni de Munte. Cunoașteam încă din Italia o samă de studenți români cu care mă împrietenisem și pe care i-am auzit vorbind mult și frumos despre România.

Acum, vei înțelege ușor dece această călătorie în minunata voastră țară constituia o dorință veche a mea, înscrisă cu litere mari pe programul activității mele.

N'am să uit niciodată clipa când am trecut granița la Jimbolia, cele dintâi vorbe rostite le-am auzit în dulcea limbă românească, soră cu minunata noastră vorbă. N'a fost o întâlnire cu o țară străină, căci păgind la voi m'am simțit ca într'o oază binecuvântată a intimității, așezată, undeva, mai departe de fruntariile țării mele. Valea Prahovei m'a întâmpinat cu dealurile ei unduioase; în fața ochilor mei se înălțau ființele de lemn și de fier ale sondelor, austerele catedrale ale aurului negru.

LA LUPTA IN RAND CU LEGIONARII

— „Cum împărtășește Italia fascistă duhul Mișcării Legionare?"

— „M'am apropiat de Mișcarea Legionară intrând într'un cuib dela Văleni, când Sâmbăta suna „ceasul Patriei", când de mai prin toate casele, răspândite pe dealuri, se auzea în noapte, cântată cu glas încet, *Sfânta Tinerețe Legionară*. Când manifestele partidului Național Țărănesc și a altor partide dispăreau în chip misterios noaptea de preferință unde erau lipite.

După ce am sfârșit cursurile la Văleni am venit la București, unde am înmânat adeziunile la Uniunea Mondială pentru Ordinea Nouă, conducătorilor U.N.S.C.R.-ului. Cu acest prilej mi-am dat seama de vitalitatea și de putințele mișcării legionare. Ca student fascist nu puteam fi de cât alături de Garda de Fier și nu numai în chip platonic. Cu ajutorul studentei fasciste Mina Boschi am adunat dela camarazii italieni suma necesară construirii unui aparat de radio emisie pe scurte pentru ca să putem face propagandă legionară pe [illegible] ascuns. Ca să dau o dovadă și mai puternică a marei mele simpatii de fascist față de Legiune, am lucrat ca zidar la binaua din Gutemberg 3.

MAREA INTALNIRE CU CAPITANUL

— „Spune-mi, camarade, cum ai cunoscut pe Căpitan?".

Lucrând aci, la Gutemberg, am avut fericitul prilej de a cunoaște pe Căpitan. Clipa primei n'ele întâlniri cu El, nu o voi uita-o niciodată.

Tot aci am cunoscut și floarea Legiunii: pe Generalul Cantacuzino, Nicolae Totu, inginerul Clime, Ion Banea și atâția alții din cei cari mai târziu trebuiau să plătească cu martiriul și cu jertfa supremă puterea neclintită a credinței lor.

Il văd și acum pe Căpitan la modesta Lui masă de lucru gravând atunci în hârtie adevărurile pe care într'o zi trebuia să le sublinieze cu sângele. Atunci a fost scrisă una din cele mai dureroase pagini din istoria românească.

In spatele lui strălucea chipul Arhanghelului cu sabia ridicată biruitor și cu Călcătorul de lege căzut învins sub sfintele Lui picioare.

Când Căpitanul s'a sculat să mă salute, aripile Arhanghelului păreau a fi ale Lui, a fi crescute pe umerii Lui de voinic fără seamăn.

Am trăit o clipă în care nu mi-am dat seama dacă am în față un Arhanghel devenit om sau un om prefăcut prin minune în Arhanghel.

Ținând o conferință despre Mișcarea Legionară, unui auditor italian, la Florența

PROPAGANDA PENTRU LEGIUNE

— „Vorbește-ne, Camarade Baracchi, de chipul în care ai început să lucrezi pentru Legiune în Italia?"

— „Intors în Italia mi-am ținut cuvântul dat Căpitanului, și am scris **„La Guardia di Ferro"**. Am scris apoi o serie de articole și am ținut mai multe conferințe asupra Mișcării Legionare, în care vedeam singura mișcare în stare să rezolve odată pentru totdeauna pro[illegible] internă și să dea directivele [illegible] politicii externe conformă cu [illegible] țămintele și cu nevoile Națiu[illegible] mâne.

Vizita în Italia a celor 1500 [illegible] mâni, conduși de prof. M. M[illegible] cu, a fost un prilej minunat [illegible] o manifestație legionară [illegible] marazii din Partidul național [illegible] cist. Incheind urarea de bun [illegible] rostită în românește: „Mi-am [illegible] seama că la gurile Dunării [illegible] generație care stă gata să [illegible] aceiași moarte și să urmeze pe [illegible] pitanul ei. Nu se poate să fie [illegible] căci **din stejar stejar răsare**", [illegible] atunci când am apropiat pe C[illegible] tan de Duce, legionarii și [illegible] devalma, în picioare, au [illegible] demonstrație a cărei semnifi[illegible] era limpede și nu putea scăpa [illegible] rului român de atunci.

UN DESTIN COMUN LEAGĂ INDISOLUBIL FASCISMUL DE MIȘCAREA LEGIONARĂ

„Cum ai putut pătrunde [illegible] adânc în duhul Legiunei?

— „Mișcarea legionară a [illegible] biectul nu numai atenției [illegible] simpatiei noastre de fasciști. O [illegible] nă mărturie este participarea [illegible] liei fasciste la înmormântarea [illegible] Moța și Marin căzuți pe câmpul [illegible] onoare în Spania pentru o cauză [illegible] mună; participare care a stârnit [illegible] recare neînțelegeri între [illegible] român de atunci și autoritățile [illegible] liene. Peste orice chestiune [illegible] din protocolar era legătura [illegible] revoluția noastră și cea a [illegible] zilor de fier. Căci o contemporane[illegible] tate istorică leagă indisolubil [illegible] revoluții europene.

Italia nu putea să rămână [illegible] sibilă față de marșul biruitor [illegible] Gărzii de Fier pe calea unei [illegible] spirituale noui. La această [illegible] spirituală se referă Căpitanul [illegible] afirmă că prin Legiune nu [illegible] ște să făurească un partid poli[illegible] o armată disciplinată, nu numai [illegible] noui ci oameni noui.

Această noutate spirituală a [illegible] două revoluții, fascistă și legion[illegible] sădită pe conștiința și pe [illegible] unei obârșii comune, constitue o [illegible] zășie a legăturilor dintre popoa[illegible] noastre, legătură păstrată și la [illegible] surile cele mai grele și mai [illegible] se, în care credem cu tării [illegible] fasciștii și voi legionarii.

Suntem datori, însă, și unii și [illegible] lalți, să punem umărul, ca [illegible] meiul acestei obârșii și cel al [illegible] nității de idei, să clădim legătu[illegible] care nimic, de aci încolo, să nu [illegible] poată știrbi. Să ne aducem aminte [illegible] de cuvintele Căpitanului: „Soa[illegible] răsare la Roma".

INSUȘIRILE IMPERIALE ALE FASCISMULUI

— „Vrei să ne spui ceva, camarade Lorenzo, despre experiența ta [illegible] cană?"

— „Am stat la Scioa, în Africa [illegible] săriteană, un an și jumătate [illegible] ter de trupe indigene. Aci [illegible] tatea și viața aspră pun [illegible] fața lui însuși și a putințelor [illegible] Am trăit experiența mea [illegible] zi de zi, printre indigeni și [illegible] acolo unde ofițerul este soldat [illegible] dic și duhovnic.

In numele misiunii civiliza[illegible] fiecare italian își dăruește truda [illegible] jertfele de orice clipă pentru [illegible] carea morală și materială a po[illegible] lităților indigene asvârlite de [illegible] nirea Negusului în cea mai [illegible] barbarie, stare pe care un europ[illegible] ce n'a trăit aci nu și-o poate închipui [illegible]

Prin educarea clerului Copt, [illegible] până azi a trăit o viață reli[illegible] cu totul formală; prin răspândirea [illegible] meșteșugurilor în rândul indige[illegible] lor, demoralizați din pricina [illegible] părții, a vițiilor, a obișnuinței cu [illegible] dările; prin constituirea unei [illegible] te indigene credincioase, [illegible] din soldați de culoare, cei mai [illegible] conduși după legile lor; prin [illegible] peră de clădiri; prin puterea [illegible] zatoare a drumurilor ei vestite [illegible] armele ei, Italia dovedește [illegible] este urmașa firească și ideală [illegible] niului, a civilizației, a sacre[illegible] siuni a Romei.

ARDEALUL LEGIONAR

ULTIMUL TRIBUN ARDELEAN:

CĂPITANUL EMIL ŞIANCU

Ţărănimea ardeleană care a fost lipsită de un Domn şi de o Coroană Naţională atâtea secole dearândul a trăit cu toate acestea mereu cu nostalgia unei căpetenii, a unui comandant căruia i s'a supus din instinct, orbeşte, ca unui împărat de neam. Acest instinct nobil de supunere desăvârşită unui conducător consimţit, unui comandant ieşit din sânul orb al gloatei, e o moştenire de origine romană şi nu l'a avut niciun alt neam conlocuitor pe meleagurile ardelene. Aşa de pildă saşii, secuii, popoare frăţine şi venite după noi pe plaiurile Ardealului cu mii de ani în urmă, n'au produs nici o căpetenie de seamă, nici un revoluţionar înăscut şi când a fost vorba să-şi revendice anumite drepturi dela stăpânire, s'au înrolat sub steagul românesc, încadrându-se în cetele căpeteniilor noastre.

Împărăţia Habsburgică, mai târziu, cu un deosebit simţ al nuanţelor, a descoperit în inima gloatelor ardelene române, dorul ei înflăcărat de supunere unei porunci şi a unei căpetenii şi a transformat această însuşire ardelenească în cultul Dinastiei, bizuindu-şi politica ei de duplicitate, pe asentimentul românilor robiţi nostalgiei căpitanului. Împăratul n'a fost niciodată drăguţ cu românimea ardeleană şi cu toate acestea după fiecare înşelare nouă, a fost din nou venerat. Disciplina ostăşească a neamului românesc de tradiţie romană, cerea ca soldatul în slujba nevoilor naţionale, să-şi caute Căpitanul, căruia să i se supună şi să învingă cu el.

Popi, Căpitani şi Căpetenii, Regi, Ţărani, s'au iscat dincolo peste munţi şi au condus şi au luptat şi au stăpânit ca nişte Împăraţi peste trupul Ardealului şi sufletele ardelenilor, începând din veacul al XII-lea de când ne-au rămas urme scrise despre Iancu Vlad, Dan Vlad şi Mihai Dan, despre Costa Stanciu şi Popa Vulpul din ţara Haţegului, despre Căpitanul Vasile Negru, Radu Bănica, Bucur Câmpeanu şi Marcu Haţegan.

Misterioşii călugări Visarion Sarai dela 1744, care a vrăjit românimea toată dela Dobra până la Sibiu, apoi Popa Ion din Aciliu, Popa Tunsu de mai târziu din comuna Sadu, tatăl vestitului oculist dr. Ioan Molnar Piuarul, care a înfundat temniţele dela Cufstein, şi fanaticul călugăr Sofrone din Cioara Albei, au răsculat gloatele şi au aprins în sufletul iobăgimii flacăra dreptăţii sociale. Au fost căpitanii zilelor lor, până la ivirea în 1784 a uriaşului Horia Regele Dacilor, cum arată Constantin Stoicănescu în Revoluţia lui Horia.

Sufletul nostru ardelenesc ars de toate flacările tuturor nemulţumirilor, a vibrat încăodată pe la anul 1900, în mândrul Tribun dr. Amos Frâncu, moţ şi el ca şi Avram Iancu, despre care nu mai e nevoe să amintim. Ochii de jar ai lui dr. Amos Frâncu au sfredelit paragrafele legilor ardelene şi au căutat să scoată din ele aurul biruinţii. Demn urmaş testamentar al lui Avram Iancu care a dispus ca după el românii să-şi caute dreptatea pe calea legilor, testând în acest scop toată averea sa pentru Academia de Drepturi la Sibiu.

D-rul Amos Frâncu a murit neînţeles şi plin de amărăciune, văzându-şi moţii lui dragi lipsiţi în noul Stat care era al lor, de dreptatea visată. Sabia lui de Tribun a trecut la cingătoarea Căpitanului Emil Siancu, moţul din ţinutul Vaşcăului, întemeetorul Fraţilor de Cruce ardelene.

Emil Siancu a fost un mare ostaş care a luptat pe front, a fost rănit şi s'a îmbolnăvit pentru un ideal al neamului său. În inima lui s'a simţit la un moment dat, singurul urmaş al lui Avram Iancu şi numele lui plin de asemănare cu al Tribunului dela 1848, a fermecat din nou inimile mulţimilor din nordul Ardealului.

La încheerea păcii, în 1918, bolnav, Emil Siancu se fixează la Cluj, unde ar fi putut trăi cu averea agonisită, liniştit şi fără grijă de treburile Naţiei. Traiul comod i-ar fi adus bucuriile mărunte obişnuite iar o tranzacţie a conştiinţei lui aspre şi drepte cu prea puternicii zilei, i-ar fi procurat belşug material pentru două generaţii.

Omul era însă plin de neastâmpărul caracteristic ardeleanului care caută pretutindeni punctul de îndreptare, stârpirea haosului, rânduiala în lucruri şi promovarea duhului dreptăţii.

În epoca anilor 1920-30 de abundenţă materială şi desfrâu verbal, acest om tăcut, a luat dintr'odată o poziţie ostilă şi a înfrunta mediul şi societatea. A pus mâna pe toiag şi s'a făcut pelerin pe drumurile moţilor din Vaşcău până în Bihor şi din Bihor în Detunata, străbătând munţii cărunţi şi împrăştiind cu amândouă mâinile averea la moţii lui săraci şi năpăstuiţi. Rănile lui deschise de război, au sângerat şi mai departe în timp de pace aparentă, şi trupul lui bolnav n'a mai cunoscut odihna. Ardealul l'a îmbrăţişat ca pe un nou Avram Iancu şi sărăcimea şi obida l'a confundat uşor cu ceilalţi Căpitani care i-au alinat vremelnic durerea înăbuşită.

Căpitanul Emil Siancu a găsit momentul potrivit şi n'a mai repetat greşeala de tactică a lui Amos Frâncu: el n'a mai cerut partidelor remedierea răului, ci şi-a organizat moţii, topindu-le apoi sufletul în mişcarea revoluţionară a Neamului, — în Garda de Fier.

A observat bine că răul este general şi că în altă parte Căpitanul nostru i-a găsit îndreptarea prin Legiune, prin generalizarea spiritului legii în toate domeniile de viaţă ale Neamului. Din ziua aceea Emil Siancu nu a mai rătăcit cot la cot cu Dr. Ion Banea şeful Ardealului Legionar; a procedat la încadrarea definitivă a moţimii în Mişcarea Legionară. Destinul vieţii lor s'a identificat până la sfârşit şi cei doi eroi ardeleni, unul dela şes şi altul dela munte, au sfârşit amândoi odată.

Moartea lor a fost năprasnică, fiindcă aşa sfârşesc toţi care au în ei şi în mădularele lor, os de Căpitan, aşa cum au avut şi Ionel Banea şi Căpitanul Emil Siancu, ultimul Tribun al Ardealului, peste care azi fulgeră duhul biruitor al Căpitanului nostru de totdeauna.

Lae Lupu

VEDERE DIN ARDEALUL SCUMP

Tg. Mureş: Catedrala Ortodoxă

DRUM IN ŢARA MOŢILOR

S'a deschis uşa vagonului şi am primit în faţă aerul răcoros al dimineţii de toamnă. Alba-Iulia. Atâtea amintiri trezeşte acest nume de localitate. Prin ceaţa uşoară becurile electrice ale gării ard parcă obosite şi somnoroase de veghea unei nopţi întregi, acum pe sfârşite.

Lumea sgribulită de frig şi parcă sfioasă şi-a găsit loc în autobus, iar alţii au plecat pe jos. Târgul este adormit. Trec prin el şi iată-mă pe drumul Zlatnei. Pe lângă şosea, ici colo, se vede calea ferată îngustă numită de localnici „mocăniţa". Împreună încă valea Ampoiului întrecându-se în încolăcituri cu apa.

Meteş, Sard, Ampoiţa, Prisaca, Galaţi, Pătrăgeni, Zlatna. Între timp s'a luminat şi maşina fuge grăbită şi parcă galopează. Pe drum întâlnim nenumărate căruţe cu coviltir, unele cu ciulieu, altele cu scânduri de brad. Caii, mai de multe ori caiul, slabi şi ei ca şi stăpânii. În dimineaţa încă turbure văd coviltire albe, scânduri albe şi oameni în straie albe. Neobosiţi străbat ţara în lung şi în lat; vând produsele lor şi cumpără porumb cu care se întorc acasă după săptămâni de drum. Am văzut chipuri frumoase de copii, chipuri senine de bătrâni şi chipuri dârze de adulţi. Am cunoscut Moţi altădată şi i-am legat în gândul meu de Gorjeni şi Mehedinţeni. Am umblat cu ei pe munţi la vânătoare şi am lucrat cu ei la munci trudnice şi răbdătoare şi în mintea mea îi asemuiam cu Becuneri lui Henric IX.

ZLATNA

Instalaţiuni industriale importante. Coşuri de cărămidă înalte, depozite şi linii de garaj. Multe din casele mai importante au în zidurile lor pietre romane sau figuri din acea epocă folosesc drept semn de noroc şi le găseşti puse la colţurile construcţiilor.

Sunt numeroase urmele romane în această regiune, mai ales în exploatările miniere. Astfel sunt galerii săpate în piatră de pe vremea Romanilor, galerii ce mai folosesc şi astăzi. S'au găsit scule şi lămpi de pe vremea aceea, dar mai ales ne impresionează dificultăţile ce învingeau cu mijloace slabe ce le putea pune la dispoziţie tehnica minieră de pe atunci. Este de ştiut că săparea în piatră a galeriilor se făcea cu dalta şi cu ciocanul, astfel încât înaintarea era înceată şi anevoioasă, iar pompajul apei se făcea cu roţi ca de grădinărie învârtite de oameni. Câte roţi trebuiau pentru a ridica apa la 60 metri? Ce efort omenesc? E drept că aceşti muncitori erau robi, deci lucrau gratuit, contra hrană. Câte drame ne-ar putea povesti stâncile şi poteci ce şerpuesc spre gurile minelor? De la o mină la alta, depărtare de câţiva kilometri, am plecat pe jos peste dealuri. După masă de toamnă târzie. Frunzele au căzut de mult, aşa încât nici un miros cum miros la începutul toamnei când abea au căzut. Au şi pierdut parte din caracter, în drumul neffinţei pe care îl urmează. În colo câte un pârâiaş roşu parcă, din cauza oxizilor de fier — ruginii — cu care şi-a vopsit albia. Urcăm un ultim piept de deal şi coborâm apoi în pantă lină până la gura minei. Când am ieşit era noapte şi se lăsase ceaţă groasă. Alţi kilometri de drum pe jos până unde aştepta maşina. Înainte de a o porni ne-am sporit puterile fizice cu o cană de lapte şi un pesmet şi cele morale, cu un final dintr'o simfonie a lui Beethoven auzită impecabil la radio aci în vârful muntelui.

Drumul chiar pentru picior, rău, l'am făcut mai mult prin grădini din cauza puhoiului de ape din astă primăvară ce a rupt şi bruma de potecă ce era. Seara târziu reîntors la Zlatna am stat de vorbă cu localnicii şi am auzit şi bune şi rele, mai ales, după cum e obiceiul.

Spre Brad

A doua zi am plecat spre Brad prin Abrud. Am văzut multe locuri frumoase din ţară şi străinătate şi locurile pe unde am trecut nu erau cu nimic mai puţin frumoase şi interesante. Dar să spui drept nu l'aşi mai face din cauza şoselei care este foarte proastă. Să mă explic: piatră spartă se găsea în grămezi pe margini, ba se mai şi aşternea pe drum în unele locuri. Dar ca să faci o şosea atractivă pentru turism, aceasta trebue să corespundă circulaţiei vehiculelor rapide.

Ori şoseaua aceasta este în genere îngustă, uneori abruptă, făcută şinoasă şi păstrează toate accidentele de teren. Am fost tare necăjit la gândul că după 22 ani, de când Moţii se zice că sunt stăpâni la ei în ţară, după ce atâţia au clamat sărăcia şi necazurile Moţilor, nu au fost ajutaţi în ce e mai important pentru ei: drumul pe care îl străbat zi şi noapte. S'au dat bani, un fel de pomană. Mulţi din aceşti bani s'au dus în pungile unor necinstiţi, ce s'au erijat în apărători interesaţi. Nu mai trebue pomană acum pentrucă pomana coboară în loc să ridice şi pentrucă pomana se consumă, deci nu foloseşte decât limitate în timp şi în spaţiu. Trebue să lăpăvim cu scăderile trecutului. Să lăsăm critica deoparte. De aci înainte să privim lumea şi situaţiile mai bărbăteşte, mai cu îndrăzneală, mai imperial pentrucă imperiale erau legiunile şi aquilele ce ne-au adus aci. Să ne revendicăm moştenirea prin actele noastre, prin opera mâinilor noastre.

În consecinţă să construim modern o şosea permanentă dela Deva prin Brad şi Abrud, la Turda şi alta dela Alba Iulia prin Zlatna la Abrud. Drumul acesta să fie larg, drept, frumos şi pentru veacuri. Să fie un drum aşa cum ne dorim drumul nostru, pentrucă dacă nu ne purtăm cum ne-am purtat nu aveam de ispăşit cum am ispăşit. Iar de acum încolo tot ce facem să merite cinste şi biruinţă.

O CLIPA DE INTUNERIC

Pe şoseaua asta albă şi frumoasă vor călători mai uşor Moţii iar umbrele celor morţi la Alba Iulia vor porni să se întâlnească cu sufletele celor căzuţi pentru dreptate şi libertate la Vidra, Alba şi Câmpeni, iar în drumul lor vor ajunge la Turda unde cu nerăbdare îi aşteaptă sufletul neînfricatului Mihai. Voevodul va face un semn şi va arăta calea mai departe, cu mâna întinsă poruncitor. Doamne, nu s'a pierdut sământa vitejiei în neamul nostru.

A fost o clipă de întuneric pe care o plătim cu lacrimi, suferinţă şi sânge. Ajută Doamne să ne putem da adevărata măsură. Întoarceţi faţa spre noi, risipeşte întunericul şi ridică soarele speranţei ce ne-a luminat în primăvara anului 1917. Adu între noi sufletul de atunci din care apoi au răsărit ca minunate flori Mărăşti, Oituz, Mărăşeşti, Tisa".

Cu această rugăciune am trecut Mureşul la Deva şi am părăsit ţara Moţilor şi Dumnezeu se vede a ascultat rugăciunea mea pentru că am simţit sufletul meu obidit, mai uşurat şi lacrimile mi s'au uscat ca prin farmec.

Inginer Gr. Socolescu

INDEMNURI DIN TRECUT

DIN DISCURSUL DELA 1848 AL LUI SIMION BĂRNUŢIU

„...Ce-ar face Ungurii, când Împăratul Iosef le-ar cuvânta încă odată de pe tron în chipul următor: „Ungurilor, acum este epoca libertăţii; eu am pus, ca să fie dătătoare de legi în împărăţie, filosofia: fiţi liberi toţi, vorbiţi ce vreţi, însă numai nemţeşte; ridicaţi-vă şcoale şi învăţaţi, însă numai nemţeşte; lepădaţi-vă portul vostru naţional şi limba voastră incultă, pentrucă aşa cere unitatea şi siguranţa Statului ca să fie numai o limbă în şcoale şi în teatre, în case şi în pieţe, în biserică şi la judeţe": oare n'ar ridica Ungurii iarăşi furci ca să spânzure poporul nemţesc, cum au făcut după moartea împăratului Iosef?

Acum închipuiţi-vă că vin nişte deputaţi dela dieta ungurească în mijlocul acestei Adunări şi începe a cuvânta în chipul următor: „Români, astăzi e ziua libertăţii tuturor, şi scaune la masa libertăţii sunt puse şi pentru voi: veniţi de fiţi şi voi judecători dela Comitate până la Cancelaria de Curte şi luaţi parte la toate onorurile politice şi militare, însă numai cei ce ştiţi ungureşte ca Ungurii născuţi; acum e ziua dreptăţii pentru toţi, veniţi toţi cei asupriţi şi daunaţi, să luaţi dreptate ieftină şi uşoară, însă vedeţi ca hârtiile să vă fie scrise ungureşte şi să luaţi întotdeauna câte un Ungur lângă voi, ca să vorbească pentru voi la judecătorie, pentrucă ştiţi că mama noastră cea dulce, patria comună, nu mai îngădue la judecăţi altă limbă decât pe cea ungurească, nici să i se plângă cineva decât numai cu lacrămi ungureşti. Astăzi e ziua luminii; şcoalele ţării sunt deschise şi pentru voi, nu ca înainte de împăratul Iosef, învăţaţi prin urmare toţi şi vă luminaţi, însă numai ungureşte, pentrucă aşa cere unitatea Statului!...".

Nu vă întreb dacă s'ar afla şi Români care să accepte vreo dregătorie în care trebue să lucreze în contra naţiunii lor, pentrucă vânzători au fost la orice naţiune şi vor fi; nu vă întreb dacă Românii vor merge la judecătorie, când vor vedea dreptatea legată de limba ungurească — ci vă întreb, e libertate care aceea care leagă onorurile ţării numai de o limbă în ţara unde sunt mai multe limbi? Oare dreptate e aceea pe care Statul o face numai celor ce ştiu ungureşte? Oare lumină adevărată e aceea dela care Statul opreşte pe toţi cei ce nu ştiu ungureşte? Eu zic că aceasta nu e libertate, nici dreptate, ci este o mare nenorocire pentru acele popoare nefericite, care au căzut în această groapă întunecoasă care poartă numele de Stat.

Ce folos va avea naţiunea Română de libertatea de tipar pe care o permit Ungurii, când tipografia cea liberă nu va umbla decât numai pentru folosul ungurismului, şi când, dacă vreun Român va cuteza să apere interesele naţiunii sale, tiparul unguresc îl va denunţa înaintea lumii ca pe un criminal, şi tribunalele îl vor certa? Ce-i vor folosi miniştrii cei responsabili ai naţiunii ungureşti, care nu vor suferi în sânul lor niciun element străin deosebit de dânşii? Ce-i vor folosi chiar şi în cazul când s'ar întâmpla să fie Români, toţi miniştrii din Budapesta, dacă aceştia nu înfăţişează naţiunea Română şi interesele ei?

Să nu vă îndoiţi câtuşi de puţin: dacă Românii nu vor avea şcoală naţională cu limba lor pentru toate ramurile cunoştinţei omeneşti, ei nu vor avea în vecii vecilor nici politici şi jurişti, nici avocaţi buni, nici oratori şi poeţi, cari să fie vrednici de numele lor; literatura noastră chiar nu va trece niciodată peste mediocritate; căci şi cunoştinţa limbilor clasice şi tot tezaurul cunoştinţelor antichităţii şi al lumii de astăzi, numai cu ajutorul limbei naţionale se poate câştiga. Cum va detuna deputatul naţiunii în contra duşmanului în adunări, dacă nu se va învăţa din tinereţe a-l cunoaşte şi a-l urî? Cum se va aprinde de iubirea libertăţii când se va naşte slugă altei naţiuni? Şcoalele ungureşti vor smulge din pieptul tinerilor naţiunii noastre şi iubirea pe care plantase într'însele mamele romane. Şi, cu cât mai mulţi Români vor învăţa la şcoale străine cu atât naţiunea va pierde mai mulţi fii. Lăcomia onorurilor şi folosul privat îi va trage către străini; ei vor iubi numai limba ungurească, se vor încânta de frumuseţile ei şi vor admira faptele naţiunii ungureşti, pentrucă numai pe acestea le vor cunoaşte; toată viaţa şi dorul lor vor fi legate numai de naţiunea care-i va amăgi cu frumuseţea şi cu bunătăţile sale, căci rupându-se odată legătura cea dintâiu şi cea din urmă, legătura limbii naţionale, nimic nu-i va mai lega de naţiunea română.

De aceea, orice naţiune dacă îşi vrea cultura, să se unească, ce e drept, însă nu cu altă naţiune, care vrea să ia naţionalitatea dimpreună cu cultura care o are, ci să se unească mai întâiu cu sine însăşi, ca să se apuce de cultura naţională cu puteri unite... În ce priveşte pe Români, ar fi o nebunie, dacă s'ar lepăda de naţionalitate şi s'ar uni cu Ungurii pentru cultură. Înţelepciunea spune că Românul să se unească cu Român, Germanul cu German, Slavul cu Slav pentru înaintarea culturii. Aşa dar Românii, mai întâiu, să se unească între dânşii spre acest scop dela Nistru până la Balcani şi dela Balcani până la Tisa; apoi să se unească cu celelalte familii Romane pentru identitatea limbei şi înrudirea cea firească a cugetelor şi a sentimentelor. O însoţire ca aceasta e cu putinţă, chiar când o oarecare naţiune e împărţită sub mai multe guverne, fiindcă n'are fire şi tendinţă politică, ci este destinată numai spre înaintarea culturii umanităţii pe calea cea firească a naţionalităţii oricărui popor. Aşa îi vedem pe Germani şi Italieni foarte uniţi întru înaintarea ştiinţelor şi artelor, cu toate că sunt despicaţi în mai multe guverne; însă unitatea limbei îi leagă pe toţi, fire-ar sub guvern de sultan ori de republică.

Iată ce însemnătate are limba naţională la toate gintele: ea reglementează mişcările vieţii la toate, ca creerii mişcările trupului, le însufleţeşte şi le înalţă dacă o ştim cum se cade; lipsa ei le duce la barbarie, dacă nu ştiu să se servească de ea. Numai în braţele ei cresc arta şi ştiinţa; numai cu aripile artei şi ştiinţei sboară industria şi negoţul; numai în aceste grădini înfloreşte fericirea naţiunilor; deci cel ce zice că naţiunea Română se poate cultiva şi în şcoalele streinilor, acela vrea, ca naţiunea română să rămână oarbă şi şerbă altor naţiuni — „hic niger est, hunc tu Romane caveto!".

„NU SUNTEM ACI ACUZAŢI, SUNTEM ACUZATORI"

Cuvântarea rostită de Dr. Ioan Raţiu în procesul Memorandului

Procesul înscenat de guvernul de la Budapesta memorandiştilor a avut loc la Cluj între 7 şi 25 Mai 1895. Justiţia maghiară, sub forma unei parodii de Curţi cu Juri, a trunchiat şi falsificat textul Memorandului, ca să pună pe seama acuzaţilor lucruri pe care nu le susţinuseră, a născocit pretexte ca să respingă avocaţii apărării şi a jignit şi insultat pe memorandişti, ca să-i provoace să reacţioneze şi apoi să dea condamnării o aparenţă de întemeiere.

Această cuvântare a avut mare răsunet în opinia publică din străinătate şi a fost reprodusă în întregime de mai multe ziare europene.

Iată această memorabilă cuvântare:

„Onorată Curte!
Domnilor Juraţi!

Memorandul, pentru a cărui publicare şi răspândire suntem traşi ca nişte făcători de rele înaintea acestei bare judecătoreşti, nu cuprinde, precum v'aţi putut convinge, decât gravaminele (plângerile) poporului român, care ne-a trimis pe noi ca să cerem scutul Tronului pentru drepturile lui nesocotite şi călcate în picioare.

Ceeace ne-a silit pe noi şi pe întreg poporul român să facem acest demers, este faptul că atât legislaţiunea, cât şi guvernul ne-au adus la convingerea nestrămutată, că în faţa lor, pentru noi, vorbă de dreptate nu poate fi.

În zadar au fost toate promisiunile ce s'au dat în repeţite rânduri pentru respectarea drepturilor noastre naţionale. În zadar am încercat toate formele şi mijloacele legale! În zadar ne-am plâns la toţi factorii competenţi ai Statului.

Exclusivismul lor a declarat războiu de exterminare limbii şi naţionalităţii noastre.

Nu ne mai rămânea decât această singură cale a apelului la factorul suprem al Statului şi la opiniunea publică a lumii civilizate.

Faţă de acest act, care nu conţine decât curatul adevăr şi este icoana credincioasă a suferinţelor şi nedreptăţilor seculare ce le îndură poporul român din Transilvania şi Ungaria, trebuia ca regimul ori să se desvinovăţească, ori să-şi răsbune.

Desvinovăţirea nu era cu putinţă, — a ales calea răsbunării! Ne-a împiedecat să ajungem la Tron şi acum ne supune judecăţii acelora, contra cărora ne-am plâns.

Ceeace se discută aci, domnilor, este însăşi existenţa poporului român.

EXISTENŢA UNUI POPOR NU SE DISCUTĂ, SE AFIRMĂ!

De aceea nu ne e în gând să venim înaintea D-voastră să dovedim, că avem dreptul la existenţă. Într'o asemenea chestiune nu ne putem apăra în faţa d-voastră, nu putem decât să acuzăm în faţa lumii civilizate sistemul asupritor, care tinde să ne răpească ceeace un popor are mai scump: legea şi limba.

De aceea nu mai suntem aici acuzaţi, suntem acuzatori.

Ca persoane, nu avem ce căuta înaintea acestei Curţi cu juraţi, fiindcă noi am lucrat numai ca mandatari ai poporului român, şi un popor întreg nu se poate trage la bară judecătorească.

Plângerile poporului român nu pot fi judecate de un juriu exclusiv maghiar, care este şi judecător şi parte.

De aceea nu este de demnitatea poporului român de a se apăra în faţa juriului din Cluj!

De altfel aţi înţeles şi d-voastră, că aici nu poate fi vorba de drept, ci numai de forţă. Lucrul acesta nici nu aţi mai încercat să-l ascundeţi, căci aţi nesocotit până şi formele legale cele mai elementare, care se observă chiar pentru criminali înaintea Curţilor cu juraţi. Lumea va auzi cu uimire, că s'au putut judeca nişte oameni de către o instanţă judecătorească fără ca să poată avea măcar apărător.

Aţi proclamat sus şi tare, că forţa birue dreptul şi nici nu aţi mai căutat să mascaţi în faţa lumii ceeace nu mai e judecată, ci execuţie.

Am fost violentaţi şi aici şi am fost terorizaţi totdeauna cum suntem terorizaţi în toate de când am denunţat lumii civilizate asupririle ce le îndurăm. Mai poate fi vorba aici de judecată, de apărare în înţelesul juridic? Nu! Faceţi ce voiţi!

Nevinovaţi suntem, dar d-voastră sunteţi stăpâni pe individualitatea noastră fizică, nu însă şi pe conştiinţa noastră, care în această cauză, este conştiinţa naţională a poporului român. Dacă nu sunteţi d-voastră competenţi să ne judecaţi, este însă un alt tribunal mai mare, mai luminat şi, desigur, mai nepărtinitor, care ne va judeca pe toţi: e tribunalul lumii civilizate, care vă va osândi odată mai mult şi mai aspru decât v'a osândit până acum.

Prin spiritul de intoleranţă, printr'un fanatism fără seamăn în Europa, osândindu-ne, veţi izbuti numai să dovediţi lumii, că Maghiarii sunt o notă discordantă în concertul civilizaţiunii.

Declar, prin urmare, în numele meu şi al tuturor colegilor mei, acuzaţi, că pentru cuvintele arătate, nu ne putem apăra".

DIN CLUJ

Curtea de Apel

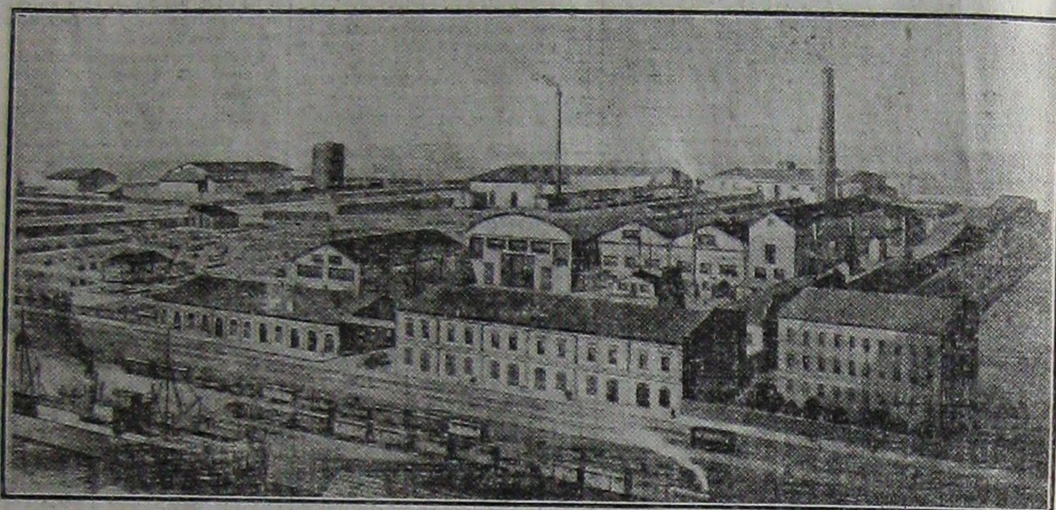
UZINELE METALURGICE UNITE
TITAN • NADRAG • CALAN

S. A. R. BUCUREŞTI III STR. CLEMENCEAU, 3 şi STR. CÂMPINEANU,

Societatea „Titan, Nadrag, Calan" posedând mine de fier, exploatări de păduri, care asigură combustibilul, furnale înalte, cuptoare Siemens-Martin, precum şi uzini pentru producerea semi-fabricatelor şi a diverselor fabricate, este în afară de uzinele Reşiţa **singura industrie metalurgică din ţară în măsură să producă în mod integral fabricatele sale, începând dela materia primă proprie.**

Ea cuprinde:

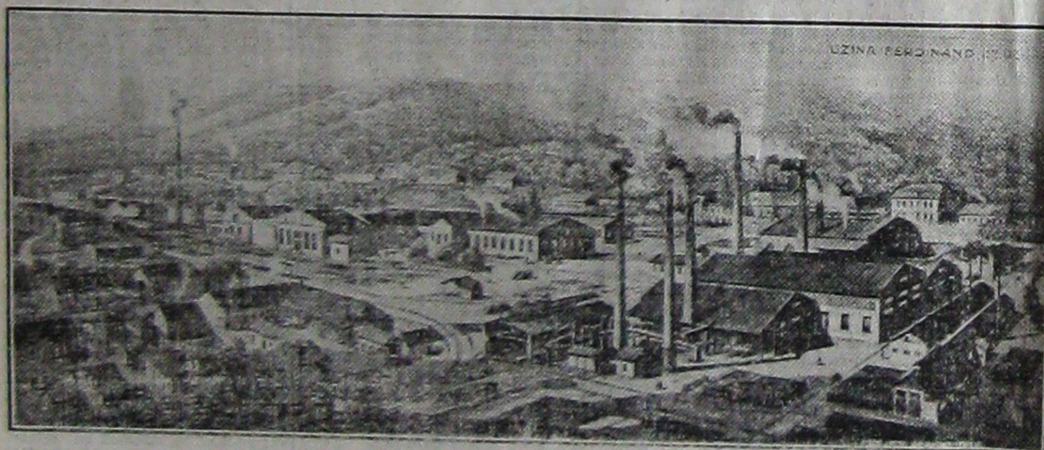

„UZINELE TITAN"

Pe cheiur le Dun rii în portul Galaţi se află o importantă ramură de forţă industrială a societăţii: uzinele **„Titan"**. Aceste uzine se compun din patru secţiuni fiecare cu specialitate distinctă.

a) **Un laminoar de tablă;**
b) **O uzină de galvanizat şi plumbuit tabla;**
c) **O secţiune de tablă albă (cositorită)**

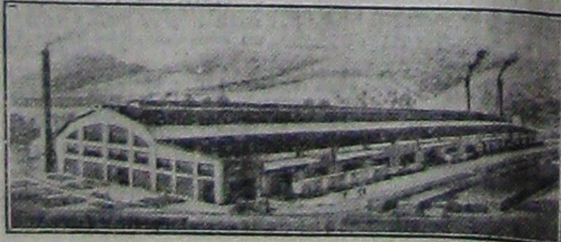

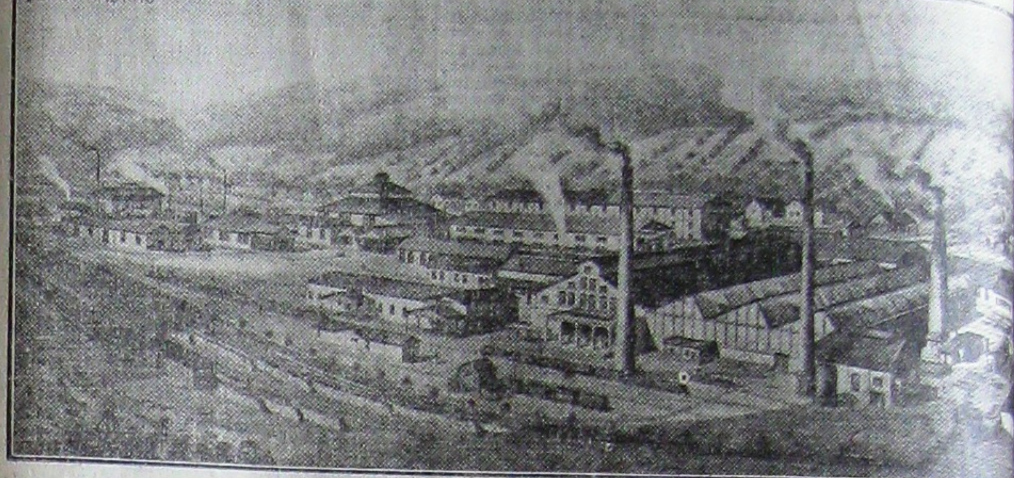
„UZINELE FERDINAND"

Uzinele **„Ferdinand"** din jud. Severin acoperă o suprafaţă de 215 hectare. Ele posedă:

a) **Patru cuptoare Siemens-Martin pentru procedeul cu fier vechi. Cuptoarele au o capacitate anuală de 80.000 tone lingouri de oţel. Deşeurile se obţin în mare parte dela laminoarele proprii ale societăţii;**
b) **Un laminoar de platine, bilete, lingouri de oţel, etc.;**
c) **Un laminoar pentru fier profilat, fier cerc, fier beton sârmă de tras, bare comerciale;**
d) **Un laminoar de tablă neagră şi ondulată;**
e) **Instalaţiile de galvanizat şi plumbuit tablă;**
f) **O fabrică de cărămizi refractare pentru uzul propriu al tuturor uzinelor**
g) **O secţiune pentru laminatul fierului; cerc la rece;**
h) **O turnătorie de cilindri de laminat.**

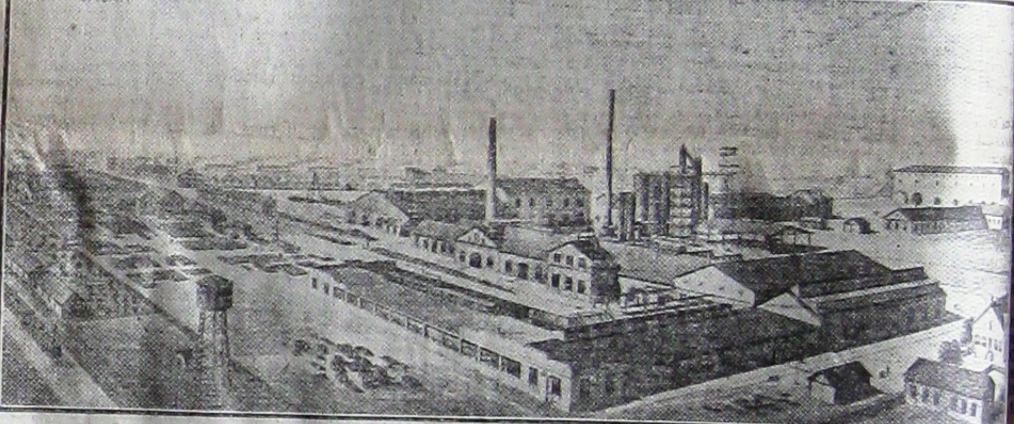

„UZINELE NADRAG"

Uzinele **„Nadrag"** situate în jud. Severin, acoperă circa 92 de hectare şi sunt legate de gara Gavojdia printr'o linie Decauville de 25 km. Aceste uzine posedă:

a) **Un laminoar de tablă de fier;**
b) **O secţiune de galvanizat tablă;**
c) **O secţiune pentru prelucrarea tablei producând maşini de gătit, găleţi galvanizate, sobe cuptoare, articole de tablă, coturi, burlane, etc.**
d) **O secţiune de nichelare arămire electrolitică, etc.**

„UZINELE CALAN"

Uzinele **„Calan"** sunt situate în jud. Hunedoara în regiunea minieră a dealului. Terenurile pe cari se întind uzinele reprezintă o suprafaţă de 1 de hectare. Uzinele sunt în apropierea gării Călan şi se compun din:

a) **Un furnal înalt;**
b) **Turnătoria de fontă cu o producţie anuală de 8.000 tone (fontă sanitară, radiatoare, cazane de încălzire centrală, băi de fontă, tuburi, sobe, plite, părţi de maşini, ceaune etc.);**
c) **O secţiune de emailat fontă.**

MINELE TELIUC

Posedând la **Teliuc** în aceeaşi regiune, mine de fier societatea a construit o linie de cale ferată îngustă pe o lungime de 18 km. care uneşte minele Teliuc de uzinele Călan. In felul acesta minereul extras printr'o exploatare în stil mare, minele de fier **Teliuc**, poate fi prelucrat în furnalul înalt din **Calan** servind apoi mai departe drept materie primă în oţelărie şi turnătorie.

INDUSTRIA FORESTIERĂ

„Soc. Anon. forestieră din Nadrag" controlată de societate, posedă 12.000 hectare pădure cu o reţea de 60 km. cale ferată proprie, precum şi o fabrică de cherestea ce produce material de brad, fag, tei, frasin şi stejar, precum şi o secţie de aburit lemn. Numărul lucrătorilor 1000.

FORŢA MOTRICĂ

Forţa motrică instalată este:
La „Ferdinand", se obţin prin căderi de apă, locomobile, Diesel etc. total circa 12.000 H. P. La „Titan" prin motoare Diesel, locomobile etc. 4000 H. P. La „Nadrag" prin maşini cu aburi, turbine, total circa 3500 H. P. La „Calan" prin turbine, motoare Diesel total circa H. P.

PARTICIPAŢIUNI

Societatea **„Titan, Nadrag, Calan"** *are participaţiuni la următoarele întreprinderi industriale:*

„S. A. Forestieră" *din Nadrag*
„Ciclop" *Galaţi,*
„Industria fierului S. A." *Bucureşti,*
„Industriile Metalurgice Dunărene" *Brăila*

HOP—FROG

de **EDGAR POE**
traducere de C. Gane

...niciodată n'am cunoscut pe nimeni în viaţă mai vesel şi mai glumeţ decât pe drăguţul acesta de ...pe. Nu trăia decât pentru năz... Calea cea mai sigură pentru a ...junge în voia sa veghiată, era să-i ...i o poveste nostimă şi să i-o spui ...ine. Aceasta este şi cauza pentru ...re cei şapte miniştri ai săi erau ...oameni distinşi prin talentele ...de mucaliţi. Erau tăiaţi cu toţii ...calapodul regescului lor patron: ...tă corpulentă, aptitudine pentru ...bufonerie. Că se îngraşă omul prin ...răcealǎ sau că o fi în grăsime ...ceva care predispune la păcăleală, ...un lucru care nu s'a ştiut niciodată; fapt e, că un Păcală slab ...putea numi *rara avis in terris*.

...Cât despre rafinament, nu-i păsa ...de el. El avea o admiraţie ...deosebită pentru *lărgimea* glumei, ...de dragul ei, o înghiţea şi în ...Delicatesele însă îl picti... Mai bine i-ar fi plăcut *Gar...* al lui Rabelais decât *Zadig* al lui Voltaire, şi, mai înainte de ..., pe placul lui erau năzbâtiile ...în fapte mai mult decât glumele în ...vorbe.

Pe vremea când se petreceau a..., bufonii de profesie nu erau ...cu totul demodaţi la Curţile ...domneşti. Unele State îşi mai păs... „nebunii" lor, nişte nenorociţi ...trebuiau, în schimbul fărâmă... ce cădeau de pe masa regală, ...fie gata a face o glumă bună la ...comandă.

Regele nostru avea, fireşte, şi el ...nebun al său, căci simţea nevoia ...ceva în felul nebuniei", mă... pentru a mai pune în cumpă... apăsătoarea înţelepciune a celor ...înţelepţi ce-i alcătuiau minis...rul — fără a mai vorbi de el în...

Totuşi nebunul, bufonul său de ...profesiune, nu era *numai* un nebun. ...Valoarea sa era întreită în ochii re... prin faptul că era în acelaş ...timp pitic şi schiop. Pe vremea a... erau pitici la Curte mulţi, câţi ...şi nebuni. Iar monarhii greu ...ar fi putut să-şi petreacă timpul — ...timpul pare la Curte mai lung decât ... — fără un bufon care să-i ...facă să râdă şi un pitic de care să ...

Pe nebunul acesta îl chema Hop-Frog deşi nu cred că acesta să fi ...fost adevăratul său nume, pe care ...se pare să i-l fi fost dat cei şapte ...miniştri ai regelui, din cauza nepu...tinţei lui de a umbla ca toţi oa...menii. 1)

Dar deşi Hop-Frog nu se putea ...ţine la drum drept ca toată lu...mea, marea putere muşchiulară cu care natura înzestrase braţele sale, drept compensaţie pentru imperfecţiunea membrelor inferioare, îi dădea o vrednicie nemaipomenită când era vorba de copaci, de frânghii sau de orice alt lucru pe care să te poţi căţăra. In atari exerciţii aducea mai mult a veveriţă decât a broască.

N'aşi putea şti din ce anume ţară era Hop-Frog de baştină. Venea desigur din vreo ţară barbară, de care nimeni nu auzise. El şi o fetiţă ceva mai puţin pitică de cât dânsul — dar foarte bine proporţionată şi minunată dansatoare—fuseseră răpiţi dela vetrele lor, în provincii mărginaşe, şi trimise regelui în dar de unul din glorioşii săi căpitani.

1) Hop=a sălta — frog = broască.

O PRIETENIE STRÂNSĂ

In atari împrejurări nu era de ...mirare că cei doi oropsiţi să se fi le...gat împreună de o strânsă prietenie. Hop-Frog, deşi mare bufon, nu ...era popular, şi nu putea fi deci Tri...petei de mare folos; dar ea, prin ...graţia şi frumuseţea ei de pitică, ...era admirată de toţi şi de toţi iu...bită. Avea deci mare influenţă asu...pra tuturor şi nu lipsea prilejul să ...se folosească de ea, oricând, în folo...sul scumpului ei Hop-Frog.

Odată, nu mai ştiu bine când, ...regele hotărî să dea un mare bal ...mascat şi de câte ori se făcea la ...Curte vreo mascaradă sau vreo ...serbare de felul acesta, talentele ...lui Hop-Frog şi ale Tripetei erau ...totdeauna rechiziţionate.

Noaptea serbării sosise. Toată ...Curtea se afla în fierberea aştep...tării. Costumele şi rolurile fiecăruia ...fuseseră alese de mult, cu o săptămâ...nă şi chiar cu o lună înainte, aşa ...că de fapt nu se afla nicăieri nici ...o nesiguranţă nici nehotărîre — nu...mai regele şi miniştrii săi şovăiau. ...De ce şovăiau ei, n'aşi putea spune — ...poate dacă era şi aceasta un fel de ...păcăleală. Mai sigur însă, că oame...nii aceştia nu-şi puteau aduna ...ideile, fiindcă erau prea groşi. ...In tot cazul timpul trecea, şi, ca ul...tim mijloc de scăpare, ei trimiseră după ...Tripeta şi după Hop-Frog.

Când sosiră micii prieteni la ...Curte, ei găsiră pe rege bând dom...neşte vin cu cei şapte miniştri din ...sfat. Monarhul părea foarte supă...rat. El ştia că lui Hop-Frog îi era ...silă de vin, fiindcă această băutură întărâta pe bietul pitic până la nebunie. Dar regelui îi plăcea să-l silească pe Hop-Frog să bea, şi, după regeasca lui expresie, să *fie vesel*.

— „Vino aici, Hop-Frog, spuse el. Inghite-mi această cupă în sănătatea prietenilor tăi absenţi (aici Hop-Frog suspină) şi puneţi imaginaţia la contribuţie. Avem nevoie de oameni, de *caractere*, dragul meu — de ceva nou, extraordinar. Suntem obosiţi de această veşnică monotonie. Hai, bea! Vinul îţi va lumina geniul!"

Hob-Frog încercă, ca de obicei, să răspundă amabilităţilor regale printr'o glumă. Dar sforţarea fu prea mare. Era tocmai ziua de naştere a bietului pitic şi porunca de a bea în sănătatea *prietenilor absenţi* îi stoarse lacrimile din ochi. Câteva picături amare curseră în cupa pe care o primea umilit din mâna tiranului.

Şi pe când piticul golea cupa cu desgust, regele urla: „Aha! vezi ce poate face un pahar de vin bun? Ochii tăi au şi început să sticlească."

Bietul băiat! Ochii lui mai mult scânteiau decât sticleau, căci efectul vinului asupra creierului său era pe atât de puternic pe cât era de fulgerător.

Hop-Frog aşeză paharul pe masă, uitându-se la lumea dimprejur cu o privire fixă şi aproape nebună. Toţi păreau a petrece admirabil de *domneasca farsă*.

— „Şi acum, la lucru" spuse primul-ministru.

— „Da" adăogă regele „Hai Hop-Frog, ajută-ne. Oameni, drăguţul meu, *tipuri*, caractere! Avem nevoie de caractere — toţi avem nevoie de ele, aha, haha!"

Incepură cu toţii a râde sgomotos — Hop-Frog râse şi el, dar mai moale şi parcă pierdut, aşa, în vis.

— „Haide hai" zise regele supărat. Ce? nu găseşti nimic?"

— „Caut să găsesc ceva nou de tot" răspunse piticul cu un glas pierdut, căci era cu totul ameţit de vin.

— „Cauţi!" urlă tiranul. „Ce înţelegi prin asta?" Ah, ştiu! Faci pe supăratul, îţi mai trebue vin. Na, înghite!"

Şi umplând o nouă cupă, o dete plină, piticului, care se uită la dânsa îngrozit.

— „Bea, îţi spun" răcni monstrul, „sau, pe legea mea..."

Piticul şovăi. Regele se făcu roş de mânie. Curtezanii zâmbeau. Tripeta, albă ca varul, se apropiă de scaunul monarhului şi, îngenunchind în faţa lui, îl rugă să aibă milă de prietenul ei.

Tiranul se uită o bucată de vreme la ea, înmărmurit de o aşa îndrăzneală. Nu ştia nici ce să mai spuie, nici ce să mai facă, nici mai ales cum să-şi arate îndeajuns indignarea. In sfârşit, fără a spune o vorbă o împinse cu putere de lângă el, aruncându-i drept în obraz cupa lui plină până în vârf.

Biata micuţă se ridică cum putu, şi, neîndrăznind măcar să suspine, se aşeză din nou la picioarele mesei.

Urmăm o tăcere înspăimântătoare, să fi auzit cum cade o frunză, cum cade un fulg! Tăcerea aceasta fu întreruptă de o scârţâitură, răguşită şi prelungită, care părea că vine dintr'odată din toate unghetele camerei.

— „Dece — dece — dece faci sgomotul acesta?" întrebă regele pe Hop-Frog, pitic şi schiop.

Acesta părea a se fi desmeticit cu încetul din amarnica-i beţie, şi, uitându-se drept în ochii tiranului, îi spuse liniştit:

— „Eu? eu? Cum aş putea eu...?"

— „Sunetul pare a fi venit din afară" spuse unul din curtezani. O fi papagalul dela fereastră, care-şi ascute pliscul de zăbrelele cuştii."

— „Adevărat" spuse monarhul uşurat „dar pe cinstea mea dacă n'aş fi jurat că era scrâşnitul dinţilor acestui mişel!"

CEI OPT ORANGUTANI INLĂNŢUIŢI

...Piticul începu să râdă, arătând ...un şirag de dinţi puternici şi în...spăimântător de urâţi. Ba mai mult, el ...spuse că e gata să bea oricât vin i ...s'ar mai da. Monarhul se linişti ...şi Hop-Frog, după ce mai înghiţi ...un pahar, fără cel mai mic nea...jun, intră pe dată, şi cu căldură, ...în planul mascaradei.

— „Nu pot tălmăci" spuse el ...foarte liniştit şi ca şi cum n'ar fi ...băut în viaţa lui o picătură de vin, ...cum s'a născut în mintea mea a...ceastă asociaţie de idei, dar *îndată după* ce Măria Ta a lovit pe aceas...tă fetiţă aruncându-i vinul în o...braz — *îndată după* ce Măria Ta ...a făcut aceasta şi papagalul făcea ...de după fereastră sgomotul acela ...ciudat, mi-am amintit deodată un ...mod minunat de a petrece, o joacă ...din ţara mea pe care o întrebuin...ţăm adesea la mascarade. Din ne...fericire jocul cere o adunare de ...opt persoane, şi..."

— „Dar suntem opt", spuse rege..., râzând mulţumit de subtila-i ...descoperire „tocmai opt. Eu şi cei ...şapte sfetnici! Spune deci, cum e ...jocul ăsta"

— „Noi îi zicem" spuse schiopul ...„Cei opt orangutani înlănţuiţi. Când ...e bine executat, e un joc foarte nos...tim."

— „Îl vom executa" decretă re...gele.

— „Frumuseţea jocului constă în ...spaima ce-o pricinuieşte femeilor" a... Hop-Frog

— „Minunat" răcniră împreună regele şi sfetnicii săi.

— „Vă voi îmbrăca *eu* în maimuţe" urmă piticul. „Asemănarea va fi atât de mare, încât toată lumea va crede că sunteţi nişte bestii."

— „Oh! dar e adorabil!" spuse regele. „Hop-Frog, vom face din tine un om!"

— „Lanţurile vor ava ca scop să provoace neorânduială prin sgomotul lor. Veţi face aşa fel, încât să creadă lumea că aţi scăpat deodată cu toţii din mâinile paznicilor. Majestatea Voastră nu-şi poate închipui ce înseamnă, într'un bal mascat, năvala unor orangutani fereca̧ţi în lanţuri şi aruncându-se cu nişte mărâituri sălbatece printre bărbaţii şi femeile elegante şi bogat împodobite. Contrastul e fără seamăn."

— „Aşa va fi" zise regele — şi sfatul se sparse în grabă pentru a pune planul lui Hop-Frog în mişcare, căci era târziu.

Felul cum înţelegea piticul să îmbrace pe toţi oamenii aceştia în orangutani era foarte simplu. Pe vremea când se petrecea povestirea mea, animale de felul acesta erau foarte rare în lumea civilizată — şi, întrucât imitaţiile făcute de pitic erau destul de bestiale şi de hidoase, se putea uşor înşela o lume neştiutoare.

Regele şi miniştrii săi fură întâi îmbrăcaţi în cămăşi şi izmene de tricou, lipite de trup. Pe urmă fură unşi cu păcură. Unii din cei din „bandă" propuse să fie lipite pene peste păcură. Dar piticul, printr'o demonstraţie oculară, dovedi că părul unui animal ca orangutanul era mai bine închipuit prin cânepă decât prin pene. Ca atare fu lipită cânepă peste păcură. Pe urmă se luă un lanţ, care fu legat de mijlocul regelui, *iobăgindu-l*; apoi de milocul altui individ din bandă, iobăgindu-l şi pe el, şi aşa mai departe, fiecare la rândul lui. Partea care mai rămase din lanţ fu trecută într'un inel în două diametre, cu unghiurile drepte, în felul pe care-l întrebuinţează azi vânătorii din Borneo care prind şimpanzei sau alte dihănii de felul lor.

Sala în care urma să fie dată serbarea era circulară, foarte înaltă şi primind lumina soarelui printr'o singură fereastră, sus în tavan. Noaptea o lumina un candelabru, care atârna de un lanţ şi care se ridica şi se cobora prin ajutorul unui pendul obişnuit. Dar, pentru a nu vătăma eleganta sălei, acesta trecea dincolo de cupolă, peste acoperiş.

Decorarea sălei fusese încredinţată Tripetei, care, pentru unele amănunte, ceruse sfatul prietenului ei Hop-Frog. El o sfătui să scoată în seara aceia candelabrul, căci scurgerea cerei, care nu s'ar fi putut împiedeca într'o atmosferă atât de caldă, ar fi pricinuit supărătoare stricăciuni bogatelor îmbrăcăminte ale oaspeţilor, care, din cauza îmbulzelei, n'ar fi putut unii din ei să nu stea în mijlocul sălei, adecă în regiunea candelabrului. Se aşezară deci sfeşnice prin unghere şi câte o făclie în mâinile cariatidelor care se înşirau dealungul pereţilor, cam vreo 50—60 la număr.

Urmând sfatul lui Hop-Frog, cei opt orangutani aşteptară miezul nopţii până a intra în sală, pentru a fi ea întâi plină de tot. Dar, nerăbdători cum erau, nici nu bătuse ceasul de douăsprezece ori în plin, că se şi repeziră înlăuntru, căzând de altfel unii peste alţii din cauza lanţurilor care-i împiedecau să umble.

Senzaţia a fost extraordinară şi regele fu încântat. Cei mai mulţi din oaspeţi crezură fireşte că fiinţele aceste sălbatece erau nişte bestii dintr'o specie oarecare, dacă nu chiar numai decât orangutani. Unele femei leşinară, şi dacă regele n'ar fi avut prevederea de a interzice portul armelor, el şi banda lui ar fi putut plăti gluma cu sângele lor. Mă rog, a fost o nemaipomenită îmbulzeală, vrând toţi să iasă pe uşi afară, care însă din porunca regelui erau închise, şi a căror chei, după sfatul piticului, se aflau în buzunarul său.

In timpul acestei învălmăşeli şi pe când fiecare nu se gândea decât la viaţa lui, lanţul candelabrului se cobora încet — încet, până ce capătul său de care atârna un cârlig, ajunse la trei palme de pământ.

Regele şi sfetnicii săi, după ce se tăvăliseră prin toate ungherile sălii, se găsiră în sfârşit în centrul ei, drept lângă nenorocitul acela de lanţ. Piticul, care în tot timpul acesta umblase pe urmele lor fără a-i slăbi o clipă, puse repede mâna pe lanţurile ce-i legau, şi anume la intersecţia celor două părţii diametrale. Atunci, cu iuţeala gândului, prinse capetele lanţurilor de cârligul candelabrului (care, după cum ştim, fusese scos din sală). Totuşi în sus ca de un duh nevăzut, orangutanii se simţiră deodată ridicaţi în aier, bălăbănindu-se unii de alţii, faţă în faţă, spate în spate.

UN SGOMOT CIUDAT

Măştile crezură că e vorba de o glumă, şi, liniştite în sfârşit asupra soartei lor, se puseră pe un râs de răsună sala.

— „Ţineţi-mi-l" urlă piticul, al cărui glas stăpâni gălăgia din sală.

— „Ţineţi-mi-l, căci eu cred că-l cunosc. De l-aşi vedea numai mai bine, eu cred că l-aşi cunoaşte!".

Smulgând o făclie din mâna uneia din cariatide, Hop-Frog alergă în mijlocul sălei. Acolo, plimbându-şi făclia aprinsă prin faţa spânzuratelor maimuţe, răcnea din ce în ce mai tare:

— „Voi descoperi eu cine sunt!"

Şi atunci, pe când toată adunarea acela de oameni nerozi — şi maimuţele cu ea — se prăpădea de râs, piticul se apucă să fluere prelung. Lanţul se ridică mai sus, tot mai sus, ţinând pe orangutanii îngălbeniţi de frică, spânzuraţi în aer, foarte sus, între tavan şi podele.

Hop-Frog, acăţat şi el de lanţ, peste capul orangutanilor, se urca cu el, plimbându-şi torta mereu pe sub bărbia lor, ca şi cum ar fi vrut numaidecât să descopere cine sunt bestiile acele.

Lumea din sală, încremenită de cele ce vedea, încetă de a mai râde. Se făcu o tăcere de mormânt, care fu deodată întrerupt" de un sgomot ciudat, un fel de scârţâitură ca acea pe care o mai auzise regele şi sfetnicii săi, când Majestatea Sa îşi aruncase cupa cu vin în obrazul Tripetei. Dar de data aceasta nimeni nu se îndoi „de unde vine sgomotul". Pornea dela pitic, care-şi scrâşnea măsclele de păreau că se frâng în spuma gurei sale. Cu ochii fulgerând de-o ură nebună, el se uita la rege şi la sfetnicii săi, a căror feţe erau întoarse către el.

„Aha" spuse însfârşit piticul „aha"! încep să văd acuma cine sunt bestiile aceste".

Atunci, ca şi cum ar fi vrut să-l vadă pe rege mai deaproape, el apropie făclia de îmbrăcămintea lui de cânepă, care se topi dintr'o dată într'o mare de flăcări. Câteva clipe numai, şi toţi orangutanii ardeau la olaltă ca în focul nestins al Gheenei. De jos, se uita publicul îngrozit şi în neputinţă de a aduce cel mai mic ajutor.

Flăcările ridicându-se siliră pe Hop-Frog să se caţere de lanţ, urcându-se tot mai sus, până ajunse lângă tavan, sub boltă. De acolo strigă el mai scrâşnind odată din dinţi:

— „Abia acum văd ce fel de bestii sunt acestea! Văd un mare rege şi şapte mari sfetnici, care nu s'au sfiit să lovească în oameni fără apărare... Eu sunt numai Hop-Frog bufonul — şi aceasta îmi este bufoneria cea din urmă!".

Din pricina marei combustibilităţi a cânepei şi a păcurei, nici nu-şi isprăvse bine piticul cuvântarea, că opera răsbunării era desăvârşită. Cele opt cadavre se bălăbăneau în aer, massă confuză, fetidă, fuliginoasă şi hidoasă!

Schiopul îşi aruncă făclia peste ei, se urcă până la gaura bolţii din tavan şi dispăru dincolo de ea.

Se zice că Tripeta, de santinelă pe acoperişul casei, fusese complicea grozavei răsbunări, şi că împreună cu micul ei prieten, fugiră amândoi în alte ţări străine. Nimeni, niciodată, nu l-a mai văzut.

TEXTE ŞI PRETEXTE DE CRĂCIUN

de NICOLAE ANDRIEŞ

A la manière de...

MOŞ CRĂCIUN

M'am întâlnit cu Moş Crăciun, —
Era acelaş moş
Cu-acelaş vechi raglan —
Işi cumpărase trei pacuri negre de tutun
Pentru lulea.
(Fumează oare Moşu' aşa ceva?
El care pân' acum un an
Imi aducea cutii „Capstan"?)

L-am întrebat: — De unde vii
Fără de jucării?
Ai uitat — bibeloul meu de porţelan?
Bibeloul meu de fiecare an?
Bibeloul meu de Roterdam?
Şi ţigările de foi
Pe cari le fumam noi doi
După ce pleca ea —
Din vina mea
Şi-a dumneata?

Dar ochelarii care mi i-ai promis
Atunci când mă plimbam c'o blondă Miss,
Pe la Cairo
In drum spre Rio-Janeiro?

Toate,
Toate le-ai uitat;
Totuşi nu sunt supărat,
Nici bosumflat,
Cum eram acum atâţia ani,
Când nu-mi aduceai nici bani,
Nici măcar gologani,
Nici bibelou,
Nici stilou,
Ci doar pe proprietar —
Un măgar,
Ce nu ştia
Decât teoria
Cu chiria.

Acum, când timp atât de mult a nins
Când luminile s'au stins
Când din vechiul tobogan
Şi din tobele ce făceam
Rataplam, Rataplam, Rataplam
Nu mi-a mai rămas
Decât port-ţigaretul dela Amsterdam,
De trei ori sunt ispitit,
Şi-aţi spune nu îmi e oprit:
— Moşule, te-ai ramolit!

Un poet simbolist

CRĂCIUNUL LUI MITICĂ

Ne-am întâlnit azi dimineaţă cu vechiul, inepuizabilul nostru amic Mitică.

Instalat la masa unui restaurant din centru înfulecă de zor nişte pifteluţe — şi părea că dă o crâncenă bătălie împotriva frigului de afară, cu concursul binevoitor al unei ulcele cu ţuică fiartă.

— Ţuica fiartă fără ulcică de pământ, nu face doi bani...

— Bine Mitică, asta văd eu, dar altfel cum merge?

— Ciac-pac!

— Lupţi din greu cu Ajunul!

— Mă antrenez!

— Şi de Crăciun ce ai de gând?

— De Crăciun?... Hm!... Ce ştii tu ce-i ăla Crăciun?!

— ?! —

— Crăciunul trebue să-l trăeşti ca să-ţi dai seama de toată importanţa lui...

Işi luase un aer doctoral, de parcă oficia pe o catedră.

— Mai las-o Mitică, mai las-o şefule!...

— Ce să las, că habar n'ai...

— Cum adică?

— Iaca bine!...

— Parcă tu!...

— Eu mă?... Eu păstrez un adevărat cult pentru Crăciun...

— Pentru caltaboşi, vrei să spui...

— Ba de loc.

— Atunci pentru un curcan pe varză călită...

— Imi pare rău.

— Că nu-l ai?...

— Ba pentru că nu mă crezi.

— Ce să cred nenişorule?

— Că am un desăvârşit cult pentru Crăciun...

— Asta de când?

— Sunt ani mulţi de atunci... Nu pot uita însă... Căci Crăciunul îmi aminteşte cea mai frumoasă întâmplare din viaţa mea.

— Ce întâmplare?

— Nu mai ţin minte anul... ştiu însă precis că era prima seară de Crăciun... Atunci mă, atunci a murit soacră-mea... După ce mâncase o potcoavă întreagă de ghiudem... Spune şi tu, se poate ceva mai frumos ceva mai de neuitat?...

Şi cu ochii sclipitori strigă:

— Chelner! Puiule! Mai adu o bărdacă...

IN ŞOAPTĂ

Aseară am surprins o convorbire, pe care am transcris-o aidoma:

— Nici odată nu am crezut să ajung atât de frumoasă...

— Intr'adevăr...

— Şi să fiu atât de curtată...

— Dar eu?

— Tu?

— Uită-te cât sunt de arătos!

— Ai dreptate. Totuşi...

— Totuşi ce?

— De-ai şti cât de lung s'a uitat un domn la mine!...

— Şi?

— Cât de insistent m'a privit!

— Da, da. Am băgat de seamă. Dar tu ai observat cucoanele acelea?

— Aia blondă şi cu ţigăncuşa în haină de blană?

— Exact!

— Ce-a fost cu ele?

— Mi-au dat tot timpul târcoale. Bruneta spunea: — Oare mi-o da jumătate din el?...

— Ce gânduri!... Ingrozitor!...

...Am uitat să vă spun că această convorbire a avut loc într'un pachet cu mezeluri de Crăciun, între un jambon şi o costiţă afumată de toată frumuseţea.

Dicţionar vesel

A

APĂ = lucru curgător inventat pentru înnec şi alte acţiuni funeste.

Compromisul noţiunii de lichid. Se întrebuinţează pe vreme de ploae. N'are nici gust, nici miros, nici culoare — ce mizerie!

O singură dată de treabă: la nunta dela Cana.

AŢA = pâinea cea de toate zilele a acului.

ADAM = cel dintâi guguştiuc.

B

BURETE = exemplu strălucit: unde duce solidaritatea... în materie de găuri.

BANANA = cantalup degenerat.

BOALĂ = aperitivul morţii.

BRICHETĂ = fiul risipitor al chibritului — cu toate că ar părea invers.

BAE = loc unde se depozitează murături (e mai la îndemână).

Cu veacuri în urmă, unii oameni se spălau în asemenea locuri.

BIRJAR = nu poate suferi automobilul. Se visează proprietar al grajdurilor Marghiloman.

C

CAL = justificare patrupedă a trăsurii.

COVRIG = transfigurarea cu aluat a unei găuri. Aliment rotund, purtat de câini în coadă, prin localităţile prospere. Se poate ajunge la el prin proverb.

CÂRNAT = cariera plină a impermeabilului în alimentaţie.

COLAC = ceiace se pune în proverb peste pupăză.

CASTRAVETE = nepotul tripturei. Creşte mic şi bun în borcane cu oţet. Se cultivă prin fabrici de conserve, restaurante şi gospodării.

CASCĂ-GURĂ = ocupaţie internaţională. Se profesează ori unde, ori când şi ori cum.

CAFENEAUA = institut de sinucidere onestă.

D

DALILA = creatoarea frizeriei moderne.

DEGET = invenţie pentru purtat verigheta.

DEVIZ = picolo care treptat-treptat ajunge chelner.

DEMOCRAT = antreprenor de compasiune publică.

E

ELEFANT = animal cu trompă şi fildeşi, care plăteşte totdeauna consumaţiile altora.

F

FURCULIŢĂ = lucţiltoarea civilizată a degetelor în materie de luat masa.

FEMEIE = personaj care se naşte ţipând, trăeşte vorbind şi moare bârfind.

FARD = mijlocul de existenţă al obrazului.

G

GÂSCĂ = (nu spun că mă bate nevasta).

GUTURAI = ambiţia nasului de a ajunge apă curgătoare şi port la Dunăre.

H

HOLTEI = mijloc masculin cu care trece peţitorii de ambele sexe.

HINGHER = ins care vizează numai câini.

I

INSTITUTUL DE FRUMUSEŢE = reparaţii generale de scurtă durată.

IMBECIL = un om care se ţine de cuvânt şi vine la ora fixată.

INSOMNIE = mijloc prin care poţi să scapi de somn.

J şi K

JUG = pentru informaţii detaliate adresaţi-vă unui om căsătorit.

JOBEN = pălărie crescută pe principiul cozonacilor moldoveneşti.

KILOMETRI = lauda picioarelor în mers.

L

LIBRARII = magazin unde se vând biciclete, vase de bucătărie, mingi, lămpi electrice, pudră şi uneori chiar cărţi şi cele necesare pentru scris.

M

MARELE ANONIM = cel care a inventat al patrulea picior la scaun.

MUŞCĂTURA = argumentul concret al dinţilor.

MUŞTAR = tovarăş pe patul de moarte al mezelurilor.

MUSCAL = insectă agasantă cu I în coadă.

Rasă de birjari cu cauciuc, obligată să dispară din Bucureşti prin automobil. Singurul om care se naşte matur şi pe capră, concurând facial babele.

N

NASTURE = hrana în bani a butonierei.

NOE = primul om care s'a scârbit de apă.

O

OŢET = vin ajuns în sapă de lemn.

OCTOGENAR = virtuos cu circumstanţe atenuante.

OU = produs oval cu ajutorul căruia se fac după împrejurări, pui, omlete sau manifestaţii ostile.

P

PATĂ DE CERNEALĂ = bacşişul călimării.

PUNGĂ = obiect care vizează necontenit monede.

PROVERB = adevăr în buline.

PIJAMA = sora franţuzită, a cămăşii de noapte.

PLOAIE = apă cointeresată în fabricele de galoşi şi umbrele.

PACE = Moţiune cu aripi **made in Geneva.**

Neguţătorii de arme mănâncă la aperitiv măslinele şi ei îi dau ramurile.

PANTOF = gheată degenerată.

POMPIER = nepotul foişorului de foc.

R

REDACŢIE = sală unde toată lumea vorbeşte şi uneori chiar scrie.

S

SOACRA = marea vocaţie a femeii dela cincizeci de ani în sus.

STRUGURE = vin în buline.

STICLĂ = un deliciu când e plină cu vin bun, o absurditate când e goală, o necuviinţă când are gust de dop, o insultă când conţine apă.

STILOU = cel mai modern băutor de cerneală.

SOMN = arvuna de fiecare zi a morţii.

SERVITOARE = mijloc sigur de supărare la domiciliu.

SAMSON = cel dintâi bărbat tuns (vezi Dalila).

SĂPUN = produs care se naşte cu marcă, trăeşte în droguerie şi moare în bae.

ŞVARŢ = o băutură care are calitatea că nu e niciodată albă sau incoloră. Suprimaţi şvarţul şi se vor închide toate cafenelele.

T

TRIŞOR = un individ care nu joacă pentru a se distra — îl defineа cineva.

ŢIGARE = ceva care a fost şi nu mai e, este şi nu va mai fi, nu e dar va fi.

U

UNT = ce poţi ajunge prin bătae — dacă eşti smântână.

V

VÂNT = aer umflat în pene.

VÂNĂTOR = o colecţie de braşoave susţinute de puşcă, purtate în tovărăşia unui câine şi a unei tolbe goale.

VÂNAT PREFERAT = iepure pe măsline, la un restaurant din centru.

VÂNĂTOARE = întreprindere la care un vânător ia parte cât mai des la cafenea.

W — X — Y

W — X — Y = pâinea cea de toate zilele a necunoscutelor din algebră.

Z

ZĂPADĂ = vată artificială; nu se găseşte în comerţ.

Z = lanterna — stop a alfabetului.

DISCUŢIE

Două zile înainte de Crăciun.

Mic de-o schioapă, ochi de piper, moţ napoleonean pe frunte, în preajma unui cucui proaspăt — în total opt ani.

Il întreb:

— Cum merge cu şcoala?

— Păi nu mă mai duc la şcoală...

— Cum aşa?

— Iacă bine!

— Nu se poate!

— Ba se poate!

— Şi asta mă rog de când?

— De când cu cutremurul...

— Aha! Va să zică eşti de vre'o şase săptămâni în vacanţă....

— Nu, că'nvăţ cu mămica...

— In cazul ăsta toată lauda...

Pauză. Mă priveşte cu coada ochiului:

— Dar matale?

— Fac şi eu ce pot Dănuţ (domnul Ionel Teodoreanu e marele vinovat literar, că pe aproape toţi băeţii de o anumită vârstă îi cheamă Dănuţ). Mă pregătesc de sărbători...

— (insinuant): Aşaaaa... Te pregăteşti!...

— De sigur...

— (brusc): Dar eu?

— Tu ce?

— M'ai dat uitării...

— Cu ce te-am dat uitării? Ce vorbe sunt astea? Se poate să crezi aşa ceva?

— Păi, nu văd eu?

— Ce vezi?

— Că mă iei cu şcoala... cu vacanţa...

— Te-am întrebat, atâta tot...

— Dar m'ai şi uitat...

— Nu te-am uitat. De unde şi până unde ţi s'a năzărit?

— Vrei dovezi...

— Sigur!

— (gata să isbucnească în lacrimi): Mi-ai adus bomboane?

— Piii! Unde mi-a fost capul!

— Nu ţi-am spus eu?!

— (încurcat): Asta nu înseamnează că te-am uitat...

— Dar ce înseamnează?

— Că le-am uitat pe ele...

— Tot una. (cu ciudă): Dar jucăriile?

— Alea ţi le aduce Moşu...

— Care moş?

— Cum care Moş?

— Sigur, că' eu nu cunosc nici un moş...

— Cum nu-l cunoşti pe Moş Crăciun?

— La vârsta dumnetale mai crezi în aşa ceva?

— Te îndoeşti oare?

— Nu mă îndoesc.

— Atunci?

— Sunt sigur că nu vine.

— Cum aşa?

— (teribil şi definitiv): Păi ca să vie ar trebui întâi să existe...

SOLUŢIA

Am fi putut transpune cu uşurinţă acţiunea de mai jos în preajma Crăciunului. N'am urmărit însă să scrim o schiţă ocazională — ci câteva rânduri de voe-bună.

Intr'o seară de sfârşit de Februarie, cu vânt şi lapoviţă, domnul Lache, — Mumu, cum îi spune tandru în intimitate, din când în când, soţia — a preferat să nu se mai ducă la cafenea şi a rămas acasă.

Cufundat într'un fotoliu citeşte ziarul agitându-şi vârful picioarelor în papuci. Pe faţa puţin congestionată i s'a răspândit un zâmbet larg, de om satisfăcut. Cei patruzeci şi nouă de ani — patruzeci şi ceva cum îl laudă consoarta, — nu i-au dat nici reumatism, nici gută. Singur abdomenul, din proprie iniţiativă, a luat proporţii şi chelia l-a imitat.

In schimb doamna, cu oarecare posturi, masagii şi zeamă de lămâe la timp înghiţită, îşi păstrează o oarecare siluetă supusă zilnic unui riguros control, în oglindă şi cântar. Are treizeci şi opt de ani — dar nu pare; când mărturiseşte treizeci şi unu, prietenele sunt gata să o creadă de treizeci şi cinci. Până mai adineaori a răsfoit un jurnal de modă. Acum vorbeşte foarte drăgăstos:

— Dragă Mumu...

— (dumnealui citind mai departe): Da...

— Mă asculţi?

— (absent): Fără 'ndoială...

— Am trecut eri pe Calea Victoriei...

— Da...

— Şi ştii ce-am văzut?

— (ridicând din umeri)...

— Ghici?

— De unde să ştiu?!...

— (insinuant): Mai încolo de Palat... Peste drum...

— Fotografiile acelea?

— Mai încolo...

— Habar n'am.

— La blănărie...

— (cu jumătate de voce): Da...

— Un mantou de toată frumuseţea...

— (presimţind): Tu ştii că treburile nu mi-au mers atât de bine luna asta.

— Dar nici aşa de prost...

— De sigur... A trebuit însă să plătesc ultima rată la maşina ta... Nu-ţi mai plăcea Fiatul.

— Păi ce dragă, Fiatul era maşină?!... O mizerie cu 6 cilindri...

— In orice caz te mai putea ţine un an.

— Cum poţi vorbi aşa? Să mă urc într'un automobil cu linie veche? Bun doar pentru făcut coşniţa...

— Imi pare bine! Va să zică eu sunt coşniţă!...

— Nu ziceam de tine (îl mângâe pe chelie) tu eşti bărbăţelul meu cel scump. (alintându-se): Dragă Mumu, mă asculţi?...

— Ce întrebare!

— Şi-mi promiţi?

— Depinde ce.

— Să-mi iei mantoul...

— Care mantou?

— Acela de care ţi-am spus... Nu costă de cât o sută patruzeci de mii.

— Acela pe care-l ai nu e bun?

— O vechitură...

— Dar ţi l-ai luat anul trecut dela Paris.

— Nu se mai poartă...

— Cum nu se mai poartă? Eu port un palton şapte ani şi nu mă îndur să-l schimb.

— Voi bărbaţii... e altceva... uite Cocăi i-a cumpărat Gorănescu...

— Gorănescu câştigă mai mult decât mine.

— Aşa zici tu... Par'că eu nu ştiu.. Spune mai bine că nu vrei să mi-l iei...

— Să mă înglodez în datorii, când ai unul bun?

— Bun? Ăla-i bun? Mi-e şi ruşine să ies pe stradă... Să port un lucru demodat... Nu mai e nici de [illegible] ciorzi. Doi bani nu face... O să [illegible] lumea că eşti în încetare de p[illegible]

— Uff... Lasă c'o să ţi-l iau, [illegible] linitică răbdare.

— Când, la vară?

— (luminându-se): Că bine [illegible] Aşa e... Ca mâine e Martie. S[illegible] mantou la sfârşitul iernii?

— Ce are aface? O să-l port [illegible] anu. E o culoare foarte frum[illegible]

— (resemnat): Bine dragă.

Peste trei zile.

Doamna cu disperare în [illegible] strigă:

— Lache! Nu m'auzi Lache? [illegible] de eşti Lache?

— (aparte): Până mai eri [illegible] Mumu...

— (crescendo): Ce-ai făcut [illegible]che?

— Ce s'a întâmplat?

— Ai înebunit? Mă laşi goală...

— Cum goală? Nu ţi-am cump[illegible] mantoul?

— Şi dacă l-ai cumpărat? D[illegible] cumpără o haină şi 'n schimb [illegible] lasă fără garderobă.

— Care garderobă?

— Mai ai nas să întrebi?

— Dar nu ştiu nimic.

— Mantoul...

— Care mantou?

— Ăla bun... ăla de la Paris...

— Ăla vechiu?

— Ce vechiu?

— Păi nu ziceai că...

— Ce ziceam? Şi dacă zicea[illegible] Trebuia numai decât să-l dai [illegible] mei plocon?

— Credeam că nu-ţi mai trebu[illegible]

— De unde până unde?...

— N'ai spus că nu mai face [illegible] bani? Că nu mai e nici de ceapa [illegible]rii?

— Şi dacă am spus?!

— M'am gândit că tot nu-l [illegible] porţi. De aia l-am dat...

— L'ai dat... Te-a găsit dărnicia[illegible] Şi eu?... Eu cu ce să umblu?

— Nu-l ai pe cel nou?

— Ce am?... Mantoul acela era [illegible] ce aveam mai bun...

Pauză. Domnul Lache zâmbe[illegible] vag, şi de-odată cu un aer insp[illegible]

— Ştii ce? Am găsit soluţia!...

— (îmbufnată): Ce soluţie?

— Mantoul...

— Ei?!...

— Ca să nu-ţi pară rău după [illegible] m'am gândit... c'ar fi bine să...

— Să...

— Să faci schimb cu mamă-ta... [illegible] dai pe ăl nou şi ţi-l dă pe celălalt.

N. A.

TRAGEDIA LUI MILUŢĂ

Miluţă e mic, mic de tot şi tare necăjit. (Observaţi cum în câteva cuvinte, autorul v'a informat cât un romancier pe o sută de pagini. Nu zâmbiţi căci aşa e. Iată, să facem socoteala: Intâi aţi aflat de existenţa lui Miluţă şi aceasta în chipul cel mai simplu, citind primul cuvânt. Luaţi ori ce roman, parcurgeţi primele cincizeci de pagini — nu vă garantăm că veţi putea face cunoştinţă cu eroul principal. Apoi aţi fost informaţi că acest Miluţă e un personaj mic, mai mic chiar de cât aţi fi putut bănui. Şi nu numai atât ci şi că e foarte necăjit — celace de-alungul unui vaste lucrări literare s'ar fi consumat în cel puţin câteva capitole. De acela să nu vi se pară pretenţios titlul acestor rânduri. Şi acum să trecem mai departe):

Eroul nostru plânge de ţi se rupe inima.

— Ce s'a întâmplat?

— Hu... Hu... Hu...

— De ce plângi Miluţă?

— Pen'că...

— Spune-mi.

— Pen'că...

— Te-a bătut cineva?

— Nu...

— Te-ai lovit?

— Tîî...

— Atunci de ce plângi?

— (printre lacrimi): Pen'că Niculina...

— Ei?

— Şi cu Titi...

— Sora şi fratele tău?

— Da...

— Te-au pişcat?

— Nuuu...

— Ţi-au luat jucăriile...

— Nuuu...

— Atunci?

— Au azi vacanţă...

— Şi?!...

— Eu n'am... Hu... Hu...

— De ce n'ai?!

— Pen'că...

— N'ai fost cuminte?

— Ba da!

— Atunci?

— Hu... Hu... Nu m'au dat încă la şcoală... Abia la anu!... Hu... Hu... Că zice că's prea mic...

Corbea când a auzit că postesc, m'a întrebat răstit :
— Dar de ce postești?
— Pentru că eu cred în Dumnezeu.
— De unde știi că există Dumnezeu? L-ai văzut D-ta pe Isus Hristos? continuă mai departe Corbea.
Nu L-am văzut, dar așa sunt eu: nu te cred pe D-ta care-mi spui că nu există, ci cred șirurile de martiri, cari atunci când erau răstigniți pe cruce și li se băteau piroanele în mâini, spuneau: „Puteți să ne omorîți, dar L-am văzut”.

CORNELIU Z. CODREANU

Cuvântul
Ziar al Mișcării Legionare

Sunt oare mai aproape de taina Crăciunului cei cari o viață întreagă au respectat doar granițele poruncilor, vrând-nevrând, fără a se fi luminat însă în adâncul lor prin puterea vie a dragostei care duce la jertfă?
Nu! Dacă ochiul nostru ar putea înțelege zările cerești în mijlocul cărora se va coborî în curând Mântuitorul pe pământul românesc, el ar avea, alături de Mântuitorul și de sfinții Bisericii, toate sufletele de vieți cari s'au jertfit bucuros și conștienți pentru a ajuta pe aproapele lor.

ION I. MOȚA

CRĂCIUN LEGIONAR

Nici prea zgomotos și vesel nu poate fi acest prim Crăciun legionar. In cele trei luni de regim legionar s'au îngrămădit atâtea întâmplări, s'a răscolit amintirea atâtor suferințe, încât nici o clipă de răgaz nu ne-a fost îngăduit, nici o oră de repaos, de reculegere și reflexiune liniștită asupra problemelor ce trebuiau rezolvate sub apăsarea vremurilor.

Sunt multe de vorbit între camarazi. Să ne adunăm și să ne aducem aminte de toți dragii noștri camarazi cari nu mai sunt între noi, să privim chipul senin al Căpitanului și să citim împreună din cartea Lui. Și apoi, în tăcere, să cumpenim, dacă faptele noastre în cele trei luni au fost așa cum ar fi dorit și poruncit El să fie.

Să dea bunul Dumnezeu ca Țara noastră să biruiască în anul ce vine toate greutățile și la anul să ne întâlnim iarăș, dragi camarazi, cu suflet curat și mulțumind proniei cerești că ne-a învrednicit să dăruim munca noastră scumpei noastre Patrii.

Traian Brăileanu

BETLEEM

Unele nume își poartă vraja destinului în sonoritate. Betleem, cu vocale de șipot, are glas alb de miel abia născut și izvorește dintr'o mișcare a gurei care-i dă o expresie de minunare. Punct unic de pe scoarța pământului, mic cât o inimă de om, mare cât un suflet, cu orizonturi care se'ngână cu cerul, scoborând jos să-i mângâe dealul săltăreț. Drumul iese din Ierusalim, la poarta lui David, crenelată dur, prin care se scurg turmele de oi și de cămile, măgarul în frunte cu zorzoane roșii de deochi pe cap și coliete de mărgele albastre, de nuanța venerată în istoria faraonilor, la începutul veacurilor.

Agitația străzilor înguste, poteci împietrite, încetează dincolo de zidurile medievale. Mai întâlnești câte un arab, cu cadență de apoteoză în mers, vre-un perciunat cu nara ascuțită crud, dar vezi departe drumul lin, întins molatec spre deal. Pe măsură ce-l urcăm, se dă jos cetatea măreață și răsar, dincolo de acoperișuri, chiparoșii meditativi care sunt, în fraza arhitectonică a Ierusalimului, punctul liric al interjecției. O femeie a trecut, atât de mândră în voalurile strânse pe cap cu o coroană de monede de aur, încât trebuie să se tragă din neamul Mariei Nazareteana.

Peisagiul se simplifică, cu transparențe de frescă dintr'o paletă compusă numai din culorile palide ale scoicilor. Și culoarea își are cântecul ei.

Aceasta este o melodie în ton major, dar cu modulații adânci înrădăcinate în sensibilitate.

Viața unei personalități se însemnă și prin legătura dintre caracter și peisagiu. Unele lucruri nu se întâmplă decât la anumite ființe. O logică, superioară omului, îi trimete circumstanțe care i-se potrivesc, pentru ca să-și dea expresia cea mai sinceră, nu numai în estetica lui dar și în actele vieții. Bunăoară, moartea unui om de geniu e adesea excepțională și atunci ea sintetizează în eternitate adevăratul înțeles al existenței lui.

Palestina toată seamănă cu Isus. Pietroasă și înflorită, cu iarba de un verde cerebral, cu planuri geometrice care resping artificialitatea și dulcegăria, cu smochinul chinuit și gravitatea chiparosului strânsă în rasă neagră, ea este proectarea în peisaj a Evangheliei.

O izbitoare afinitate îi justifică unul către altul. Din inflexiunea armonioasă a dealurilor, din melancolia măslinului, s'a înălțat un glas, glasul unei dumnezeiești inteligențe care a aprins în sufletul de lut al omenirei căldura, și-l întărește într'o credință unde bunătatea capătă un prestigiu estetic.

Betleemul apare la capătul drumului, cu casele pătrate înșirate în vârful colinei. Aici parcă tot se aruncă la cer. Orașele, pomii au aceiași mișcare de avânt. Crucea este și ea figurația unei înălțări cuprinzând și tragica deznădejde a liniei orizontale care ne trântește la pământ. Trepte de piatră ne duc la catedrala zidită pe locul de naștere al Domnului. Coloane multe, material bogat, văzduh închis în voința omenirei de a-și afirma trufaș religia. Mi se pare rece, străină de clocotul meu interior.

Aici s'a născut Christos, lângă bou și măgar? Aici au venit Magii buzați, cu daruri scumpe, „și s'au bucurat cu bucurie mare, foarte” că se întinde spre ei mâna unui copilaș?

O tristeță mă cuprinde obositoare ca cele ivite dintr'o pricină materială. O simțisem și la Sfântul Mormânt, unde asiști, fără să vrei, la cearta pasionată, șoptită între sectele aceluiaș cult. Acolo, mai grozav decât aici, se îngrămădesc capele, obiecte, gesturi și contra-

Cella Delavrancea

(Continuare în pag. 26-a)

CORNELIU, - OMUL

Nouăsprezece ani au trecut de când mă legasem prietenește de Corneliu Codreanu. In Bucureștii în care mă născusem și trăisem, Corneliu Codreanu, în vremea aceia, părea un străin. El care știa cu un cuvânt să orienteze pașii mulțimilor, stăpânind dinamica întregei colectivități, era un om neadaptabil la viața tentaculară a Capitalei. Era în el o dorință de evadare, de depășire a acestei lumi, robită de placiditate sau fascinată de arivism, și totuși vroia s'o cucerească, să o înfrângă, să o domine, să-i impue o nouă concepție de viață. Cucerirea Capitalei, de către Căpitan, este unul din cele mai remarcabile eforturi încununate de izbândă. Atunci, în pragul acestei strădanii, am descoperit în Corneliu Codreanu, omul.

Privirile lui aduceau chemarea prieteniei desăvârșite, vorba lui însemna dăruirea absolută pentru un nou ideal. Lui Corneliu Codreanu nu trebuia să-i cauți sau să-i surprinzi privirea. Scânteerea ochilor te fixa în adâncurile sufletului tău, te imobiliza într'o adâncă concentrare, te provoca parcă să-ți faci un sever și sincer examen de conștiință. Omul se adresa omului din fața lui. Atunci se deschideau toate tainițele cugetului, atunci se mărturiseau în sinea fiecăruia toate păcatele. Ca să-l privești pe Căpitan în față, să-i suporți raza ochilor lui, trebuia să ai curajul faptelor tale, să nu te îndoești de tine, să fii din tagma sufletească a acelora care nu cunosc minciuna și nici orgoliul nestăpânit al parvenirii. El a vrut să facă din Legiune o mare familie românească, nu un partid politic, oamenii care veneau alăturea de dânsul să-și simtă cotul camaraderește, să se înfrățească în sângele și în carnea aceluiaș organism.

Și a izbutit. Devotamentele care s'au născut în Mișcarea Legionară au făcut să triumfe spiritul Căpitanului. Foarte puțini sunt acei cari l-au trădat, infim de puțini, față de imensa cuprindere a acestei mișcări. Și acest fenomen se datorează în deosebi darului său — aș putea zice miraculos — de cunoaștere a oamenilor. Cu o putere de pătrundere uluitoare, dintr'o mulțime de oameni aflați în fața lui, fără un efort de gândire, el ar fi ales întotdeauna pe cei mai destoinici de care avea nevoe. Ii simțea instinctiv, le pipăia prezența materială în sângele său. Atunci, în aceste ceasuri de hotărîre, când trebuia să se pășească la o acțiune rapidă și energică, sufletul lui se pulveriza, și această rafală scânteetoare însuflețea gândurile și faptele celor care primeau o misiune dela dânsul.

Omul, cu forța lui magnetică, Corneliu cu undele nevăzute ale personalității sale, era un vrăjitor al sufletelor. Astfel l-am cunoscut când a venit în București, și a început a organiza Legiunea Arhanghelul Mihail. I-am înlesnit cunoștințe și relații necăutate de dânsul, a unor oameni care vroiau să-l urmeze. Nu se înșela asupra lor. Pe unii i-a îndepărtat dela început, pe alții i-a supus puterii sale de educator, însfârșit în cei aleși de dânsul a avut o desăvârșită încredere. Nu pot uita privirile Căpitanului, mă vor urmări până la ultimele clipe ale existenței mele, căci marea putere de seducție a omului stătea de bună seamă în ochii lui albaștri care mărturiseau, într'o lume nouă, dăruirea veșnicelor prietenii.

Fănică Anastasescu

CRĂCIUNUL
IN ISTORIA ARTEI CREȘTINE

Nașterea lui Hristos după o icoană dela muntele Athos

„Christos se naște, măriți-L. Christos din Ceruri, întâmpinați-L; Christos pe pământ : înălțați-vă; cântați Domnului tot pământul și cu veselie lăudați-L noroadelor că s'au proslăvit...”

Crăciunul este una din cele mai apropiate de suflet sărbători ale creștinătății sau chiar cea mai plină de bucurie din toate. Ea vine, într'adevăr, de cele mai multe ori, cu valul ei de frig și cu troiene de zăpadă, dar sosește la sfârșitul toamnei și anume la vremea când omul a ajuns să-și socotească folosul muncii de peste an, să-și vadă roada strânsă în hambare și nevoile vieții rostite cu grija care liniștește. Crăciunul vine apoi însoțit de un spor de bucurie și de puteri de mare preț, fiindcă păstrează și deșteaptă în sufletul fiecărui creștin împlinirea bucuriei celei mari, a împlinirii făgăduinței. Crăciunul trezește într'adevăr entuziasmul și fericirea lumii de acum mai bine nouăsprezece veacuri, când s'a născut Mântuitorul Mesia cel vestit de prooroci, Copilul-Dumnezeu, Fiu al Mariei umbrite de darul Sfântului Duh.

„In Evanghelie nu ni se spune data când s'a născut Mântuitorul, nu se pomenește nici ziua, nici luna și nici măcar timpul anului. De aceea în primele veacuri creștinii aveau părerile împărțite: unii prăznuiau Nașterea Domnului la 20 Aprilie alții la 19 Mai, alții la 6 Ianuar și, în sfârșit, o mică parte din ei la 25 Decemvrie. Această stare de lucruri a dăinuit până la jumătatea veacului IV când, după socoteli făcute de oameni învățați, cu cunoștința Scripturii și cu frica lui Dumnezeu, data de 25 Decemvrie a fost definitiv hotărîtă ca cea adevărată”. Lucrul ne este cunoscut din omilia Sfântului Ioan Chrisostom *„La ziua nașterii Mântuitorului”* : „Nu sunt încă zece ani, de când arătată și cunoscută s'a făcut nouă ziua aceasta”. „Socotelile cari au făcut pe învățați să socotească data prăznuirii Nașterii lui Christos sunt întemeiate pe vorbele Scripturii. Evanghelistul Luca ne povestește că Zaharia proorocul a primit vestea nașterii lui Ioan pe când era în Sfânta Sfintelor. Ori, din biblie aflăm că numai într'o singură zi pe an, în luna VII, în a zecea zi a lunei, Arhiereul intra în Sfânta Sfintelor. Această zi era în vremea Facerii Corturilor, pe care evreii o prăznuiau la sfârșitul lui Septemvrie. Noi știm că Maria a zămislit când avea Elisavet de șase luni în pântece pe Ioan. Cunoscând care este aceasta a șasea lună vom ști când a fost zămislit Mântuitorul. După luna Septemvrie (Gorpieu), a șasea lună este Martie (Distru), când Elisavet era într'a șasea lună. Din luna Aprilie (Xantic), dacă numărăm nouă luni, dăm tocmai de luna Decemvrie care este vremea Nașterii Domnului”.

In arta creștină tema Nașterii Domnului, de fapt Crăciunul cu întregul complex de amintiri care se leagă de acest praznic, a format unul din cele mai bogate și mai interesante isvoare de inspirație, atât pentru pictori, cât și pentru melozi, marii poeți muzicanți ai lumii bizantine. După cunoștințele noastre de până acum, tema a fost folosită, în rândul dintâiu, de pictorii decoratori ai catacombelor, și anume sub forma unei aluzii extrem de discrete. O stea strălucește în zare; Valaan o arată cu mâna pentru a sprijini vorbele sale de proorocie: „Răsări-va o stea din Iacov și se va ridica un om din Israil...” Intr'alt loc în hipogeele Romei, Fecioara Maria strânge la sân pe Iisus copil; Isaia este zugrăvit în fața Mariei și ni se amintește astfel proorocia prea cunoscută: „Iată Fecioara, în pântece va lua și va naște fiu...” Câteva zeci de ani mai târziu, tot în catacombe, tema Crăciunului a fost ilustrată sub o altă formă, tot pentru a ocoli faptul Nașterii încunjurat mereu de taină și de un nepătruns respect. Vedem astfel pe Fecioara Maria stând pe tron și purtând pe Iisus copil pe genunchi, El; Magii aduc daruri și se închină Mântuitorului. Motivul este des ilustrat în catacombe și folosit cu deosebire de sculptorii sarcofagiilor din primele patru veacuri. Textul evanghelic nu a fost utilizat direct din pricini prea greu de expus aci. Acest text însă a slujit marilor predicatori și muzicanți-poeți, și s'a format astfel o temă nouă a

I. D. Ștefănescu

(Continuare în pag. 26-a)

VIAȚA DE TAINĂ A CĂPITANULUI

de **FIRMILIAN PROTOSINGHELUL**

Am scris aceste vorbe. Ca să nu alunec. Să nu mă fure gândul. Dar nici să mă ispitească cineva, prin cuvânt. Sau să cad sub aspră și neluminată bănuială.

Teama alunecării, a gândului furat și a ispitirei vine din greutatea cuvântului de față.

Cuvânt greu de adâncuri. Cuvânt bogat de mărturisiri. Cuvântul unui ostaș al Gărzii de Fier, dar și al osteanului creștin.

Pentru aceasta, cer cetitorilor urechile inimii, mai mult decât urechile cugetului.

„Viață de taină” înseamnă viață lăuntrică. In înțelesul obișnuit, viața lăuntrică se poate opri numai la cunoaștere. Dar poate merge și la trăire. In Hristos, această desperechere nu-i cu putință. E viu numai creștinul care crede și face faptele credinței. Ale dreptei-credinți. In acest fel, el are o viață de taină.

A avut Căpitanul o viață de taină? A avut. Noi o mărturisim cu putere, cu neprihănită încredințare. Despre ea cutezăm să scrim. Nu pentru Căpitan. Ci, pentru noi. Și nu în întregimea ei. Ci, numai cât am putut cunoaște, prin ochiul nostru plin de solzi. Și numai atât cât s'a vărsat ea în potirul sufletesc al obștei românești!

Dreptarele cunoașterii sunt ale lui Dumnezeu; scrise în Scriptură, în Predanie, în hotărîrile Soboarelor, în Rânduiala închinării noastre cea de peste an.

Cu aceste dreptare în mână, noi mărturisim că slăvitul nostru Căpitan a **crezut** puternic, a **nădăjduit** puternic, a **iubit** puternic. Și a **trăit** puternic. A cunoscut și plinit aceste adevăruri după legea ortodoxiei. Nu în altfel. După această lege, orice om în trup se poate ridica la Dumnezeu, alegând pentru sine uneltele cele mai prielnice ale credinții. Uneltele alese de Căpitan pentru urcușul său la Dumnezeu, au fost: umilința, postul, rugăciunea, curăția trupului, desprinderea de stăpânirea lucrurilor, împăcarea lui cu Mielul. Fost-a Căpitanul umilit? Da. Am fost martor al umilinței sale. Și sunt silit s'o spun, acum după moarte. Era în ajunul procesului Duca. A venit în casa unui preot și a rămas acolo toată noaptea. In zorii zilei s'a sculat. S'a mărturisit preotului. La mărturisire, a cerut amânarea canonului sub care se găsea, dat lui de un aspru duhovnic pentru păcatul creștin al uciderii lui Manciu. Canonul era: oprirea dela împărtășanie, vreme de mulți ani. Il păstrase neștirbit. In fața procesului, se gândea la moarte. Și a dorit să guste trupul lui Hristos. Iară de va trăi, să'ndure tot canonul. Așa era el, viteazul, îndrăznețul, mândrul: Căpitan între noi; slugă umilită în fața lui Hristos. Umilința i-a dat lui aripile înțelegerii, puteri înoite ca ale vulturului, zările cunoașterii obștești, priviri în adâncul sufletesc al insului.

Postul pentru Căpitan nu era o „problemă de higienă”, cum zic și cred oamenii trupului. Nu. Era o mistuire lăuntrică, o frână în afară. Din post își sorbea el subțirimea cugetării. Prin post, topia pornirile. Prin ajunare, stingea cărbunii omului dintr'însul. Iar postul negru, cerut legionarilor săi, însemna în mintea lui rugăciune mută către Dumnezeu. Prin post a biruit și s'a biruit. La acestea, adăoga câștigul unei mari liniști sufletești, care se prefăcea pe dată în energie și neînfrântă hotărîre.

Il unea adesea cu rugăciunea. Numai adesea. Altfel, rugăciunea nu lipsea depe buzele sale. Cine l-a văzut, spunea că era cutremurătoare rugăciunea lui în taină. Ochii de oțel se înseninau. Trăsăturile chipului se îndulceau și era ca un pierit din lume, cum l-am văzut și eu într'o bisericuță din Capitală. Căci rugăciunea lui era adâncă și înaltă— ca o punte între pământ și cer. De

(Continuare în pag. 26-a)

CRĂCIUN FĂRĂ STEA!

Și fără colindători. Așa l-am petrecut în pribegie la Berlin. Nici când nostalgia camarazilor refugiați nu era mai evocatoare. Amintirile legate de aceste Sf. Sărbători ne frământau adânc.

Zadarnic se străduia neobositul Nae Smărăndescu să însuflețească atmosfera. Corul său atât de minunat improvizat, nu putea suplini vocile colindătorilor care aduceau „Vestea minunată”.

In seara aceea de Moș Ajun, pe la ferestrele vilei noastre dela Amalienhof, izolată, bătea un crivăț nebun în noaptea întunecată fără stea și fără colindători.

Doar Cătălina, isteața copiliță a Căpitanului, — alungată și ea pe drumul pribegiei de furia Irozilor din țară — ne mai descrețea frunțile cu jocurile sale, din preajma pomului de Crăciun.

Dar tot ea ne aducea tristețea când ne împărtășia bucuria pe care o va avea când „Corneliu” — Căpitanul — îi va aduce jucăriile promise de Moș Crăciun.

Chinuit Crăciun din pribegie! Fără colindători! Fără speranțe și fără Căpitan. Mereu zguduitoare va rămâne amintirea ta din noaptea aceea dela Amalienhof, cu urlete de crivăț, întunecoasă și fără stea!

Constantin Papanace

LEGIUNEA-DRAGOSTE

Legiunea este întâi dragoste. De aci se desprind toate căile sale. Dragostea este cea mai mare forță a vieții și cea dintâi între virtuți, cea dintâi în înțeles antologic nu cronologic. De aceea cine nu cunoaște dragostea nu cunoaște nici viața, nici omenia și nici Legiunea.

In rândurile ce urmează vom încerca să-i desprindem semnificația religioasă și metafizică.

Dragostea ține lumea și este calea adevăratei împliniri. A fi „în dragoste” înseamnă a fi „în viață” căci ea este lumea vie, lumea ființei. Dragostea duce la plinătate, la desăvârșire; ea este calea descoperirilor în înțeles de creștere. Dragostea este energie universală și existentă. Nimic nu poate trăi fără dragoste și nici nu rodește. Lipsa dragostei înseamnă nenoroc și moarte. Prezența ei înseamnă bogăție și viață.

Viața noastră își capătă prin dragoste unitate și sens, putere de îndurare și putere de creație; ea ne valorifică.

Dragostea noastră aci este o însușire a omului de a fi pozitiv, de a căuta împlinirea binelui. Omul iubește obiecte deosebite, adică năzuește către ele și trăește în ele; viața i se orientează după ceea ce iubește, iar dragostea este ceeace este și obiectul ei. Dragostea noastră poate să fie spirituală, ideologică sau sensuală; ea este în legătură cu Dumnezeu și cu lumea.

Privită în raport cu problema destinului uman, cu ierarhia valorilor și totodată cu rodnicia ei în istoria experiențelor morale ale omului, cea dintâi este dragostea de Dumnezeu. O dragoste mai presus de toate, puternică, o dragoste totală de dăruire; aceasta o desvălue învățătura biblică. Dragostea de Dumnezeu este dragostea înălțimilor spirituale, calea câștigării bunului suprem; ea este cea mai caldă, cea mai bogată, cea mai creeatoare și mai cuprinzătoare cale a desăvârșirii. Cine iubește pe Dumnezeu înțelege și cuprinde totul pentru că acela se află în isvorul vieții al frumuseții.

Dragostea de Dumnezeu este adevărata forță creatoare de unde se desprind toate binefacerile. Fără ea celelalte virtuți pălesc, nu dau roade; dragostea centrează toate virtuțile.

Dragostea ce o purtăm ființei superioare, lui Dumnezeu, corespunde alteia față de om și lume. Se

Ernest Bernea

(Continuare în pag. 26-a)

CĂPITANUL ȘI COPIII

Crăciunul, sărbătoare cu atâtea rezonanțe în sufletele noastre, este și o mare sărbătoare legionară. Crăciunul a fost pentru străbunii noștri cea mai mare sărbătoare. Sărbătoarea grânelor pământului. Sărbătoarea poporului.

Nașterea Domnului, care o sărbătorim de Crăciun, a adus pe lângă obiceiurile străbune și o serie de obiceiuri în legătură cu viața copiilor. Crăciunul e de mult sărbătoarea cea mai dragă a copiilor. Anul acesta însă copiii neamului nostru sunt luați de Crăciun sub oblăduirea duhului Căpitanului. Niciodată statul nu s'a îngrijit atâta de copiii cei mulți și săraci, ca anul acesta. Dragostea pentru copiii muncitorilor se răspândește azi pretutindeni.

Prefacerea aceasta o datorim Căpitanului.

In tabăra dela Carmen-Sylva în 1936, Căpitanul a adunat 40 de copii de muncitori, ai minerilor dela Petroșani. S'a dat o circulară în țară și Căpitanul își arăta toată grija sa de muncitorii mineri cari trăesc în măruntaiele pământului și de copiii lor, muncitorii de mâine, cari cresc de pe acum pentru viața cea mai grea cu putință.

Dacă însă din neputința conducătorilor, din răutatea și neștiința exploatatorilor de întreprinderi muncitorii au fost lăsați pradă tuturor nenorocirilor, mai mare se vedea nenorocirea pentru viitor. Pentrucă oamenii cari au condus până azi nu se gândeau decât la prezent, ei ziceau: „după noi, vie potopul!”, ei nu se gândeau dacă mâine vor avea lucrători buni sau nu. Deaceea nu purtau grijă de copiii muncitorilor. Grija de copii le-ar aduce cheltueli în plus. Puține întreprinderi s'au gândit și la copii. Și așa s'a făcut că creșteau muncitorii bolnavi din tinerețe, că astfel întreaga producție a țării suferea, că poporul român se istovea.

Impotriva acestei decadențe s'a ridicat Căpitanul, cu grija pentru viitorul neamului, pentru copiii lui. Grija de copii nu e o întâmplare, pentrucă el s'a gândit întotdeauna pentru neamul întreg, sub toate aspectele. Deaceea Mișcarea Legionară respectă și se roagă la mormintele strămoșilor, caută să deslege durerile de azi și să le tămăduiască și se îngrijește mai cu seamă de copii, căci aceștia vor hotărî și viitorul.

Când am venit la Carmen-Sylva, în tabără, Căpitanul mi-a dat în seamă copiii și a spus către cei ce erau de față: „De aceștia nu s'a îngrijit nimeni. Uitați-vă cât de veseli sunt. Va trebui să creștem un neam vesel. Și plin de încredere în viitorul lui. Și asta nu se poate fără a da soare și sănătate copiilor săraci. Căci aceștia sunt români și sunt cei mai mulți”.

Copiii formau la Carmen-Sylva un grup aparte. Erau lăsați să se joace sub supravegherea unui legionar mai bătrân, stăteau la soare, se scăldau în mare, și învățau lucruri frumoase dela supraveghetorii lor. Ajunseseră să se poată prezenta la manifestațiile legionare din tabără cu un program al lor.

Căpitanul îi punea la exerciții de întrecere la fugă, la trântă, la pricepere.

Nu era zi în care Căpitanul să nu fi vizitat corturile copiilor, să nu s-

George Macrin

(Continuare în pag. 26-a)

DUH ROMÂNESC

LA NAŞTEREA DOMNULUI

„Când s'a născut Mântuitorul, în Roma stăpânea Octavian, — iar în Iudeea Irod. Perechea era bună. Un aventurier crud şi criminal, stăpânul. Un monstru perfid, vasalul.

Rareori istoria a avut să înregistreze orori mai insultătoare ale umanităţii. Un pripăşit îndrăzneţ şi lipsit de scrupule. Irod era un Idomeu. Cu Iudeea nu avea nimic comun. Uzurpase domnia foştilor lui stăpâni din Neamul Asmoneilor. Graetz, care obişnueşte să se documenteze, ni-l înfăţişează condamnând la moarte pe Hircan, ultimul domnitor din familia învinsă şi pe nepotul acestuia, Aristobul, căruia totuş, maică-sa Alexandra, o femeie îndrăzneaţă şi întreprinzătoare, isbutise să-i câştige protecţia lui August şi a Cleopatrei. Se însoară cu Mariane, sora lui Aristobul, ca să-şi legitimeze tronul; dar sfârşeşte prin a o trimite la moarte. Tocmeşte un istoric, pe Nikolaos din Damasc, să-i facă o genealogie... babiloniană; şi e tot neliniştit. Domnia nu-i e sigură; peste tot nu vede decât primejdii, spioni, asasini plătiţi. Archelaus, ultimul născut al Mariamnei e şi el executat. Zadarnic. Orice pretendent îl face să tremure.

Superstiţios şi credul, terorizat de propriile lui crime şi de grija păstrării unui tron care nu-i aparţinea, — aşa l-au găsit cei trei crai dela răsărit, care veneau să-i anunţe naşterea unui nou rege în Iudeea.

Să ne mirăm că, atunci când Magii nu s'au mai întors ca să-i spună unde e noul rege, el dă ordin să fie sugrumaţi toţi copiii Betleemului? Câţi au murit, nu se ştie. Apocalipsa lui Ioan vorbeşte de patruzeci şi patru de mii. Flavius Iosephus, tace. Dacă ar fi să credem pe Marcobius, în măcel a pierit şi unul din fiii lui Irod. Pedeapsă dumnezeiască, sau perversitate bestială?...

Biserica sărbătoreşte pe aceşti prunci, mai mici de doi ani, prima răscumpărare a turburătorului noroc de a ne fi venit Mântuitorul. Cunosc un vechiu imn latin de o înduioşetoare frăgezime:

Innocentes pro Christos
Infantes occisi sunt..

Pruncii nevinovaţi fură ucişi pentru Christos; asasinaţi în vârsta laptelui, de un rege criminal, ei urmează Mieluşelului, el însuşi fără pată. Salut, flori ale martirilor, pe cari în chiar pragul lumei urmăritorii lui Christos vă smulseră, precum furtuna rozele înmugurite. Voi cele dintâi victime pentru Christos, turmă fragedă a jertfiţilor, la picioarele altarului, bieţi copilaşi, vă jucaţi cu palmele şi cununile voastre.

Aram sub ipsam simplices
Palma et coronis luditis..

Este una din cele mai emoţionate şi mai semnificative prăznuiri. A, copilul Sfânt, născut în ieslea simplă a Betleemului, căruia i se închină boul şi asinul, păstorii şi cei trei magi ai Răsăritului, stăpânul cerului şi al pământului căruia îi pregătim în sufletele noastre „pat de flori" pentru a se sălăşlui întru noi, spre mântuirea noastră! Desigur, asta e Crăciunul. Dar bucuria mântuirii nu e singură; şi e atât de cutremurătoare, că nu o putem suporta cu inima liniştită. Orice bucurie se clădeşte pe o jertfă. Ca şi bucuria vestii bune a naşterii Domnului, pentru care omenirea a plătit birul câtorva mii de prunci gâtuiţi. Care este jertfa noastră?

Pedeapsa o ştim: Patru ani dela naşterea Domnului, Irod murea: îi putrezise carnea; viermii îi sfârtecau de viu trupul; îl frigeau picioarele; răsuflarea îi mirosea a stârv. Avea oroare de el însuşi — şi se omorî singur, nemai putând îndura chinuri oribile. Grozavă pedeapsă, de sigur, pe care cărţile noastre obişnuite nu ne-o ţin la îndemână.

Să ni le aducem aminte astăzi, în această zi mare, ca o conştiinţă a jertfelor pe care le datorăm, — pentru răscumpărarea izbăvirii noastre. Căci toate bucuriile fără reculegere — nu rezistă colţului vremii".

Nae Ionescu

Naşterea Domnului după o pictură pe sticlă

LAUDA DURERII

„Căci toate bucuriile fără reculegere nu rezistă colţului vremii.
(Nae Ionescu. — La Naşterea Domnului).

Ajunul Crăciunului. E un an de anci. Tânăra mea camaradă a fost chemată la „declaraţie". Au adus-o ...a de un ceas de acasă. Nu ştia ce o aşteaptă acolo sus, în camera urletelor de durere şi a scrâşnirilor din dinţi. Eu nu o cunosc, nu ştiu nici măcar cum o chiamă, n'am avut voe ... vorbim.

Mă rog pentru ea, pentru fiinţa ... firavă şi palidă, cu plâns în ... genelor şi cu spaime în freamătul degetelor. Nădăjduiesc — în sfida a tot ce văd şi ştiu — că nu ... îndrăzni să o bată, că nu vor a... ticăloşia să o schingiuiască. Dar ... întârzie mult.

Ci iată-o în pragul uşii. I-s ochii ... de nu ştiu ce văpaie şi obrajii ... asemenea îi ard. Un tremur în ... gurii. Au bătut-o.

Vine drept la mine. Îmi întinde ... incinse de lovituri, nu mai ... strânge degetele umflate. Dar ... că are sufletul mai crunt mortificat decât mâinile.

Tăcem iarăşi amândouă. Întind ... şi o cuprind. Începe a plân... Abia acum începe a plânge. Lo... i-au lăsat ochii seci şi asta ... îndârjit şi mai mult pe schingiuitori.

... învălui mâinile în batiste ude ... culc capul fierbinte pe umărul ... Plânge încet, fără suspine, fără crispări în figură.

Într'un târziu îi tulbur plânsul. In... să-i strecor în suflet gândurile ... Aş vrea să-i alin desnădejdea. ... şoptit cred, ori poate numai ... gândit intens alăturea de ea. ... sigură însă că am isbutit să-i împărtăşesc gândul meu.

... ce să plângi? Plânsu-i narcotic ... durerea. Păcat să-ţi risi... norocul suferinţii înnecând-o ... lacrimi. Primeşte-o. Caută să o ... întreagă. Deschide-i sufletul, ... feri. Las să doară tare, să doară până la sfâşiere. Las să-şi sape ... tiparul. Lasă-ţi sufletul mo... de durere. E bogăţia ta, e frumuseţea ta.

... cel ales are parte de durere... Nevolnicul crede'n năpastă, ... se sbate şi scapă. Trece ... el durerea ca vântul, fără să ... urme.

... cel tare, cel cu dor de deplinătate stă treaz în calea sorţii. Pri... înfiorat lovitura, o simte cu... toată. O cufundă în sine. O fa... a lui. Şi-o încrustează'n suflet — ... nouă, armă nouă.

Se lasă dăltuit de suferinţă. Du... îi mlădiază sensibilitatea şi-i dă ... caracterului.

Ferice de omul deprins să-şi înţe... durerea şi să o accepte. Acela ... va fi în stare să accepte şi ... Acela singur va şti să înfrunte prigoana. Acela singur va găsi în sine puteri pentru luptă. Acela singur va înfăptui pentru veac, depăşind îngrădirea morţii.

Numai durerea e rodnică. Nimic nu se zămisleşte şi nimic nu se face aievea fără durere, fără jertfă. Toţi marii creatori — începând cu Prometheus — au fost oameni ce şi-au primit cu hotărâre soarta tragică.

Cine a privit viaţa ca pe un praznic de plăceri şi huzur n'a isbutit niciodată să înfăptuiască decât lucruri pieritoare, efemere. Surâs şi spumă.

Cei ce au făurit omenirii soartă nouă şi-au împlinit menirea sângerând în cazne cumplite, şi sbătându-se în sbucium de furtună.

Tot ce'nfruntă vremea este alcătuit din frânturi de suflet despicat de durere şi sfâşiat de nelinişti.

Căci numai în adânc de fire se închiagă deplinătatea şi numai durerea este prilej de adâncire până în cele mai tainice cute ale sufletului. De adâncire, de perfecţionare şi de reculegere.

„Fericiţi cei ce plâng căci ei vor fi mângâiaţi".

Fericiţi într'adevăr cei ce sufăr căci numai ei sunt pregătiţi pentru mângâere, pentru cununa bucuriei.

Cnd se'mplineşte vremea şi vine ziua ta, când bucuria îţi cuprinde mâna, deschide-i sufletul şi te'nfioară. Primeşte-o întreagă aşa cum te-ai deprins să primeşti durerea. Simte-o treaz toată. Fă-o a ta.

Şi dacă lacrimi ţi s'adun sub gene, cu atât mai plină de cutremur îţi va fi bucuria şi cu atât mai bogată. O simţi după şcoala binecuvântată a durerii. Ţi se împlântă'n suflet şi-i a ta. E bucuria ta nepieritoare.

Doar atât e al nostru în lumea asta — o bucurie sădită'n strat de dureri. Eşti vrednic să-ţi trăeşti bucuria întreagă numai dacă ai fost harnic să-ţi trăeşti toate durerile întregi.

*

Iar se deschide uşa. Un gardian ne aduce două mere şi pe un carton rupt dintr'un pachet de ţigarete trei vorbe scrise de un camarad: „La mulţi ani".

I le întind micuţei mele prietene. Un surâs îi înfloreşte colţul gurii. Le ia cu mâini îndurerate şi, din pleoape vinete, îi picură o lacrimă. Altfel de lacrimă.

E miezul nopţii. E Crăciunul.

Astăzi s'a născut..... Lerui Doamne Lerui....

Astăzi s'a născut cel ce a făcut din jertfă cunună sufletului şi a deschis omului cărarea de spini a mântuirii.

Astăzi s'a născut Pruncul Durerii — Împăratul Slavei.

Liliana Protopopescu

PREZENTĂRI

„Frăţia de Cruce" este titlul revistei — despre care am mai scris — şi care este chemată să joace unul din cele mai mari roluri în publicistica educativă românească.

Intr'adevăr, din corpul Frăţiei de Cruce s'au desprins cele mai însemnate elemente — şi tot de aici sunt sortiţi să pornească marile elemente legionare de mâine, care să desăvârşească porunca mare a Căpitanului: O ţară ca soarele sfânt de pe cer.

In numărul prim, care a apărut într'o frumoasă condiţie tehnică, echivalată doar de grija redacţională a alegerii materialului întâlnim rândurile de căpătâi scrise pentru fraţii de cruce de Comandant.

Le reproducem:

„1. Fraţii de Cruce vor forma elita conducătoare de mâine a mişcării şi Statului Legionar.

2. Pentru a fi vrednic de această misiune, se cer două condiţii: o desăvârşită educaţie legionară în spiritul Căpitanului şi o adâncă pregătire şcolară.

3. Fratele de cruce munceşte pentru şcoală cu aceeaşi însufleţire cu care se jertfeşte pentru Legiune. El ştie că învăţătura este o armă de mare preţ în lupta dintre neamuri.

4. Fratele de Cruce ascultă pe profesori şi îndrumările lor fără şovăire şi oridecâteori profesorul îl onorează cu încrederea şi dragostea lui, consideră aceasta ca o biruinţă pentru organizaţia Fraţilor de Cruce.

5. Fratele de Cruce niciodată nu intervine în numele activităţii lui legionare şi nu cere favoruri dela profesori. El nu se poate ridica decât prin munca lui proprie.

6. Fratele de Cruce ştie că ordinea şi disciplina, atât de necesare în Mişcarea Legionară, trebuesc observate cu aceiaşi severitate şi în cadrul şcoalei. Deosebirea dintre un frate de cruce şi altul care nu e frate de cruce va fi tocmai în acest respect al autorităţii şi disciplinei şcolare.

7. Fratele de cruce se poartă corect cu toată lumea, modest şi tăcut în toate împrejurările. El munceşte fără să se laude şi fără să aştepte răsplată. Adevărata mulţumire o găseşte în propria lui conştiinţă de legionar.

8. Fratele de Cruce în şcoală e angajat într'o mare bătălie: să cucerească, zi de zi, cu o voinţă neînduplecată, cât mai multe cunoştinţe, pentru a deveni un suflet armonic şi de mari orizonturi".

*

IN EDITURA „Cartea Românească" a apărut un nou volum de versuri, datorit acelaia care a iscălit neuitata carte: Floarea reginei.

Este vorba despre volumul ORA DE SBOR a d-lui Teodor Scarlat, la a cărei lectură suntem actualmente şi din care reproducem versuri caracteristice:

„Selco de'nalturi mereu, mereu
M'afundă în mine, m'afundă
Stă inima 'nchisă la pândă,
Să simtă versul ascuns şi greu:

Dar iată somnul — apă amară
Cum culcă frunte pe vis, uşor
Ca pe-o fermecată vioară.

O dimineaţă umedă tremură 'n sbor.

De veghe-alături, cefosul sbor
Se pregăteşte şi el să moară.

Poezia se cheamă: OBOSEALA.

PRESEPIO

O elipsă grandioasă cu fântână berninească în mijloc şi contur de case de stil, Piazza Navona îşi dispută dreptul la simpatia romanilor cu tot atât de pitoreasca Piazza di Spania.

Să lăsăm să apună odată cu soarele, pârguitul faţadelor setecenteşti să privim tremuratul opaiţelor în noapte, minunat ca minunatele nopţi din ochii copiilor în preajma Crăciunului.

Siluete ghicite se cufundă în întunerec, ca să lase în lumina de vis a primului plan, efemere barăci cuprinzătoare de comori pe cât de vechi pe atât de proaspete ca şi tradiţia.

Se naşte dumnezeiscul prunc.

Scenografia miraculoasă îşi începe înfiriparea. Pentru a pătrunde mai bine sensul miracolului îţi trebuesc privirile copilului al cărui căpşor nu depăşeşte înălţimea tarabei.

Sus, sus de tot se îngrămădeşte multiplicat în duzini decorul peşterii-staul, în cadrul căruia trebue să se întrupeze Fiul Omului.

Din lemn vopsit şi scoarţă de copaci se creiază bolţi incerte şi stânci arse de negreală, deasupra cărora întâmplarea a lipit albă, naftalina zăpezii.

Scena Naşterii Domnului, se va juca peste câteva zile în atâtea teatre, câte biserici cuprinde credinţa romano-catolică. Se va juca amplu cu lux de lumini şi de imagini de ceară frumos înveştmântate în fum de tămâie şi cântec gregorian.

Figurile suave vor evolua deasemeni în nenumărate reprezentaţii de gală în Roma forurilor imperiale, în apropierea basilicei lui Constantin şi în atâtea alte locuri de reminiscenţă creştină, în faţa a sute de ochi inocenţi şi fascinaţi.

In sunete de arii siciliene vor porni prin pustiuri caravana de cămile a celor trei craci. Iat-o înaintând rigidă pe fundalul siniliu presărat pe alocurea cu palmieri minusculi şi ruine à la Mantegna.

Steaua călăuză cu coada de paiete s'a oprit strălucitoare deasupra peşterii.

Toţi stau minunaţi în jurul ieslei de lumină. Copilul sfânt, roz, cu aur în păr stă întins cu braţele cruce pe paele galbene, anticipând iconografia răstignirei.

In adoraţie au rămas, boul, măgarul. Sfânta Fecioară desprinsă parcă dintr'un ordin călugăresc şi bătrânul Iosif franciscan. In adoraţie au rămas oile păstorilor îngenunchiaţi şi cei trei crai înţelepţi, purtători de ofrande. Jur împrejur satul sicilian îşi continuă viaţa. Măgăruşii duc poveri pe potecile de coastă; femeile, corefore purtătoare de globi de aur portocaliu, fructele soarelui, apoi moara, câinii cari latră, oameni fumători din pipă şi spărgătorii de lemne — dulgheria meşterului Iosif — cu păsări de casă ce ciugulesc în bătătură.

In desfăşurare cinematică, sfinxul cu figură de burghez ajuns, îşi trăeşte tihna în căldura nisipului, în timp ce Sfânta Familie îşi desenează fuga pe triunghiul piramidelor. Melodiile însorite susţin în ciripeală naivă şi celestă, ritmul automat al figurinelor biblice, cari înaintează ţeapăn şi intermitent.

Cu mijloace mai reduse ca şi lumina focului dintr'o ţară cu iarnă aproximativă, copilul va reclădi într'un ungher din locuinţa părintească spectacolul „presepio"-ului sicilian.

Barăcile din Piazza Navona au adus mii şi mii de actori de ghips colorat, meniţi să joace în locuinţele modeste, scena naşterii Mântuitorului.

In aşteptare, copilul Isus încununat împărăteşte de buclele blonde, surâde întins pe covorul de vată.

In apropiere, iesle de toate mărimile cuprind aşternutul fânului de beteală. Măgarii şi boii cari vor străjui ieslea formează un ranch de melancolică indolenţă; urmează turma oilor albe, păstori de tablouri flamande, păstoriţe purtătoare de mioare, „bunul păstor" al primei iconografii creştine şi stoluri de îngeri raffaeliani. Magii, multiplicaţi la infinit cu bărbi şi haine de bogată amploare, venerabilul Melhior şi negrul Baltazar sunt redaţi cu toată arta vopselelor eftine pe candoarea ghipsului.

Maica Domnului cu faţa-i fecioreinică îmbujorată ca un fruct pârguit, cu voaluri azurii presărate de stele, stă în atitudinea fixată de maeştri renaşterii.

Miile de figurine în aşteptarea micilor regisori, cari cu sfioasă curiozitate vor întocmi scena sfântă, în ritm de culori aprinse şi de forme naive, la lumina acră a lămpilor de acetilen, pe tarabele barăcilor din Piazza Navona, joacă hieratic baletul tradiţiei.

Mac Constantinescu

Piasa Navona într'un ajun de Crăciun.

CALENDAR

MARŢI, 24 DECEMVRIE 1940

Ortodox: S-ta Mart. Eugenia.
Catolic: Sft. Delfinn, Adam şi Eva.
Protestant: Adam şi Eva.

MIERCURI, 25 DECEMRVIE 1940

Ortodox: Naşterea Domnului Nostru Isus Cristos.
Catolic: Naşterea Domnului.
Protestan: Crăciunul.

JOI, 26 DECEMVRIE 1940

Ortodox: Sobor. Prea Sf. Născătoare şi Sf. Nicodem.
Catolic: Sf. Ştefan.
Protestant: Ştefan.

VINERI, 27 DECEMVRIE 1940

Ortodox: Sf. Apostol întâiul Martir şi Arhidiacon Ştefan şi Cuv. Teodor Mărturisitorul.
Catolic: Sf. Ioan Evanghelistul.
Protestant: Ioan Ev.

CUVANTUL FEMEII

Creştinii se ospătează

După ce aţi încheiat cu toate îndatoririle către societate, după ce aţi adus mângâiere celor sărmani, şi tuturor o bucurie, abia atunci încep pregătirile de ajun. Sărbătorile Crăciunului sunt de mult ursite să fie zile de sindrofii şi prânzuri. Afară ger aspru, viscol, decor comandat de Moş Crăciun pentru anuala lui intrare în scenă. In casă însă, e mai bine ca oricând. Amânăm grijile.... trei zile moratoriu! Pe lângă noi, copii veseli şi gureşi; a lor e lumea, când e forfoteală în casă.

Din bucătărie se cern aburi calzi cu mirezme îmbinate, de şuncă fiartă'n mirodenii şi sarmale care fierb mocnit ceasuri lungi. Se vântură piftiile, se coc cozonacii...

Masa de Crăciun are totuşi ceva din farmecul ei trecut. Trecutul, pe care noi înşine suntem altoiţi. E patriarhală, nu e nimeni grăbit, tuturor le tihneşte bucăţica. Dacă oaspeţii sunt de acelaşi părere pe chestiile zilei, schimbul de înţepături acetto-dolce sunt înlăturate. Rânduirea felurilor a rămas acelaşi, gustări răcituri, supă, sarmale, friptura şi o bucăţică de brânză, armonioasa încheiere a cinei. Urmează cozonac, fructe şi câteva uscături simpatice: fisticuri, alune, migdale, sau năut şi stafide ca la 1848. Menirea lor este să întârzie oaspeţii la un păhăruţ, deci, la glume şi snoave; băutorii de apă, $H^{2}O$, plus microbi fiind rar bine dispuşi.

Decoraţiunea meselor e uşoară; femeia, înalta dregătoare a căminului are regia acestei montări. Un aer de sărbătoare, cina fiind un pretext de a ne regăsi toţi, o haltă gastronomică care simbolizează dragostea şi cordialitatea între oameni. Fără îndoială că bradul e cea mai potrivită găteală pentru prânzurile de Crăciun. In mijlocul mesei câteva cetini într'un taler scund, aşa ca să nu împiedice vederea, iar mlădiţe măruntele să se piardă şerpuind printre farfuriile cu bunătăţi. La noi ca peste tot, mama, păstrează depozitul de tradiţii scumpe, întreţine luminiţa tuturor amintirilor luptând uşor împotriva uitării. Şi la boerii noştrii vechi, femeia, numai cu inteligenţa ei, însă fără un pic de cultură, era mult cinstită şi ca înţelepciune şi ca isteţime de cugetare; iar, dacă modestă, în casa bărbatului ei trecea ca o umbră, ca o roabă — în inima lui domnea ca o regină.

Mesele domneşti erau bogate, îmbelşugate şi înecate în vinuri alese. Robii ţigani şi ţigance roiau în bătătura cuhniei duşi din sfârcul biciului de vătaful lor. El, la rândul lui asculta poruncilor lu Baş-bucătar (bucătarul şef), care lupta din greu! Cum ar fi pe vremea asta... tăvile cu caltaboşi în nori de aburi fierbinţi luau drumul spre casa mare. Carne de porc friptă pe jăratec, miel fript cu cojoc cu tot la proţap; gâscă pe varză, curcan umplut, vânaturi; purcei la frigare. Şi ca mâncări alese, iahniile de peşte, sarmale, mâncare de coconari cu stafide, mâncare de gutui, de caise.

Dulciuri orientale, plăcinte, baclava, halva turcească cataif, şi — sinii mari pline cu saraiili pârguite şi îndulcite cu miere de fagure şi apă de flori.

Se tot perindau felurile până la ziuă şi iar o luau dela potroace, ciorbe acre şi dulci cu tăeţei şi trahana.

Nu se'ndurău de vin, era de viţă, lăsat de tata Noe să mai înveselească pe bietul rumân.

Se tânguia vioara, cobzarul le zicea „toate" după inimă.

Şi se împletea dorul cu duioşia, — ca şi la noi — la bătrânii noştri.

„Pe unde umblă dorul, nu poţi ara cu plugul, că s'agaţă plugu'n dor, trag boii de se omor.

Lola Ionescu-Mariţa

PE DRUMUL DE LUMINĂ...

In Ţara aceasta botezată cu cel mai curat sânge, clădită din sfinte oase şi îmbrăcată în flamura verde a Gărzii de Fier, sunt mii de morminte, sunt drumuri pe marginea cărora au fost aruncate trupurile viteţilor, sunt copaci de care au fost spânzuraţi ei legionarii neînfricaţi...

Dar peste toate aceste locuri sfinte trece un drum, un drum înfricoşător de însângerat. Drumul Ploeşti-Bucureşti.

Drumul acesta şi noaptea de 30 Noembrie au fost martorii jertfei celei mari. Noaptea aceea încărcată de durere, noaptea aceea unică în istoria lumii, a auzit cuvintele lor de foc...

„Camarade, dă-mi voie să vorbesc camarazilor mei".

Dorinţă neîmplinită!...

Pe drumul acesta sfinţit ard 14 focuri mari...

Trecătorule, smulge-te din preocupările tale omeneşti şi ascultă glasurile celor cari au plecat de pe acest drum în veşnicie.

Acolo, în dreptul kilometrului 31, e crucea în jurul căreia Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii vin la pedinţa de cuib.

Pe acest drum sfânt să ne rupem din preocupările omeneşti şi să ne ridicăm cu gândul la ei, la jertfa lor. Să începem viaţă nouă. Drumul acesta sfânt ne spune ce avem de făcut. Se clădeşte o mare cetate, mare prin jertfele cari stau la temelia ei, mare prin comorile nepreţuite care o vor împodobi.

Despre această cetate vor cânta veacurile...

De ce oare tu treci cu sufletul împietrit, călătorule?

De ce oare tu nu vrei să pui o cărămidă la zidul care va adăposti mâine pe copiii, nepoţii şi strănepoţii tăi?

De ce vrei ca ei să te blesteme pentru că ai trecut pe lângă lumină şi nu ţi-ai aprins-o în suflet?

Cornelia Novac

DIN LUMEA LEGIONARĂ

LEGEA MUNCII

Munceşte! Munceşte in fiecare zi. Munceşte cu drag!... Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunei şi la inflorirea României.

Cărticica Şefului de Cuib

Munca este cel mai frumos dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului, fiindcă la temelia fericirii pământeşti stă totdeauna numai munca. Nu există muncă nedemnă. Orice strădanie a braţelor sau a creerului nostru este frumoasă cu condiţia ca ea să fie cinstită.

Pentru ca munca să rodească fapte cu adevărat folositoare şi cari să fie cât mai puţin vremelnice, ea trebue săvârşită zi de zi, cu neoboseala pe care ţi-o dă numai dragostea de muncă şi cu râvna pe care ţi-o aduce numai conştiinţa că munceşti pentru tine, pentru ai tăi şi pentru Patrie. In ritmul muncii pulsează însăşi viaţa şi după cum faptele vieţii supravieţuesc morţii, munca supravieţueşte omului, infruntând vremurile şi păstrând amintirea celui care a săvârşit-o, spre folosinţa urmaşilor săi.

Munca nu trebue socotită ca o povară. Ea este o misiune şi un ideal al omului care inţelege rostul acestei vieţi. Munca trebue făcută cu seninătate, fiindcă numai atunci rezultatele ei sunt la înălţimea strădaniilor noastre.

Munca înseamnă: pâine, belşug şi prosperitate. Ea alungă cumplita grije a zilei de mâine, aşezând viitorul familiei şi Neamului pe temelii sănătoase. Munceşte cu drag, in uzină, in mină, pe câmp sau in biurou, ziua sau noaptea, ori unde şi ori cum, munceşte mereu, dacă vrei să birui şi să te bucuri cu adevărat de toate bunurile şi de toate bucuriile vieţii.

Mâna care cere e urâtă. Braţul care ridică ciocanul, legând parcă pământul cu Cerul e neinchipuit de frumos. Munca a fost cântată de poeţi şi imortalizată de artişti in toate timpurile şi sub toate chipurile, pentru că ea are o frumuseţe fără de pată şi fără de umbrire.

Căpitanul a ridicat munca la rang de mare virtute legionară, pentru a arăta că muncitorul este înainte de toate un luptător şi nu un rob. In Statul Legionar nu există o robie a muncii, ci o muncitorime stăpână pe destinele şi pe voinţa ei.

Nu trebue să te gândeşti că din rodul muncii tale, să-ţi mulţumeşti numai trupul. Rostul muncii e altul: mulţumirea sufletească că braţele şi mintea ta, au lăsat o mărturie a puterii tale de faptă, un bun de care să se poată folosi şi semenii tăi. Cine munceşte numai pentru dânsul şi pentru plăcerile lui personale, nu va simţi nici odată adevărata bucurie a creatorului. Cine munceşte numai in vederea câştigului său, acela nu poate fi legionar, pentrucă el nu se gândeşte nici la familie, nici la Legiune, nici la Patrie.

Legionarul munceşte cu drag şi munceşte necontenit şi neobosit pentru înălţarea Legiunei şi înflorirea Patriei. Bunurile Neamului sunt bunurile lui. Şi viitorul neamului este viitorul lui.

Fericirea muncitorului legionar stă numai in muncă. De aceea, după însăşi porunca şi Legea Căpitanului, trebue să muncim fără zăbavă şi fără nici un fel de precupeţie, pentru că numai astfel vom clădi cu forţa braţelor şi sufletelor noastre şi spre fericirea noastră şi a urmaşilor noştri, ceas de ceas, zi de zi, an de an şi veac de veac România Legionară, România eternă.

Dumitru Groza
Comandantul Corpului Muncitoresc Legionar

ÎNVĂŢĂTORUL IN ROMÂNIA LEGIONARĂ

„Dacă eşti pătruns de simţul datoriei, nimic nu-ţi este cu neputinţă; munca-ţi-e o plăcere, profesia un crez".

Prin însăşi profesia lor, învăţătorii deţin unul dintre rolurile cele mai importante in consolidarea noului Stat Legionar.

In trecutul apropiat au fost — cu sau fără voia lor — servii unui regim de disociere socială, de corupere a tineretului. Conducătorii de eri au recurs la serviciile acestui corp, tocmai pentru a converti la credinţa lor, fără ideal, tineretul ţării. Scopul lor meschin nu-l puteam considera un ideal. Munca fără ideal e zadarnică.

Intrebam pe cei care până mai eri idolatrizau un regim, unde voiau să ajungă, aveau orizonturi câtuşi de puţin conturate? Care le-era idealul?

Mulţi, foarte mulţi, nu vor fi in stare să dea un răspuns, cum de altfel regimul care l-au servit, n'a fost in stare să smulgă din sufletul tineretului neprihănit credinţa cea dreaptă.

Legiunea dela inceput s'a adresat sufletului, pe acesta a voit să-l transforme ca apoi celălalt să se transforme dela sine. Străjeria a neglijat aceasta — partea cea mai delicată — şi s'a adresat omului şi intereselor lui mici, din împlinirea cărora mulţi şi-au făcut adevărate scopuri.

Sufletul legionarului n'a putut fi convertit, fiindcă acest suflet a fost călit in suferinţă şi muncă. Fierul se căleşte şi se oţeleşte in foc.

Temelia pe care a fost clădit sistemul educativ de eri al tineretului a fost de nisip şi durabilitatea s'a văzut. La cea dintâiu zguduire mai puternică s'a prăbuşit şi din tot n'a mai rămas decât nişte hârtii pentru dosarele comisiunilor de anchetă, o mângâiere şi satisfacţie pentru toţi aceia cari au purtat in sufletele lor nădejdea in biruinţa binelui asupra intunerecului şi chiar o mare uşurare pentru înşuşi împopoţonaţii uniformelor şi insignelor de circ.

Astăzi toţi sunt deslegaţi şi pot să-şi pună serviciile lor in slujba adevăratelor interese ale acestui neam la al cărui dezastru mulţi au contribuit cu o vădită servire a canaliilor de eri, aspiratori ai tineretului şi a însă-şi invăţătorimii luată de ei drept cobai şi naţiuni. Pentru multele servicii aduse lor, care-i sporesc materialul adus şcoalei primare, de conducătorii de eri?

Ce porneşte dela suflet, merge la suflet. Cine ţine seama de aceasta nu poate să nu isbândească. Pe suflet trebuie să se pună preţ. Să transformăm din elevii noştri omul nou, omul jertfirii de sine pentru binele aproapelui, omul binelui, omul fanatizat in iubirea de neam şi de credinţă, omul erou la tot pasul, omul dorit de Căpitan.

Manuale, orare, programe, sunt numai mijloace. Trebuie să ne adresăm sufletului şi cu tot sufletul.

Mântuitorul când a revoluţionat lumea prin creştinism, n'a avut la indemână nici săli de adunare spaţioase, nici manuale, nici programe, nici orare, nimic din cele pământeşti: a avut numai un suflet nemărginit de bun, care I-a făcut opera-I divină şi nemuritoare.

Pentru realizarea unei opere, cu cât se depune mai mult suflet şi jertfă cu atât opera-i mai trainică.

Căpitanul pentru realizarea României Legionare şi-a dat ce are omul mai de preţ: viaţa. Şi-a dat-o fiindcă era convins că dacă jertfa nu va fi supremă, nici opera n'are să fie măreaţă. Şi-a dat-o fiindcă sufletul I-a fost înnobilat de aceeaşi credinţă nestrămutată, de iubire fără margini de Neam şi aproape, concretizate prin suprema-I jertfă şi invăţătura: „Ajută-ţi fratele căzut in nenorocire, nu-l lăsa".

Cred că astăzi, mai mult ca oricând, avem datoria să-I împlinim vrerea Lui.

Exemplul Lui să ne călăuzească la tot pasul şi suferinţele Lui să ne îmblânzească firea şi să ne innobileze sufletul.

Ajutorul Legionar, ne oferă in această privinţă un bogat câmp de activitate.

O mai mare operă nu cred că putem să facem, in aceste vremuri când mii de fraţi de-ai noştri sunt in suferinţă — chiar dacă elevii noştri vor uita să spună numărul insulelor din Arhipelagul grecesc.

Aurel Peicu

CĂPITANULUI, NICADORILOR ŞI DECEMVIRILOR LI S'AU RIDICAT O TROIŢĂ IN CARTIERUL DĂMĂROAIA DIN SUBURBANA GRIVIŢA

La sfinţire a luat parte d. ministru al Muncii Iasinschi

In cadrul unei deosebite solemnităţi legionare, a avut loc Duminecă dim. la ora 10 sfinţirea Troiţei din cartierul Dămăroaia, ridicată de către secţia Casa Verde din Corpul Muncitoresc Legionar, in memoria Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor.

Troiţa a fost aşezată la intersecţia şos. Bucureştii-Noui cu bulevardul Gloriei cu faţa la ambele străzi.

Ea a fost lucrată şi sculptată artistic, de către muncitorii din secţia Casa Verde.

Serviciul sfinţirii a fost oficiat de S. S. Alexandru Ionescu protoereul Capitalei, asistat de părintele Vasile Botez, parohul bisericii Galileia Străuleşti-Buc. Noui şi de mai mulţi studenţi cântăreţi.

De faţă au fost: întreaga subgarnizoană a IV-a din C.M.L., un detaşament din grupul 5 Răzleţi, un grup al judeţului din garnizoana Bucureştii-Noui, un grup din garnizoana Şerban-Vodă etc.

Au mai luat parte autorităţile locale in frunte cu camaradul Ion Popa, primarul suburbanei, Postescu, ajutor de primar, apoi camaradul Mihăiţă Marin, primarul suburbanei Şerban-Vodă, Stoian P. Stoian, ajutor de primar, mai mulţi comandanţi legionari şi o numeroasă asistenţă.

După terminarea sfinţirei, detaşamentele legionare de sub comanda camaradului Popa, din C.M.L., au intonat imul Legionarilor căzuţi, după care a vorbit d. ministru Vasile Iasinschi.

D-sa printre altele a spus: „Grija noastră să fie munca, munca şi iarăşi munca, pentru salvarea ţării şi a noastră a tuturor".

Lupta începută şi dusă de Căpitan, are in spatele ei semnul crucii.

Crucea se cuvine să fie in faţa noastră in orice manifestare, in orice acţiune; semnul crucii fiind semnul dragostei, semnul jertfei şi biruinţei.

După terminarea cuvântării d-lui ministru, detaşamentele legionare au intonat cântece legionare după care, camaradul comandant Popa a dat onorul d-lui ministru Iasinschi care a părăsit cartierul.

CRĂCIUNUL CELOR MULŢI

Crăciunul anul acesta, va fi o bucurie numai pentru o categorie de oameni din ţara noastră. Numai pentru cei insesibili la durerile ţării şi ale mulţimilor sărace, năpăstuite de secetă şi cutremur, aruncate pe drumuri din cauza sfâşierii graniţelor.

Pentru toţi ceilalţi, Crăciunul, sărbătoarea lui, care aduce miresme de tihnă şi cântec din vremile duse, va fi umbrit de durere şi nemărginită tristeţe.

Scârţâitul omătului de afară ne va aduce aminte de casele in cari nu sunt lemne pentru foc, in cari copiii flămânzi strigă pâine, in cari boalele rod cu dinte sălbatec in trupul vieţii. Cântecele de stea ne vor vorbi de jertfe, de morminte şi de-o ţară mare, o ţară „ca soarele sfânt de pe cer", care, acum, e numai in sufletele noastre aprinse şi in sângele braţelor noastre răsvrătite.

Dincolo de graniţele nedrepte, ce ne ard inima cu fier roş, plâng fraţii, surorile, copiii şi mamele noastre. Şi nu la figurat. Plâng realmente. Lacrimile lor ne ard obrajii. Hohotul lor, de plâns infundat, ne sfâşie carnea inimii. Ei n'au in casă şi pe masă ce le trebue. Copiii cari vor veni să le colinde vor fi prigoniţi. Dar n'au, mai ales, in suflet, ce le trebue.

N'au mângâierele calde, dulci, ale Patriei.

Lor, ajutorul legionar nu le poate aduce nimic. Doar sărutul faceatic, cald, nevăzut al dragostei. Al dragostei legionare care nu cunoaşte graniţe, oricât de zăgăzuite ar fi ele.

Dar chiar aci, in ţara liberă, Crăciunul ne va colinda mustrări şi dureri. Sunt oameni flămânzi de dreptate in timp ce alţii se îmbuibă in aur şi 'n lux. Sunt suflete cari vor visa un codru de pâine in timp ce alţii aruncă la o singură cină mii de lei. Sunt unii cari n'au haine, in timp ce alţii se inconfoşmănesc in blănuri pălmuitor de scumpe.

Mişcarea legionară in strădaniile ei supraomeneşti a realizat cât a putut in această direcţie. Sunt mulţi acei cari vor simţi in căminul lor, pe masa lor, pe trupul lor, dragostea de frate, legionară, dorul de a le aduce mulţumirea şi fericirea unui Crăciun adevărat.

Dar acest Crăciun al mulţimilor, întârzie, şi n'a putut fi realizat anul acesta din alte cauze. Aceste cauze sunt in noi sau au fost in noi. Căci unde in alt loc se află cauza dacă ne putem răbda să avem mai mult decât ne trebue, fără să alinăm un suflet chinuit de alăturea?

Când neamul acesta va fi in intregime legionar, aşa cum a vrut Căpitanul, nimeni dintre români nu-şi va îngădui nici o bucurie, nici o sărbătoare, până ce nu va ştie că fiecare frate simte căldura dragostei de Patrie, libertatea sub cerul sfânt, ocrotitor al Patriei.

Trăim un Crăciun umbrit de norii unei furtuni: distanţa dintre ceea ce este şi ceeace trebue să fie, ce va trebui să fie.

Pentrucă ne-a fost răpit dreptul la tihnă şi fericire, va trebui să ni-l răscumpărăm prin fapte cari să înlăture nedreptăţile de tot soiul.

Prin împărţirea a tot ce avem, cu cei ce n'au. Sfârtecaţi de gândurile acestea, ne gândim ce frumos ar fi ca cei bogaţi să invite de Crăciun la masă, câte două trei familii sărace. Să împartă bunătăţile, multe puţine, cu ei.

Pentrucă adevărul este acesta! Suntem puţini in lume. Din puţini câţi suntem, trăim o parte sub stăpâniri maştere. Pentru a putea trăi in lume, pentru a putea fi biruitori, va trebui să fim uniţi, înfrăţiţi şi'n bucurie şi'n sărăcie. Trebue să ne dăm seamă că sau trăim toţi, sau murim toţi. In afară de existenţa neamului nimeni nu se va putea menţine.

Chiar gândurile, pentru acest Crăciun, ne sunt umbrite. Aburii gătiturilor ni-se vor părea aburi din sângele fraţilor rămaşi sub sârma ghimbată in fuga lor luminată spre Patrie.

Muzicile ne vor părea strigătele de dreptate ale celor mulţi. Strigăte de alarmă. Şi singura posibilitate de a fi, totuşi fericiţi este să alinăm. Să nu ne permitem nici o bucurie materială toţi cei cari putem trăi din căldura bucuriilor interioare, ale datoriei împlinite. Să dăm celor mulţi. Banul nostru, haina ce ne prisoseşte, sufletul nostru.

E tot ce trebue să facem, până in clipa când sărbătorile vor putea fi ale tuturor. Până când Crăciunul va fi al mulţimilor româneşti, ocrotite de dragostea Patriei.

Vasile Posteucă

FESTIVITĂŢILE LEGIONARE DIN BANAT

D. prof. N. Petraşcu, secretarul general al Mişcării Legionare, a vizitat organizaţiile din Banat. In fotografie, dela stânga la dreapta: D. N. Petraşcu secretarul gl. al mişc. leg. semnând cartea de aur a Liceului Coriolan Brediceanu din Lugoj, d. Pârva, pr. Puşcaşiu şef. reg. I., d. R. Olariu şeful org. jud. Severin şi prof. Zaslofi dir. liceului

GÂNDURI IN PREAJMA CRĂCIUNULUI

De mult nu a văzut tineretul României un Crăciun liniştit. Muşcături veninoase şi hule i-au amărit viaţa totdeauna superbului tineret legionar. A fost permanent batjocorit, permanent lovit. N'a existat ocară care să nu-i fi fost aruncată in faţă.

Când au început primele mişcări studenţeşti cu adunări de protest, greve şi demonstraţii împotriva ticăloşiei, li s'a răspuns: „tineret fără ideal, huligani, etc., dece nu faceţi ceva constructiv?" Când s'au încleştat in muncă, ridicând biserici, şcoli, cămine, troiţe, şosele, mânăstiri, au zis: „Ăştia sunt nebuni, vor să ne ia pâinea dela gură!" „Vor să ne conducă ei nişte neisprăviţi, vor să ne dea pe mâna nemţilor, etc.".

A urmat interzicerea taberelor de muncă legionară, apoi alegerile din 1937.

Li s'a încreţit spinarea de groază când au văzut ce forţă uriaşe reprezintă Legiunea. Au simţit că le fuge pământul de sub buhavele lor picioare.

Alte alegeri. Dar clocotul legionar creştea. Lua proporţii nebănuite.

Şi, n'au mai avut alegeri.

Au renunţat la ele. Ba, nu. Le-au făcut, însă intr'un anumit fel cu un singur partid politic, răposatul F. R. N.

Sadismul şi pofta de a vedea sânge nevinovat curgând, l-a făcut însă să nu mai cunoască hotar in năvala lor de sălbăticie.

In 1938: Sute şi mii de intelectuali internaţi in lagăre şi aruncaţi in temniţe grele, torturi nebănuite, sânge in Bucovina, sânge in Ardeal, sânge la kilometrul 38 între Ploeşti-Bucureşti, sânge, mereu sânge!

1939: Rezultatul. Pierderea Basarabiei, sfâşierea Bucovinei, ruperea Ardealului, tăierea Dobrogei. Şi, dacă nu venea 3 Septembrie, cu un nou val de sânge eroic şi 6 Septembrie 1940, aceiaşi oameni care au avut, dar nu mai au conducerea in ţară, acelaş oameni care au sfârtecat hotarele, şi nu le mai pot intregi, se retrag in bârloagele lor, clevetesc, fac critică şi uneltesc,

Işi închipuesc, mai nădăjduesc oare aceşti strigoi că tot tineretul ar mai primi o nouă sfârtecare de hotare, o nouă intemniţare, un nou 22 Septembrie?

Işi închipuesc oare că morţii legionari, cari „păşesc in rând cu cei ce au rămas", le-ar permite să se cramponeze din nou, cu ghiarele lor de diavoli de trupul bietei noastre ţări, pentru a o suge?

Să-şi petreacă liniştiţi şi cu amarnice remuşcări restul vieţii lor, privind cum se înalţă şi cum se întăreşte o ţară condusă de legionari:

Să treacă la capitolul „regretabile amintiri" tot ce au furat, tot ce au intemniţat, tot ce au ucis.

Şi toate desfrânatele lor petreceri, să le treacă la acelaş capitol.

Şi, să se roage lui Dumnezeu, ca să-i ierte!

Că mult au mai greşit.

Ovidiu Găină

„BUCURIA RĂZBOIULUI ŞI BUCURIA PĂCII"

O scrisoare a Căpitanului dela Crăciunul din 1925

In anul 1925 Căpitanul se afla, la studii, la Grenoble. De aici, departe de ţară, a trimis, de Sfintele Sărbători ale Crăciunului, unui prieten din ţară o scrisoare din care reproducem, in fac-simil începutul.

Iată-l:

Grenoble
19 rue Chavion

20. XII. 925.

Prea stimate Domnule Colonel,
Onorată Doamnă,

Cred, că vor sosi aceste rânduri la voastră in ziua naşterii lui „Isus." De aceia primiţi-l[?] pe un copil venit cu steaua să vă cânte şi să vă ureze: bucuria.

Bucuria răsboiului şi bucuria păcii.

Bucuria războiului, adică victoria.

Victoria individului in lupta cu satana, cu duhul cel necurat.

Victoria neamului in lupta cu duşmanii, in lupta cu fii satanei.

Bucuria păcii, adică bucuria conştiinţii împăcate. Bucuria păcii, nu înseamnă bucuria omului care a fugit de luptă, ci bucuria omului care a luptat cu credinţă şi peste conştiinţa căruia se intinde ca o adâncă binefacere, „pacea lui Isus".

„Luptaţi vitejeşte pentru credinţă"

„Căci n'am venit să aduc pace ci sabie"

„Iar cel ce n'are sabie, să-şi vândă haina şi să-şi cumpere"

Lui Fluturaş îi urez, ca atunci când va ajunge de vârsta mea, să ştie, să se folosească şi să se bucure de „victoria" noastră şi de „pacea" care desigur se va intinde atunci peste noi toţi, luptătorii... Poate pacea cea mare.

Celorlalţi Români, cărora nu le pot scrie, nu din lipsă de timp, le urez la fel. Pe lângă toţi aceştia fiţi vă rog interpretul meu.

Cuvântul IN ŢARĂ

Timişoara: Piaţa Libertăţii — Desemn de Catul Bogdan

GÂND ŞI SUFLET ROMÂNESC NOU IN CAPITALA BANATULUI

După feerica aureolă care a luminat semnificativ ziua de consfinţire a marelui ideal naţional: Unirea tuturor românilor, nouri din ce în ce mai întunecoşi au cuprins cerul Neamului Românesc, culminând cu acea deslănţuire de furiană, menită a distruge tot ce era curat, tot ceeace năzuia spre crearea unei soarte mai bune poporului acestuia.

Aşa s'au scurs douăzeci şi doi de ani, în care timp nimic din ceeace trebuia să preocupe pe conducători nu i-a preocupat, nimic din ceeace se impunea realizat nu a fost realizat.

Se mărise Ţara, dar inima românului se strângea cu fiecare zi tot mai mult, iar speranele lui se arătau tot mai înşelătoare.

In timpul acesta, duşmanii neamului în fruntea cărora se găseau evreii, au prins a acapara tot celace în primul rând românilor li se cuvenea.

Aşa au fost înstrăinate oraşele, aşa s'au trezit românii în Ţara lor sub jugul economic străin, mai greu şi mai ruşinos decât în vremuri de subjugare politică.

Printre centrele în cari evreii au găsit teren prielnic criminalelor lor acţiuni, Timişoara a ocupat un loc de frunte.

Aproape nicio întreprindere industrială sau financiară nu a funcţionat fără capital evreiesc nicio acţiune economică nu s'a putut desfăşura fără ei.

Tot ce era românesc în capitala mândrei şi bogatei provincii bănăţene devenise masă de exploatat, iar toţi jidanii beneficiari.

Şi nu trebuie să se uite, că toată această situaţie dezastruoasă, s'a datorat în primul rând, uşoarei posibilităţi de coruptere a păturei conducătoare din acea vreme, a politicienilor de meserie, a oamenilor fără suflet şi fără Dumnezeu, a armatei de inconştienţi, de slugi a unor interese potrivnice marilor noastre interese naţionale.

Dar toate se clădeau pe nisip şi deşi răul otrăvea existenţa neamului, el nu putea să dăinuiască, fiind şubred şi şubrezenia trebuind să se destrame până la urmă.

Şi aşa a fost.

După jertfe pe care nimic nu le va putea egala, ceiace rămăsese sănătos din trupul Ţărei s'a încordat, a svârlit de pe el putreziciunile care se credeau veşnice, le-a sdrobit sub călcâi de Arhanghel şi a pornit să clădească o Ţară Nouă, cu o morală nouă, în adevărat gând şi suflet românesc.

La 6 Septembrie o eră nouă s'a deschis.

Conştiinţa drepturilor noastre de români s'a impus cu dârzenie, iar rezultatele nu au întârziat să se arate.

Numai în câteva luni tot celace capitalul iudeo-maghiar credea că va fi veşnic, s'a năruit, iar acţiunea românească a început viguroasă, cu sfânta menire de a preschimba Timişoara în redută economică naţională.

Şi era păcat să nu se întâmple aşa, când cele aproape trei mii de industrii de aici, conduse în majoritate de străini, nu făceau decât să exploateze pe români, atât din punct de vedere normal, cât şi din punct de vedere material.

Astăzi situaţia se află complet schimbată.

Firmele evreeşti au fost în mare parte coborâte, iar consiliile de administraţie şi-au pierdut odioasa componenţă de altă dată.

Viaţa industrială şi financiară a Timişoarei a început să fie românească, să fie naţională.

In acelaşi timp şi viaţa spirituală a căpătat prestigiul cuvenit, iar gândul şi sufletul înfrăţit în flacără legionară, a început construirea spirituală.

Intru această mare acţiune colaborează toate instituţiile superioare de cultură, pe care vitregia vremurilor le-a determinat să lase Clujul şi să ia drumul pribegiei, stabilindu-se la Timişoara, având menirea de a juca un mare rol întru fortificarea morală a graniţei de Vest, care va constitui cel mai durabil şi cel mai puternic hotar sufletesc, pe care nicio armă şi nicio forţă nu-l va putea străbate.

Scuturată de jugul finanţei minoritare, care întuneca prin puterea ei şi viaţa spirituală, aşa se prezintă astăzi Capitala Banatului, — una din cele mai frumoase aşezări ale ţării, — pe care armata de legionari a Căpitanului va trebui să o facă frumoasă „ca soarele sfânt de pe cer".

Const. Jaleş

Serbarea de Creciun a elevilor refugiaţi la Lipova

LIPOVA, 23. — Elevii refugiaţi din teritoriile cedate Ungariei, şi înscrişi la liceul comercial din Lipova au organizat o reuşită serbare de Crăciun în sala hotelului „Central" din localitate.

După imnul regal şi câteva colinde executate de corul liceului, a urmat reprezentarea unei scenete de Crăciun intitulată *„Crăciunul în Ardealul robit"*.

Sceneta a fost precedată de cuvântul introductiv al d-lui prof. Gabriel Ţepelea, refugiat.

In sceneţă s'au arătat datini din Ardealul robit şi Crăciunul celor de sub teroare.

Subiectul este acesta:

Preotul Murăşanu este singur acasă în seara de Crăciun.

Familia lui este la închisoare. El îşi aminteşte de Crăciunul de altădată, de Crăciunul din România Mare, când familia îi era acasă, când colindătorii din sat îi călcau veseli pragul. Sfătul îi aduce la cunoştinţă că întreg satul va serba Crăciunul la casa dintre brazi a lui Ilie Brădeanu.

Preotul îl însoţeşte la casa dintre brazi unde vin colindătorii. Sufletul românesc s'a refugiat în munţi pentru a asculta povestea Naşterii.

Vin Irozii, colindătorii, oraţiile, pluguşorii, însfârşit toate datinile colindă prin faţa celor prezenţi.

Jandarmii unguri prind de veste. Ei nu văd decât răscoală în orice întruniri româneşti. Preveniţi de sosirea jandarmilor românii se ascund şi-i dezarmează. Ii duc apoi în casă unde dezarmaţi li se cântă „Deşteaptă-te Române".

Sceneta a fost interpretată de elevii: Popovici Traian cl. VII-a; preot Câmpeanu Ioan cl. VIII-a, Ilie Brădeanu, Livia Borlea cl. IV-a, Iova Dumitru cl. VIII-a, Baciu Gh. cl. VIII şi Gherdan I. cl. VII-a etc.

Sceneta este opera d-lui prof. G. Ţepelea, membru în Asoc. Scriitorilor Români şi prof. la liceul local.

După reprezentaţie a urmat cuvântarea d-lui director al şcolii P. Isdrăilă care a mulţumit elevilor refugiaţi şi d-lui prof. G. Ţepelea.

Venitul serbării a fost împărţit elevilor cari îşi petrec vacanţa în teritoriile cedate.

PASTORALA P. S. S. EPISCOPULUI VASILE AL CARANSEBEŞULUI

VASILE

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosului episcop al eparhiei Caransebeşului

Iubitului cler şi Popor dreptcredincios din această de Dumnezeu păzită eparhie: Har şi milă dela Dumnezeu-Tatăl şi dela Domnul nostru Iisus Hristos; iar dela smerenia noastră arhierească binecuvântare

„...Aceasta să se înţeleagă întru voi, care şi întru Hristos Iisus; Carele în chipul lui Dumnezeu fiind... S'a deşertat pe Sine, chip de rob luând... şi S'a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte..."

(Filipeni II, 5—8).

Iubiţi fii sufleteşti,

Intre nepreţuitele daruri ce dumnezeescul Prunc Iisus le-a adus pentru noi pământenii şi le-a pus la îndemâna noastră, chiar începând cu întruparea Sa, cea mai presus de fire şi cu naşterea şi sălăşluirea Sa în ieslea din peştera Vifleemului, loc de frunte ocupă desigur, ca o strălucitoare nestemată, pilda de vieaţă ce El ni-a lăsat.

Cum a călăuzit odinioară minunata stea pe cei trei Crai dela Răsărit spre peştera strălucitoare de lumină cerească din Vifleemul Iudeei, aşa este rânduită pentru noi, pământenii luminoasa pildă de vieaţă a Mântuitorului: să ne atragă, să ne lumineze calea şi să ne călăuzească spre limanul împlinirii aşteptărilor noastre de mântuire.

Pilda de vieaţă lăsată nouă, creştinilor, de Mântuitorul e chemată să ne îndrepte şi să ne poarte paşii şovăitori, pe căile aspre şi strâmte ale mântuirii. Toiag al neputinţelor şi cârjă a slăbănogelii noastre, în lupta ce ne este dat să ducem cu atâtea vrăjmaşii ale mântuirii noastre, ne este sortită să ne fie pilda vieţii Mântuitorului nostru Iisus.

Astfel de sprijin s'a dovedit ca vieaţa Mântuitorului, pentru creştinii primelor veacuri, cari au întâmpinat în vieaţa lor de creştini şi în lupta lor pentru dobândirea mântuirii, greutăţi şi prigoane mult mai cumplite decât noi, în zilele grele prin cari trecem. Şi cari totuşi, au înfruntat orice urgie, mergând, dacă li s'a cerut, chiar şi la moarte, cu privirea aţintită spre pilda dată de Mântuitorul, pildă de nestrămutată statornicie în slujba de mântuire a neamului nostru, ce El a luat asupra Sa.

Pilda aceasta de vieaţă, lăsată nouă de Mântuitorul, străluceşte atrăgătoare şi plină de îndemnuri pentru noi din fiecare întâmplare mai însemnată a petrecerii Sale pe pământ, printre oameni.

Şi iată, iubiţilor, ce se desprinde pentru noi, creştinii de azi, sub formă de învăţătură pilduitoare, vrednică de urmat, din faptul întrupării celei mai presus de cuget şi de cuvânt a Fiului lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a devenit Pruncul Iisus prin naşterea Sa din Preacurata Fecioară Maria şi prin sălăşluirea Lui, fără murmur de împotrivire, în peştera întunecoasă şi rece din Vifleem; în ieslea atât de sărăcăcioasă a dobitoacelor.

Cel ce locueşte întru lumina cea neapropiată a dumnezeirii şi şade, întru slavă, deadreapta lui Dumnezeu şi Tatăl „S'a deşertat pe Sine" — cum zice Sfântul Apostol Pavel — lipsindu-Se de acea dumnezeeasca slavă, spre a lua asupra Sa toată netrebnicia chipului de lut al trupului nostru, rănit de păcate. Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întrupându-Se pentru mântuirea noastră, părăseşte strălucirea tronului ceresc şi, din smerenie şi ascultare faţă de Dumnezeu-Tatăl, se coboară şi se sălăşlueşte în peştera şi în ieslea dobitoacelor.

Smerenia şi ascultarea faţă de Tatăl Ceresc sunt deci, cele dintâiu două podoabe ale sufletului, la dobândirea cărora ne îndeamnă pilda ce ni-o îmbie Mântuitorul prin smerită şi supusă întruparea Sa. „...Vă învăţaţi dela Mine, că sunt blând şi smerit cu inima...", (Mat. XI, 29) — ne povăţueşte Insuşi Mântuitorul.

Smerenia şi supunerea faţă de voia Tatălui din ceruri, cu cari Mântuitorul o pornit la împlinirea slujbei Sale de mântuire a neamului omenesc, slujbă începută odată cu naşterea Sa, n'au fost întrecute, în timpul petrecerii Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ, decât de mila Sa nesfârşită şi de iubirea Sa nemărginită faţă de noi.

Iubirea nemărginită a lui Dumnezeu faţă de noi a fost izvorul din care a luat naştere planul dumnezeesc de mântuire, pus în lucrare chiar prin naşterea cea mai presus de fire a lui Iisus. „Că aşa a iubit Dumnezeu lumea, cât şi pre Fiul Său, Cel unul născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă vieaţă veşnică", (In. III, 16) — ne spune lămurit, însuşi cuvântul Mântuitorului. Tot ceeace a făcut Mântuitorul Iisus Hristos pentru mântuirea noastră — dela naşterea Sa şi până la moarte — este înfăţişat de dumnezeescul cuvânt al Scripturii ca o faptă de iubire. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-şi pună pentru prietenii săi". (In XV, 13). Iar Iisus, Mântuitorul şi Domnul nostru, sufletul Său l-a pus pentru mântuirea noastră, începând cu naşterea şi sălăşluirea Sa în peştera şi în leagănul ieslei şi până la patima Sa cea de bună voie.

In schimb însă, ne cere şi nouă — ne porunceşte chiar, — ca şi noi aşijderea, să ne iubim unii pe alţii, precum ne-a iubit El pe noi. „Aceasta este porunca mea, ca să vă iubiţi unul pre altul, precum Eu v-am iubit pe voi", (In. XV, 12.). Iar fapta Sa de iubire faţă de apostolii Săi şi, la fel, faţă de noi oamenii de totdeauna şi de pretutindenea, smerenia Sa, supunerea Sa, iubirea Sa de oameni, jertfirea Sa de sine pentru mântuirea noastră ni-o pune înainte ca pe o pildă de urmat, învăţându-ne şi zicând: „Că pildă am dat vouă, ca precum Eu am făcut vouă şi voi să faceţi", (In. XIII, 15).

Drept examen al iubirii noastre faţă de El, Mântuitorul aşează şi ne cere păzirea poruncilor Lui de către noi. Aşa reiese din cuvintele Domnului: „Cel ce are poruncile Mele, şi le păzeşte pe ele, acela este care Mă iubeşte pe Mine", (In. XIV, 21). Iar întrucât ne dovedim plinitori ai poruncilor Lui şi deci, cu iubire faţă de El, aşa cum el ni-o cere, avem tot din gura Mântuitorului fericitoarea asigurare, că: „cela ce Mă iubeşte pe Mine, iubi-se-va de Tatăl Meu... şi Tatăl Meu îl va iubi pe el şi la el vom veni şi lăcaş la dânsul vom face". (In. XIV, 21, 23).

Şi ce poate fi, iubiţilor, mai mângăetor şi mai cu belşug de fericire pentru un suflet de om decât îndreptăţita nădejde, ca Tatăl nostru Cel din ceruri, cu Fiul său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi cu Mângăetorul Duhul-Sfânt să-şi „facă lăcaş" întrânsul. Dumnezeu să se sălăşluiască în sufletul şi în vieaţa noastră, cu toată bogăţia de binecuvântare şi de har, atât de trebuitoare pentru fiinţa, vieţuirea şi mântuirea noastră. Să avem „adâncul înţelepciunii" lui Dumnezeu drept cârmaciu al gândurilor noastre, sfinţenia Lui povăţuitoarea vrerilor noastre şi tot prisosul harului Său ocrotitor desăvârşit al mântuirii noastre.

Dar, pentru ca această fericitoare nădejde să poată avea dreptul de a se înfiripa în sufletele noastre, este neapărat de trebuinţă ca acum, la Praznicul Naşterii Domnului, pătrunzând în taina înţelegerii lui, să luăm bărbătească hotărîre de a face din această dumnezeească pildă, povăţuitoarea, de încredere şi de nedesminţită nădejde, a gândirii şi vieţii noastre în mijlocul neajunsurilor şi încercărilor acestor cumplite zile ce ni-a fost dat să trăim.

Căci fără să ne înarmăm sufletele cu minunatele arme ale smereniei şi ale supunerii, fără cârtire, faţă de voia Părintelui ceresc, puse nouă la îndemână de Mântuitorul Iisus Hristos prin pilda Sa, cine din noi, iubindu-şi neamul şi ţara, va putea purta cu bărbătească vrednicie năprasnica lovitură ce ni s'a dat prin sfârtecarea trupului ţării, cu atâtea şi nemăsurat de grele jertfe întregit. Cine nu va desnădăjdui, zdrobit de durere, văzându-şi fraţii, abia scăpaţi din robie şi de sub cnut, subjugaţi iarăşi şi ajunşi pradă urii şi setei de răzbunare a asupritorilor milenari de eri. Numai cu „duh umilit, inimă înfrântă şi smerită" vom putea înţelege, că tot ceeace pătimim şi îndurăm azi e urmarea nevredniciei noastre şi a nechibzuinţei conducătorilor noştri de eri.

Să ne dăm seama că Acelaş drept, dar iubitor Părinte ni-a trimis, încă la vreme, oameni de conducere iubitori de neam, cari au putut să ne scape şi să ne asigure măcar existenţa şi neatârnarea ţării şi aşa, cu hotarele ciuntite. Avem în fruntea Ţării un Rege tânăr, crescut în duhul iubirii de neam şi de ţară, înzestrat de bunul Dumnezeu cu alese însuşiri, care ne îndreptăţesc toate nădejdile de bine şi înălţare pentru ţara noastră în viitor. Iar la cârma treburilor obşteşti stă un soldat viteaz şi un patriot încercat, care este Conducătorul Statului nostru naţional-legionar.

Să înconjurăm deci, cu toţii pe tânărul nostru Rege Mihai I-iu, cu toată iubirea noastră, împletind în rugăciunile noastre zilnice către Atotputernicul smerita cerere, Dumnezeul părinţilor noştri să-I hărăzească îndelungată şi glorioasă domnie, în timpul căreia să putem avea fericirea de a ne vedea iarăşi întregit neamul şi pământul scump al ţării.

Pe de altă parte să luăm hotărîrea ca în vieaţa noastră de fiecare zi fiecare la locul ce i-a fost sortit să-l ocupe înlăuntrul vieţii obşteşti, să ne facem, datoria deplin şi cu toată omenia, ca astfel, noua conducere a Statului nostru legionar, în frunte cu Domnul General Ion Antonescu, să poată avea în noi toţi pe împreună-lucrătorii, cinstiţi şi devotaţi de cari are azi nevoie ţara. Şi pentru ca în vieaţa Statului şi a obştei româneşti să se poată instăpâni un duh nou, duhul refacerii morale a întregului neamului. Refacere care să poarte pecetea credinţei străbune şi a vechilor datini şi virtuţi creştineşti ale neamului nostru. In acest scop ni se cere să uităm toate pricinile desbinătoare din trecut. Ca toţi să fim călăuziţi de unul şi acelaş gând al mântuirii neamului şi ţării. Păstrând în toate buna rânduială şi supunere faţă de legile ţării, pătrunşi de duhul frăţiei şi al iubirii de aproapele, să punem cu toţii umărul, pentru a pregăti ţării şi neamului zile mai bune de înălţare şi întru toate bună sporire.

Cu deosebire trebue să prisosească azi iubirea noastră faţă de aproapele, faţă de fraţii noştri ajunşi în suferinţă, în urma alungării lor dela vetrele şi din gospodăriile lor, de către o stăpânire străină, împilatoare. Tot aşa să nu cunoască margini iubirea noastră faţă de fraţii noştri din diferite părţi ale ţării, cari în urma groaznicului cutremur din 10 Noembrie c. au ajuns fără adăpost, fără hrană şi fără îmbrăcăminte, pradă frigului şi foamei. Această iubire trebue să ne încălzească sufletele şi să ne îndrepte faptele, spre a sări cu toţii în ajutorul celor atât de greu încercaţi: a refugiaţilor, expulzaţilor, sinistraţilor şi a tuturor celor nenorociţi şi lipsiţi de cele trebuincioase pentru traiul zilnic.

Pentru a veni în ajutorul acestor nenorociţi Statul nostru naţional-legionar a organizat un aşezământ de ajutorare, cunoscut sub numele de „Ajutorul Legionar". Toţi suntem datori să sprijinim, din toate puterile şi dragostea noastră, acest creştinesc aşezământ, pornit din virtutea creştină a iubirii de aproapele. Dăruind pentru acest minunat aşezământ de binefacere din ceeace avem fiecare din noi, pe lângă că ne dovedim următori poruncii Mântuitorului de a ne iubi unii pe alţii, precum şi El ne-a iubit pe noi, mai venim şi în ajutorul Ocârmuirii de stat, care, scăpând prin ajutorul nostru de grijile dinlăuntrul ţării, îşi poate astfel îndrepta toată înţelepciunea şi puterea de grijă spre treburile din afară, lucrând din răsputeri pentru refacerea graniţelor sfârtecate şi pentru îmbunătăţirea soartei fraţilor noştri ajunşi iarăşi sub stăpâniri străine asupritoare.

Făcând aşa ne mai dovedim şi plinitori, din iubire faţă de Mântuitorul, ai poruncilor Lui. In schimb putem nădăjdui, ca şi Tatăl Domnului nostru Iisus să ne iubească pe noi. Şi la praznicul Naşterii Domnului din anul acesta, precum însuşi ni-a făgăduit, Mântuitorul, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh „la noi Va veni şi lăcaş la noi îşi vor face": în sufletele noastre, în căminurile noastre, pe plaiurile ţării noastre. Pentru aceasta se roagă „din straja dimineţii până în noapte".

Caransebeş, la Praznicul Naşterii Domnului din anul 1940.

Al Vostru, al tuturor, iubitor părinte:

† VASILE
Episcop

N. B. Această pastorală se va ceti în toate bisericile, în prima zi a sfintelor sărbători ale Naşterii Domnului.

BECHET-DOLJ

In conformitate cu ordinele Ministerului Sănătăţii, d. medic al spitalului şi circ. Bechet dr. Nicolae Ciomoroschi a luat măsuri ca începând dela 17 Dec. să se execute săptămâna curăţeniei.

In acest sens s'a împărţit comuna în 7 sectoare, fiecare sector având câte o echipă compusă din 2 funcţionari, 1 legionar şi 2 premilitari care să supravegheze îndeaproape executarea măsurilor de curăţenie.

Legionarii din garnizoana Bechet au luat iniţiativa şi au colectat dela locuitorii din comună: tutun, ţigări, săpun, chibrituri, ciorapi, mănuşi şi alte obiecte necesare ostaşilor pe care le-au trimis locului în drept.

Manifestaţie legionară la Tg.-Jiu

TG.-JIU, 23. — In urma demersului făcut pe lângă d. ministru al Propagandei de către d. prefect al judeţului, prof. Oc. Tucu, la cinematograful „Căldăruşe" a rulat un „Jurnal" cu aspecte din viaţa legionară.

In faţa sălii pline, serbarea a început cu „Sfântă tinereţe legionară". A urmat cuvântul comandantului Oc. Tucu, prefectul judeţului.

D-sa a citit din Cartea Căpitanului un Crăciun la Galata, spunând apoi:

„Bucuria noastră de azi, izvorîtă prin El, noi o închinăm sufletului Căpitanului.

Mişcarea Legionară aşezată pe matca destinului Neamului, urzeşte firul acestui destin ca istoria să ducă numele neamului în veac. Căpitanului, celui ce a îndreptat neamul pe acest drum, îi închinăm toată strădania noastră.

Un neam trăeşte prin comoara lui de suflet. O comoară a tradiţiei sunt datinile. Invăţaţi-le, respectaţi-le, iubiţi-le, aşa cum le-a iubit Căpitanul, prof. Nae Ionescu şi ceilalţi martiri.

Trăiţi aceste datini în care a crescut Neamul, iar amintirile copilăriei vor fi cele în legătură cu aceste datini.

Măriţi pe Dumnezeu şi gândiţi-vă la cei ce le-a făcut în închisori.

Faceţi ca acest Crăciun legionar să ne aducă aminte de acest Neam neperitor în veci".

S'a cântat apoi „Ştefan Vodă".

A rulat „jurnalul". S'a putut vedea dragostea cu care poporul a întâmpinat pe M. S. Regele Mihai I. pe Augusta Sa Mamă, Regina Elena şi pe Conducător Statului, d. General Ion Antonescu, cu prilejul plimbării pe calea Victoriei.

Au urmat scenele, pline de lacrimi, ale zilei de 22 Septembrie 1940, cu înmormântarea numărului nesfârşit de camarazi. Iată pe cei dela R. Sărat, unde a fost închisoarea celei mai mari jertfe, după a Căpitanului: ing. Gh. Clime, Neculai Totu, Alecu Cantacuzino, dr. Banea, Bănică Dobre, Gh. Istrate, Al. Tell, ing. Serafim, Paul Craja, M. Polihroniade, Apostolescu, Tudoni, Sima Simulescu — Trec Râşnovenii.

Iată şi Predealul cu crucile lui fără de număr.

Şi din ochii tuturor cad lacrimi.

Şi scrâşnirea moare în dinţi, pentru împlinirea poruncei date de Căpitan.

Dar iată şi măreaţa manifestare legionară dela 6 Octombrie.

Cei ce n'au putut fi atunci în Capitală, au avut acum icoană clară a tot ceeace manifestarea aceea a vorbit Ţării şi prietenilor Ei.

Şi cei ucişi păşesc cu cei ce au rămas pe drumul izbânzii depline a tot ceeace Căpitanul a dorit Neamului nostru.

Dat fiind puternica impresiune produsă de acest jurnal, el va rula şi în programul serbării de Crăciun dată în cadrul Căminului cultural al oraşului.

Dela Prefectură

In urma „Indemnului" lansat de d. prefect Oct. Tucu, donaţiile pentru „Ajutorul legionar" continuă a sosi zilnic. Negustorimea oraşului a răspuns intr'un mod care o cinsteşte. Vom publica numele tuturor, cum şi sumele donate.

Ofensiva sanitară la Zimnicea

In conformitate cu dispoziţiunile ministerului muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale, în pretoriul primăriei locale a avut loc o consfătuire, la care au participat d-nii: Stelian Dumitrescu, primarul oraşului, dr. I. Predescu, medicul spitalului şi oraşului, M. Păunescu, şeful poliţiei, şeful garnizoanei legionare, preoţii, învăţătorii, învăţătoarele, agenţi sanitari, moaşele şi funcţionarii primăriei.

Pentru începerea ofensivei sanitare în urma discuţiunilor ce au avut loc s'a hotărât următoarele:

După ce oraşul a fost împărţit în 12 sectoare, s'au format 12 echipe compuse din câte 1 legionar, 2 premilitari, 1 cetăţean şi un gardian public, fiecare echipă fiind pusă sub conducerea câte unei persoane din cele ce au luat parte la consfătuire.

Echipele vor merge din casă în casă, se vor interesa despre igiena gospodarilor, sănătatea membrilor familiilor şi vor da sfaturile necesare.

In ce priveşte curăţenia locuinţelor şi a locuitorilor, unde va fi cazul, primăria şi ajutorul legionar a pus la dispoziţia echipelor cele necesare ca: var, petrol, săpun, lemne etc.

Pentru cei găsiţi bolnavi şi săraci, se vor lua imediat măsuri spre a li se da asistenţa medicală necesară.

Şefii echipelor au fost autorizaţi ca celor constataţi că sunt săraci să li se dea bonuri pentru ca primăria să le vină în ajutor de sărbătorile Crăciunului.

Ofensiva sanitară va activa sub supravegherea d-lui dr. I. Predescu, medicul spitalului şi oraşului.

Incălţăminte şi îmbrăcăminte date de „Ajutorul Legionar"

De sărbătorile Crăciunului „Ajutorul Legionar" din localitate a distribuit în mod gratuit la un număr de 50 elevi şi eleve dela cele 2 şcoli primare debăeţi şi cea de fete, încălţăminte şi îmbrăcăminte, în valoare de aproape 20 mii lei.

De asemenea s'au ajutat şi familiile sărace cu alimente.

CUZA-VODĂ (Ialomiţa)

Din nevoile satelor

Comuna Floroaica, care cuprinde un număr de 250 gospodării, având biserică şi şcoală proprie, prin arondarea administrativă efectuată la 1 Aprilie 1938, a fost, pe nedrept, contopită cu com. Crucea, de a cărei primărie ţine în prezent.

Pentru orice nevoie, în legătură cu primăria, locuitorii din com. Floroaica, sunt nevoiţi să parcurgă o distanţă de 5 km. sub vechiul regim, locuitorii acestui sat au făcut cerere la Prefectură, ca să se reinfiinţeze vechea primărie, spre a uşura mersul treburilor administrative ale comunei, dar nu s'a luat nici-o măsură. Locuitorii din com. Floroaica, în interesul bunului mers al gospodăriei obşteşti, roagă, pe această cale, pe d. prefect al judeţului, să cerceteze temeinicia acestei doleanţe luând cuvenitele măsuri de îndreptare.

Strângerea fierului vechi şi „bătălia părului de porc"

Membrii garnizoanei legionare locale, cu concursul învăţătorilor şi elevilor de şcoală, au întreprins o rodnică acţiune pentru strângerea fierului vechi şi a părului de porc.

S'a adunat până acum circa 2500 kgr. fier vechi şi o mare cantitate de păr de porc, care au fost predate organizaţiei legionare locale. Remarcăm activitatea d-lor: înv. St. Coleaşă, Marin Mitea, Eracle Nicolescu, T. R. Petre şi a camaradului Şt. Neacşu, şeful garnizoanei legionare.

Serbare

In ziua de 26 Decembrie crt., va avea loc în com. Călăraşii-Vechi o serbare tinerească urmată de bal, organizată cu tineretul legionar şi premilitar din comună, din iniţiativa camaradului înv. C-tin Tuculeasa, subinsp. şcolar.

Săptămâna curăţeniei la Călăraşi-Ialomiţa

CUZA-VODA, 23.—In cadrul săptămânei curăţeniei, s'a executat în toate cartierele oraşului nostru un riguros control sanitar, executat, cu eminente rezultate, de către echipele de legionari şi medici. In cartierul „Badea Niculescu", echipa sanitară condusă de d. dr. Enescu şi echipa legionară, condusă de camaradul Ion Roiaru, — au inspectat 70 de locuinţe, care au fost desinfectate şi deparazitate. Acolo unde s'au găsit familii lipsite de mijloace, li s'au acordat din fondul „Ajutorului Legionar" lemne de foc şi gaz.

O şezătoare dată de elevele şcoalei primare din Abrud, în folosul Ajutorului Legionar

ABRUD, 23. — Din iniţiativa camaradei Stoianovici, directoarea şcoalei primare, în colaborare cu învăţătoarele şcolii, s'a ţinut o şezătoare de către elevele şcolii, într'o sală de clasă.

Programul a fost compus din cântece de colinde, declamări şi două scenete.

Corul a fost condus de înv. Traian Opincaru cu multă pricepere, pentru care merită toată lauda.

Sub supravegherea înv. Elvira Anca, Otilia Opincaru şi Marioara Chirabalmi s'a făcut un bazar cu diferite lucruri de mână care au fost cumpărate aproape toate de publicul din sală.

S'a încasat în total peste 3.000 lei, din care o sumă s'a vărsat în folosul „Ajutorului Legionar", iar din restul de bani precum şi din obiectele şi alimentele colectate s'au făcut două pachete care s'au trimis pentru sinistraţi la Bucureşti.

Din asistenţă am remarcat pe d-nele: Stoianovici, dir. şcoalei; înv. Gavra Sturza, Sebeşan; d-nii: insp. ing. Maciu, Viorel Onet, dr. Stoianovici, Bărluţiu prim-pretor, înv. Stoican, etc.

POLITICA ZILEI

INCEPUTURILE ECONOMIEI LEGIONARE

Inceputurile Economiei Legionare realizată practic in vederile largi, profunde ale Căpitanului, încep să se vadă.

In viața economică se simte un duh nou; o altă ințelegere pentru aspectele imediate ale problemei materiale; o viziune spirituală a aspectului economic al vieții.

In locul interesului personal își face loc o conștiință tot mai clară despre importanța primordială a celui colectiv; oamenii de afaceri înțeleg că ei nu mai reprezintă o valoare în cifre, ci în putința de a realiza ceva de care să se bucure cât mai multă lumne. Spiritualitatea legionară a arătat celor ce înțelegeau activitatea economică drept un mijloc de exploatare a unui bun sau unor împrejurări că ea poate fi un mijloc pentru o activitate de ordin moral, educativ și social.

Salariile muncitorești care nu puteau fi ridicate nici când în regimul liberal au crescut fără ca întreprinderile să sufere; prețurile și-au oprit urcarea pe care nu o putea stăpâni nici o lege cu orice sancțiuni. Țăranul începe să vadă banul în mâna sa și mai ales cumpără la un preț pe care-l poate plăti, cele de trebuință.

Din lucrurile acestea aparent mărunte se naște o atmosferă nouă in viața economică. Apar tot mai multe magazine cu vitrine decorate în verde, cu vânzători amabili cari cer prețuri surprinzător de mici pentru mărfuri mai bune decat la vecinul evreu.

Nu a închis nimeni magazinele evreești de pe Lipscani; nu s'a spart niciun geam și nici un cap. E un spirit constructiv, cel prin care se înlocuește ceeace era și este încă putred în economia românească. Magazinul curat și românesc din colțul străzii închide fără gălăgie și cu câștig pentru viața economică, trei magazine evreești.

Industria se bucură de comenzi suficiente. Statul e un client din ce în ce mai bun; azi este cel mai bun client al ei. Cei cari se plâng încă o fac dintr'un obiceiu de care nu se pot desvăța, de a fi mereu nemulțumiți in speranța că vor avea un avantaj mai mult. Nu fac decât să se înșele.

Tot sistemul economic care se clădește pleacă dela gândul sănătos al predominării ca importanță a elementului românesc. Dă un sprijin hotărît elementului autohton, încheind definitiv cu epoca în care negustoria era o rușine.

Azi avocați și ingineri se apropie de tejghea și măsoară stofa cu metru fără să înșele și soțiile lor stau la casă sau fac pachetele pentru clienți.

Un spirit nou. Fără de acest spirit care înseamnă cinste și conștiință clară despre importanța interesului comun și dispariția ambițiilor individului, nu e cu putință nici o refacere a economiei țării.

Am stat pe aceleași bogății, am avut mai multe chiar și țara era săracă și ticăloasă. Azi cu atât cortegiu de nenorociri in urma noastră, trecem mai ușor prin greutăți.

Recentul acord economic cu Germania e unul dintre cele mai clare dovezi de încrederea de care se bucură regimul legionar. Un regim care nu are și nu oferă nici o garanție materială, poate găsi credite enorme in mașini și numerar. Singură garanția morală a spiritualității legionare, dă cea mai puternică asigurare că un angajament material va fi împlinit.

Cei ce lucrează azi, in spirit nou, in viața economică, nu fac socoteli despre câștigurile ce le vor face, nu vor împărți dividende în întreprinderile lor, ci dau un ban mai mult lucrătorului și o marfă mai ieftină clientului.

Un negustor care nu vrea să devină bogat; un industriaș prieten cu lucrătorul, un om de afaceri, care conduce strălucit întreprinderea, rămânând sărac. Iată aspecte ale unui început de economie legionară, in care nu se urmărește de cei ce lucrează în ea, decât sărăcie, muncă și sacrificiu.

Nicolae Petra

MINISTRUL DE RĂZBOIU AL FRANȚEI SE INAPOIAZĂ LA VICHY

MARSILIA, 22 (Rador). — *Generalul Huntziger, ministrul Războiului care face o călătorie de inspecție in sudul Franței, a plecat dela aerodromul Marignane spre Vichy, pe bordul unui avion special.*

SERBAREA POMULUI DE CRĂCIUN DELA CERCUL MILITAR DATĂ IN ONOAREA MISIUNII GERMANE DIN ROMÂNIA

Au luat parte M. S. Regele, d. General Ion Antonescu, d. Horia Sima, d. ministru Fabricius și șefii misiunei militare germane

In sala Cercului Militar, a avut loc Duminecă serbarea Pomului de Crăciun, dată în onoarea misiunii germane din România. Vasta sală a Cercului Militar, împodobită ca de sărbătoare a cunoscut o atmosferă de sinceră prietenie creiată de prezența camarazilor germani alături de ofițerii români. Prilejul de creștinească bucurie la care au fost invitați ofițerii germani, cuprinde totdeodată și mărturisirea unei alianțe care și-a stabilit între ofițerii celor două țări o alianță. In sunetul melodios al cântecelor de Crăciun, spiritele tuturor s'au întâlnit în aceiași dulce așteptare a duhului tradițiilor patriarhale, și s'au înțeles.

Majestatea Sa Regele a coborît în mijlocul ostașilor săi, însoțit de conducătorul statului, pentru a-și arăta și participarea la această bucurie și pentru a sfinți cu prezența Sa legăturile dintre Țară și Armată.

Sosirea M. Sale Regelui

La ora șase și un sfert Majestatea Sa Regele a sosit împreună cu d. General Antonescu, Conducătorul Statului Român, însoțit fiind de d-nii Adjutanți Regali, și Antonescu și suita. Orchestra militară intonează Imnul Regal Român și Imnul German. In timp ce Suveranul pășește în marea sală de recepție unde este primit cu ovații de către ofițerii întregii misiuni germane și ai noștri, și căpeteniile oștirii noastre Majestatea Sa Regele ia loc în fața pomului de Crăciun, tradiționalul nostru pom de Crăciun, care este minunat împodobit cu daruri și ornat cu sute de becuri reprezentând culorile naționale românești.

De o parte și de alta a M. Sale au luat loc d-nii General Antonescu și Fabricius, ministrul Germaniei la București.

In fotoliile rezervate membrilor guvernului au luat loc în primul rând d-nii: Horia Sima, Vicepreședintele Consiliului de miniștri, Comandantul Mișcării Legionare, având la dreapta sa pe d-nii: generali Von Schleich și Hansen șefii misiunii germane la noi, iar la stânga pe d. general Petrovicescu, ministrul Afacerilor Interne, col. Bioșanu, subsecretar de Stat la același departament. Deasemeni au mai luat loc d-nii general Pantazi Constantin, subsecretar de stat pentru armata de uscat, contraamiral Goslinski, subsecretar de stat la Marină, comandor Jienescu subsecretar de stat pentru aviație, Constantin Papanace, subsecretar de stat la ministerul de Finanțe, col. Dragomir Nicolae ministrul Coordonării, Ministerul Propagandei a fost reprezentat prin d-nii Al. Constant, subsecretar de stat pentru Presă și Propagandă, Victor Medrea secretar general pentru Presă și Al. Borcea, director de cabinet al d-lui subsecretar de stat; apoi d-nii general Steflea Ilie, secretar gen. al ministerului Apărării Naționale, general Dobre, secretar general comandor Pop, secretar general pentru Aviație, comandor Măcelaru pentru Marină.

In partea stângă a sălii, vis-a-vis de M. Sa Regele au luat loc d-na general Ion Antonescu și întregul corp ofițeresc al misiunii germane.

Oștirea noastră a fost reprezentată prin d-nii general Iacobici Iosif, Mazarini Nicolae, Calotescu, Corneliu, Dumitrescu Petre, insp. gen. de armată; generalii Ioanițiu Alexandru șeful Marelui Stat Major, Tătăranu Nicolae subșef al Marelui Stat Major, Negulescu Ioan, Petrescu Togo Alinescu Barbu, Vasiliu, Alexandrescu Gh., Aldea Constantin, Carlaonț Dumitru, Constantin Constantin. Din partea secretariatului de Stat al Armatei de uscat, au participat d-nii general Sova Nicolae, Georgescu, T. Dobrescu, Enescu Ștefan, Georgescu Grigore, Șerpescu B. generalii magistrați Sfroia Ștefan și Bălăceanu; generalii Gheorghiu D. dr. Suhățeanu Const., dr. Mihăiescu Ioan, Ciolic Gheorghe, Tonea, Demetrescu I., Ghibănescu Aurel, Valter Ion, Tătaru Gheorghe; din aviație d-nii generali Enescu Ramiro, Celăreanu Constantin, Vasiliu, Argeșianu Constantin, Popescu Gheorghe. Au mai fost de față câteva sute de ofițeri superiori ai armatelor de uscat, aer și marină și ofițeri din Marele Stat Major. Societatea de Radiodifuziune a fost reprezentată prin d. Ion Mânzatu, directorul general.

Serbarea Pomului de Crăciun începe cu colindul „Bună dimineața la Moș Ajun”, cântat de corul școalei de ofițeri de geniu condus de căpitanul Mihuț Gheorghe. Urmează apoi colindele „Ia sculați voi boieri mari” și „Am plecat să colindăm”.

CUVANTAREA D-LUI GENERAL PANTAZI

Terminându-se partea artistică, d. general Pantazi în calitate de gazdă a mulțumit Suveranului și înalților oaspeți pentru onoarea ce a făcut oștirii participând la această serbare ostășească. D-sa a spus următoarele:

Să trăiți Majestate!

Ofițerii armatei sunt onorați de prezența în mijlocul lor a Generalului de Divizie Mihai Regele Țării.

Această înaltă bună voință simbolizează legătura strânsă camaraderească cu întreaga oaste a țării.

Asigurăm pe Majestatea voastră de profundul nostru devotament: urăm Majestății Voastre și Majestății Sale Regina-Mamă fierbinți felicitări. Să trăiți Majestate și vă rugăm să binevoiți a ne permite să vă spunem că întreaga Națiune pronunțând-vă numele nu uită să-L pomenească și pe al lui Mihai Viteazul.

Domnule General, Conducător al Statului!

Dvs. sunteți exponentul cel mai calificat al armatei.

Toată oastea vă cunoaște caracterul;

Toată oastea vă cunoaște temperamentul;

Toată oastea vă cunoaște competența;

Toată oastea vă ghicește gândurile;

Toată oastea palpită cu năzuințele dvs.

Vă rog să-mi permiteți, ca în numele ofițerilor și ostașilor, să vă asigur de profunda noastră gratitudine. Știm că vreți să ne faceți după chipul și asemănarea dvs.

Domnule general, vă cunoaștem la conducerea armatei din totdeauna.

Vă mulțumim pentru daruri, mai ales pentru acela, că ne-ați pus din nou sabia în cingătoare.

Ințelegem tâlcul.

Armata tace.

Dvs. știți, ce va face, când veți ordona. Recompensa strădaniei dvs., va fi atunci.

Vă rog domnule general să-mi permiteți să exprim omagiile noastre d-nei Antonescu, cu admirațiunea noastră nu numai pentru delicata sfială, cât mai presus de toate, pentru munca fără preget depusă pentru a trimite daruri ostașilor.

Onorat Guvern și Legionari,

Armata Statului Național Legionar Român vă mulțumește că vă aflați in mijlocul reprezentanților ei. Toți ofițerii sunt conștienți de aportul moral sintetizat prin spiritul de jertfă pe care dvs. il propovăduiți și l-ați propovăduit cu vorba și cu fapta. Vă urează mereu inainte.

In semnul acestei credințe și simțir vom învinge.

Domnule general Hansen și camarazi din armata germană.

Ne-ați cucerit sufletește prin pilda dvs., prin iscusința dvs., prin ostășia dvs. și prin distincțiunea camaraderiei dvs.

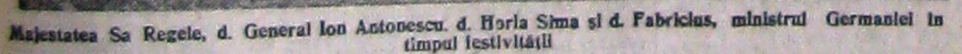
Dvs. sunteți ai noștri, cum noi suntem ai d-voastră.

Vă urăm la mulți ani și noroc.

Și suntem fericiți că de aceste sărbători vă avem în mijlocul nostru.

După cuvântarea d-lui general Pantazi si-a făcut apariția tradiționalul Moș Crăciun, care a urat oaspeților Sărbători Fericite. D. col. Perteleanu a împărțit apoi darurile. Primul căruia i s'a înmânat daruri a fost M. Sa Regele. Apoi primesc pe rând d-nii: general Ion Antonescu, Fabricius, ministrul Germaniei la București, Horia Sima, vicepreședintele Consiliului de miniștri, generalii Hansen și von Schleich, ofițerii din misiunea militară germană precum și ofițerii români.

La ora 8 și un sfert, Suveranul a părăsit sala Cercului Militar, împreună cu Conducătorul Statului d. general Ion Antonescu, însoțit fiind de uralele nesfârșite ale reprezentanților oștirii.

Majestatea Sa Regele, d. General Ion Antonescu, d. Horia Sima și d. Fabricius, ministrul Germaniei in timpul festivității

„NOI SUNTEM ANGAJAȚI CU TRECUTUL DE MUNCĂ ȘI JERTFĂ, DAR IN CEIACE PRIVEȘTE VIITORUL, NU UNII, CI TOȚI SUNTEM ANGAJAȚI“

Cuvântarea d-lui ministru V. Iasinschi ținută in adunarea generală a Colegiului Medicilor

Sala cea mare din palatul A.G.I.R. este plină de elita medicilor bucureșteni și de cămăși verzi. Toată această lume a venit să audă pe ministrul Sănătății și în acelaș timp comandantul Legionar al garnizoanei Capitalei.

D. conf. dr. N. STOICHIȚA, declară ședința deschisă. Adunarea în picioare intonează *„Ștefan Vodă al Moldovei”*.

D. asist. univ. dr. VASILE STEOPOE face o succintă expunere a activității pe ultima lună a colegiului medicilor și dă câteva lămuriri privitoare la aplicarea pe teren a noii legi profesionale, în urma căreia evreii au fost eliminați din colegii.

Cuvântarea d-lui ministru Vasile Iasinschi

D. ministru VASILE IASINSCHI își rostește cuvântarea:

Dela început țin să-mi exprim întreaga mea bucurie că mă găsesc in mijlocul nu numai al celui mai select corp, dar mai ales a corpului profesional care a fost cel mai loial și a suferit cel mai mult in fața dramei cernite a mișcării legionare.

LEGEA NOUA A COLEGIILOR MEDICILOR

Sunt dator să-mi exprim deasemenea și admirația față de corpul d-voastră, pentrucă d-voastră spontan și din proprie conștiință ați simțit nevoia asvârlirii din sânul organizațiilor profesionale a jidanilor, a acestor elemente care prin înclinările lor materialiste au comercializat medicina și au făcut să se uite îndatoririle față de neam. Cu cât vom înainta pe drumul nostru cu atât această separațiune va fi mai categorică și cu atât mai mult vom asvârli din practica profesiunii medicale obiceiurile și tendințele pe care jidanii le-au lăsat ca o contaminare. Desigur prin aplicarea pe teren a acestei legi a d-voastră s'au produs lipsuri — unele mai simțite, altele mai puțin — dar resursele neamului nostru sunt atât de bogate încât cu sigură încredere privim chiar cel mai apropiat viitor. Dealtfel nu suntem singurii care trecem printr'o asemenea criză, căci și alte țări au suferit ca și noi și apoi au biruit. Intotdeauna în istorie au fost vremuri când mai darnice, când mai puțin darnice în acoperirea nevoilor unui neam.

Sunt convins că rezultatele acestei separații de jidani vor fi binefăcătoare atât pentru știința și profesiunea medicală cât mai ales pentru neamul nostru, ursit să fie astăzi pedepsit în a-și vedea țara trunchiată, dar tot atât de aspru hotărît să meargă înainte pe drumul lui mare.

Acum, îndreptându-ne privirea spre sănătatea noastră publică constatăm multe lipsuri și destule necazuri. Cu toată voința noastră ne vom strădui să împlinim aceste nesfârșite goluri.

Pentru această bătălie fac un călduros apel ca nimeni să nu lipsească și să nu precupețească munca și priceperea sa, dăruirea de care este dator. Astăzi nu este timp de pace și comoditate. Va veni și odihna, dar niciodată inerția căci trebue să mergem înainte — mereu înainte. Fac apel să ne unim toate forțele, dela profesor până la studenți, pentrucă într'adevăr să fim o nație care vrea să trăiască.

Fără îndoială d-voastră medicii sunteți oamenii care ați dus medicina românească în culmile științei și deasemenea v'ați făcut datoria din belșug cu ceeace v'a dăruit Dumnezeu. Dar, de astăzi nu trebue să mai rămâneți despărțiți între dv. și deasemenea nu trebue să mai cultivați în eul și munca d-voastră egoismul și egocentrismul.

Pentru conducerea colegiului dv. va fi o uriașă realizare dacă s'ar putea ajunge ca toți să vă însumați într'o singură forță organizată și un singur elan creator închinate binelui colectiv. Și în această luptă unită a d-voastră in a stârpi răul care macină sănătatea națiunei noastre, în primul rând să nu uităm pe țăran — izvorul nostru etnic de totdeauna. In combaterea boilor și mai ales a celor sociale nu sunt suficiente simpla constatare sau tratamentul sumar, căci în felul acesta însemnează că rămânem pe loc, și astăzi a rămâne pe loc este un regres față de progresul țărilor din jurul nostru. Orice boală socială sau cât de mică ce încă stărue, însemnează că seacă pentru mult în viitor din capitalul biologic al nației noastre. Aceasta însemnează că națiunea e condamnată la pieire. Ea însă trebue să trăiască și să trăiască astfel ca să-și răscumpere toate drepturile la care aspiră și este vrednică din moși strămoși.

Este o concepție legionară asupra sănătății publice. Cristalizarea ei se va desfășura pe teren și în timp. Dar ca să dea roade binefăcătoare trebue o singură condiție, anume: omul care o aplică — omul care o trăește pe teren, și noi tocmai acest om tindem să-l realizăm mai întâi.

In al doilea rând trebuie o îmbunătățire a stării economice și sociale, — care vine alături de om nu numai a populației, dar și a medicului.

Inchei spunându-vă tare și hotărît că în această bătălie a sănătății noi suntem angajați cu trecutul nostru de muncă și jertfă, dar în ceeace privește viitorul, nu unii, ci toți suntem angajați deaceea să mergem la luptă toți împreună.

D. medic primar dr. MIRCEA POPOVICI-LUPA aduce cuvântul generației de medici care au făcut războiul trecut.

D. asist. univ. dr. ALEXIANU BUTTU aduce cuvântul grupului etic constituit în interiorul colegiului dintre medicii al căror trecut de închisoare pentru credința legionară îi obligă să veghieze asupra liniei întotdeauna corectă în profesiunea medicilor.

D. dr. ȘERBAN MILCOVEANU vorbește în numele medicilor tineri din Colegiu.

Domnule Ministru, ați răspuns rugăminței noastre și ați venit în mijlocul nostru la adunarea Colegiului. Cuvintele d-voastră sunt și rămân pentru noi drept chemarea adresată întregului corp medical românesc, de a-și însuma puterile și de a-și aduce sufletul în bătălia sănătății. Pătrunși în convingerea că profesiunea noastră medicală este în primul rând o funcțiune socială, vom rupe din ființa noastră egoismul comodității materialiste și prin Căpitan vom readuce pe Hristos în spitale și în noi. *In măsura în care ne vom putea înălța spre culmile adevăratei elite dăruite binelui colectiv,* pregătim ca un ciment social organizarea sanitară necesară acelei supreme încordări, *care va veni ca o lege de istorie și care* ne va reîntrupa pentru totdeauna Patria sfâșiată.

Adunarea a luat după aceasta sfârșit.

DOMN ȘI CĂPITAN

Destinul românesc prezintă o modalitate a lui, un stil aparte pe care mai mult decât orice întâmplare sau interpretare erudită, îl luminează deosebirea presimțită de Hajdeu în „Răzvan și Vidra” și reliefată adânc de Nae Ionescu într'un articol din „Vestitorii”: **deosebirea dintre domn și căpitan.** Arătările lui Nae Ionescu izvorăsc dintr'o viziune teologic metafizică a istoriei, „căci nu oamenii fac istoria, ci Dumnezeu. El este singur „cârmaciu”, „chivernisitor” „guvernator”. El este „păstor”. El singur. Și pentru că El singur transcende lumea, El singur poate fi stăpân. El sau prepușii lui direcți, care se cheamă „REX” sau „Dominus” Rege sau — ca în vechea noastră tradiție voevodală — „domn”, iar când „istoria e bolnavă”, când reprezentantul lui Dumnezeu, domnul își refuză vrednicia misiunii, „se poate anume ca Dumnezeu să treacă peste Domn și să facă istoria de-adreptul prin popor. In acest caz poporul hotărăște și lucrează el singur.

Poporul în totalitatea lui? Nu. Ci poporul prin „aleșii” lui. Nu prin cei pe care „îi alege”, ci prin cei care „se aleg”. Se alege deci din nație un om care hotărăște pentru popor dar nu din afara acestuia, ci din lăuntrul lui, căci el **este poporul**. Deci nu „Duce”, nu „Fuehrer”, căci el nu transcende poporul, ci „cap”, căpetenie, **„căpitan”**.

Incercarea noastră desvoltă tema „domn-căpitan” din alt punct de vedere: **istoric-morfologic**, privind-o în raport cu stilul și destinul neamului, desprinsă de ideea transcendentei și delegației divine. Dar și din acest punct de vedere deosebirea se dovedește a fi adânc revelatoare. Domnul și Căpitanul au rangurii și vrednicii diferite, au funcții istorice deosebite, au un stil și o semnificație divergentă. Insfârșit, fiecare exprimă altă idee și urmează un destin deosebit, cu moarte deosebită.

Domnul adevărat menține neamul pe linia vieții și a păstrării. El îi gospodărește liniștea, îi apără creșterea, îi asigură continuitatea.

Domnul adevărat **așează** și trece mai departe **istoria**. Nu și depășește nici vremea, nici rostul propriu de „gospodar”.

Rămânând în real și relativ, își calculează fapta în raport cu toate contingențele, utilizează forțele contrarii nu uită oportunitatea. Glorios, Domnul împlinește moșia, **rotunjește** ființa văzută a țării, pământul, hotarele. Imaginea ideală spre care tinde domnia este **cercul**. Tot cercul, semnul echilibrului, al perfecțiunii pline de măsură și înțelepciune, este simbolul liniștei domnești. Alexandru cel Bun, Matei Basarab, Brâncoveanu, prezintă tot: în ciuda diversității momentelor istorice respective, acest stil așezat gospodăresc. Dar cel care posedă **stilul** de domn adânc săpat, posedă și **sfârșitul** Domnului, este **Ștefan cel Mare**. Sub dânsul, țara crește și se umple de oameni, viața se organizează, sporește bogăția.

Războaiele, numeroase din pricina vecinilor și a vremurilor, sunt, dinspre partea lui, războaie de apărare sau, cel mult, de câștigare a siguranței la hotare. Le poartă pe toate într'un stil tot înțelept, tot domnesc: așteaptă tăcut și prevăzător împrejurarea prielnică biruinței.

„Lucrul său știa să îl acopere” ne spune cronicarul. Pocuția, cetățile basarabene, părțile ardelenești vin pe rând, încet-încet și Moldova. Sfârșitul lui Ștefan-Vodă se întâmplă prin moarte firească și aduce un compromis: o înțelegere chibzuită cu Turcii. Domnul adevărat menține neamul pe linia vieții și a păstrării.

Căpitanul nu reprezintă viața, ci învierea. Menirea lui: destinul și ideea, ruperea istoriei și saltul în absolut. El nu urmează timpul, ci îl sfidează măsura și înlănțuirea; el nu așează, ci răscolește și răstoarnă **prin raportare la esență**.

Desigur „se alege din popor” și face **una** cu țara, dar nu cu țara văzută, ci cu țara ideală. Trăsătura fundamentală — din punct de vedere istoric — a căpitanului, o găsim în identificarea adâncă cu ideea neamului, cu destinul său major, **cel greu de înțeles**. Faptele Căpitanului nu liniștesc istoria, ci o cutremură și o despart: lume veche, lume nouă. Imaginea simbolică este a ci **fulgerul** care despică, nu cercul care împlinește. Sabia, nu coroana.

Căpitanul nu are numai o funcție ideală de natură a destinului ci încă una reală, dinamică de faptă și voință. Năzuințele lui sunt încordare și avânt, **mișcare**. Cei care îl urmează sunt de asemenea, față de rest, față de gloată, mișcare. Față de restul, care nu înțelege, care va înțelege mai târziu... Dar cu acestea destinul Căpitanului, **sfârșitul lui**, e hotărît: timpul înfuriat se răzbună. Va fi neînțeles, trădat, ucis. Dar jertfa lui va rodi fără greș, **mai târziu**. Căpitanul nu reprezintă viața, ci învierea.

*

Mișcarea lui Tudor, deși neizbutită, curmată după câteva luni, e un exemplu complet de răsturnare prin căpitan. Tudor se ridică „din norod”, din norodul pe care în felul lui aspru bărbătesc, îl iubește și îl simte în el. Dreptatea norodului o cere el și în numele ei vorbește totdeauna. Gândul domniei, nici când a fost aproape de ea, nu l-a ispitit: el nu și-a spus decât Tudor, iar pandurii lui, simțindu-i cugetul de căpitan, i-au spus „domnul Tudor”, nu „Tudor Vodă”. Răsturnarea pentru care se ridică el: dreptate pentru cei năpăstuiți, cârmuire pământească „patriotă” și alungarea fanarioților pe care chiar Turcii stăpâni îi trimiteau, era nu numai peste puterile sale, dar peste ceeace îngăduia timpul însuși. Tudor încearcă și el ruperea istoriei, saltul... In ce scop? Pentru „folosul de obște”, pentru „dreptățile din vechime”. Ar fi necesară o încercare — nu o putem face noi aici — de a se arăta ce înțelegea Tudor prin acea dreptate de care vorbește mereu în toate proclamațiile și scrisorile sale. Era desigur pedeapsa jefuitorilor: „veniți dar fraților cu toții, cu rău să pierdem pe cei răi”. Dar **după** aceasta, ce vroia „revoluționarul” Tudor? „Fraților cât n'ați lăsat să se stingă în inimile dumneavoastră sfânta dragoste de patrie aduceți-vă aminte că sunteți părți ale unui neam și că, câte bunătăți aveți, sunt răsplătiri din partea neamului către strămoșii noștri, pentru slujbele ce au făcut. Să ne unim dar cu toții, mici și mari și ca niște frați fii ai uneia maici, să luăm cu toți împreună, fiștecare după destoinicia sa, **câștigarea și nașterea a doua a dreptăților noastre**”. Vorbele lui Tudor — ce duh i le-a șoptit? — sunt nestemate.

Boerii încearcă să-l omoare; pandurii lui, pedepsiți prea des și prea aspru — după părerea lor — pentru uitarea disciplinei se înstreinează de el. Ipsilanti nu mai are decât să pună la cale trădarea și uciderea lui Tudor „pe drumul Târgoviștei”.

Pătruns de necesitatea jertfei sale Tudor și a cunoscut dela început misiunea și a văzut sfârșitul năprasnic spre care îl va duce. Știa. „Inainte de a ridica steagul pentru dobândirea dreptăților țării, m'am îmbrăcat cu cămașa morții”, scrie Tudor — pentru el și pentru toți căpitanii neamului.

Cu aceeași înțelesuri istorice — arătate mai sus — și cu aceiași moarte nefirească, ni se înfățișează,

(Continuare în pag. 22-a)

RADIO

Marți 24 Decembrie 1940

7.00: ORA DIMINEȚII: Deschiderea emisiunii; Radio-jurnal; Muzică (discuri); Sfaturi gospodărești; Închiderea emisiunii.

12.15: Ora. Cota apelor Dunării și a bărei Sulina. Spectacole.

12.30: Muzică religioasă clasică (disc.): Kyrie eleison din „Messe in do minor" de Mozart (corurile Festivalului din Leida); Arioso de Haendel și Arie din „Patimile după Sf. Matei" de Bach (voce: Rosette Anday); Cor de Alain (corul catedralei din Lyon).

13.50: Serviciul de știri germane.

14.00: Orgă (discuri): Preludiu din „Messa pentru orgă" de Bach (orgă: Fritz Heitmann).

14.10: Radio-jurnal (I).

14.30—15.00: Muzică religioasă instrumentală (discuri): Fantezia în do minor de Bach (clavecin: Wanda Landowska); Sonata pentru vioară în la major Nr. 5 de Haendel (vioară: Carl Flesch); Suită în re minor de Haendel (pian: Edwin Fischer); Ave Maria de Schubert vioară); Largo din oratoriul „Saul" de Haendel (orgă: Alfred Sittard).

18.30: Prezentarea colindătorilor din București.

19.15: Colinde și cântece legionare executate de Corul grupului F. D. C. 78 condus de Dumitru Stancu:
Bună dimineața;
O, ce veste minunată;
Sus boeri;
Bună seara lui Crăciun;
Domnul Isus Cristos;
Steaua sus răsare;
Plugușorul legionar, recitat de fratele de cruce Georgescu Coca;
Ardealul tânăr legionar;
Doina Căpitanului (voce: Ștefănescu Ioan);
Dorurile mele (voce: Pașcan Iosif);
La luptă muncitori;

19.45: Serviciul de știri germane.

20.00: Radio-jurnal (III).

20.20: D-na Valentina Crețoiu Tassian (voce): Cântece de Crăciun și pentru copii: Două cântece de Crăciun germane; Joc de copii de Mozart; Ioana Ghica-Comănești: a) Iarba; b) A venit un lup; c) Cântec de leagăn; Kiriac: a) Mama; b) Nani, nani; c) Cântecul raței; d) Meșterul fierar.

20.45: O, ce veste minunată! de Theodor Popescu.

21.00: „Muzică de Crăciun" Orchestra Radio dir. de Th. Rogalski și Corul Radio dir. de Radu Botez: Patru colinde de Cuclin; Coroană de trandafir de Gh. Cucu (cor și orchestră); În orașul Betleem de I. Chirescu (cor și orch.); Kiriac: a) Sculați boeri, b) În poarta raiului; c) Plecarea magilor (cor și orchestră). Cinci (voce: Ștefania Stavri); La poartă la Țarigrad de V. Popovici; Noi umblăm și colindăm de M. Bârcă; Colinda vânătorilor de S. Drăgoi; Citinel-citioară de I. Chirescu; Irozii de C. Bobescu.

22.00: Radio-jurnal (IV); Sport.

22.20: Continuarea concertului Orchestrei Radio: Într'un magazin cu jucării de Engleman; a) Cântecul de leagăn al păpușii; b) Călutul; c) Pierette; d) Parada păpușilor; Crăciunul tablou muzical de Koenigsberger.

Miercuri 25 Decembrie

13.15: Ora; Spectacole.

13.20: Concert de prânz. Orchestra V. Predescu: Valurile Dunării vals de Ivanovici; Mi-e frică romanță de Cantea; „Din toate" potpuriu de muzică variată aranjat de V. Predescu.

14.00: ORA VESELĂ: Groner.

14.20: Continuarea concertului Orchestrei V. Predescu: Trandafirii din Sud, vals de Strauss; Hora lui Ivanciu și geamparalele de Ion Mitanu (solo țambal) Nicolae Ciuciu; În satul în care m'am născut, romanță de Dendrino; Salutare, Viena, potpuriu de Dostal; Pentru ochii tăi, romanță de Alexandru Leon și Studiu, melodie de spiegler; Ți-am scris o romanță Iubirea mea dragă, tango de Liliana Delescu și Amorul, vals lent de Bergher.

18.00: Ora, Muzică distractivă (discuri) Potpuriu de melodii de Paul Jones; Două duete din „Voevodul țiganilor" de Johan Strauss (voce: Heinz Daum și Rosl Seegers); Vals spaniol de Pascador și Paso doble de Mateo; Ti-Pi-Tin-vals mexican de Grever (voce: Rosita Serrano); Potpuriu de valsuri de Chopin; Sevillana și Zambra de Mostazo (voce: Esterilia Castro); Potpuriu din „Studentul Cerșetor" de Millioecher; Selectiuni di melodii de Sevier și de Waller; Paso doble de Valsien.

19.30: Romanțe, cântă Mia Braia și Petre Alexandru: La geamul tău luminat, tango de Ionel Fernic (duet); Ai să mă uiți, romanță de Dendrino; (voce: Mia Braia); Lopățarul, romanță (voce: Petre Alexandru); Sufletele, sufletele, cântec de Liliana Delescu (duet); Dece nu vii sub salcia ce plânge, romanță veche; (voce: Mia Braia); Când luna Mai, romanță veche; (voce: P. Alexandru); Mai am un singur dor (duet); Minciuna romanță (Mia Braia); Mirella, romanță veche (voce: P. Alexandru).

20.00: Orchestra „Luceafărul": Un potpuriu de Kronegger; Spune-mi un cuvânt de dragoste, tango de Frantz Krolop; Nocturna de Kialkowsky; Un vals de Rust; Serbarea florilor de cireși, intermezzo din Dicker; În zadar, serenada de Amadei; Potpuriu din „Vânzătorul de Păsări" de Zeller; Vals boston de Skiner; Marș de Leopold.

21.00: ORA GERMANIEI. — Crăciunul german.

22.40—23.30: Muzică distractivă (disc.): Narenta, vals de Komzak și Legendele Dunării, vals de Fucik; Fox de von Parys (voce: Jaqués Pills) și One steps de melodii de Kreisler; Lacrimi în inima mea, swing-step de Powell; Fox de Krueger (voce: Lili Holm), San Fernando tango de Codevilla; Tango de Jary; Fără un cuvânt de Legay (voce: Louis Lynel); Giannina mea, vals de Frimal și Vals de Mult (voce: Fernando Orlandis); In Sud melodie de Mydleton.

Joi 26 Decembrie

.00: ORA DIMINEȚII;

13.15: Ora; Cota apelor Dunării și a bărei Sulina. Spectacole.

13.17: Muzică românească: Hora mare și Sârba olteneasca; Dorul meu e numai dor și Foaie verde foi si o fragă; Cântec țigan de Dinicu și Leana mea; Unde te duci dorule-joc și Dedă frică mie-e lor că mor ca mâine, doină (voce: Rodica Bujor); Sârba mare.

13.50: Serviciul de știri germane.

14.00: Romanțe (discuri): La revedere... pe cine știe când de Villnoy (voce: Nicu Orășeanu); Dsearâ stai acasă... de Villnov (voce: Viorica Anghel); Iți cer iertare că am plecat de Cusvan (voce: Ion Luican).

14.10: Radio-jurnal (II).

14.30: Orch. Radio Doina Suchici: De-ale lui Ștefan Predoi din Craiova; Vine Ionel din concetrare, cântec popular de Ionel Romoscu; Izvorașe de apă rece, La clasița cu zorele-romanță de Popescu Pepu, Purnica, Hora lui Lică a lui Matei și alte cântece populare; Lăcrămioară potpuriu național de Doina Suchici.

18.00: Radio-jurnal (III).

18.20: Ora; Orchestra Costică Tandin: Foaie verde călicioară; Hora lui Costică Tandin și o sârbă; Te iubesc vals de Franz Lehar; Ți-a căzut pe obrăjiori o lăcrămioară-tango de Chirițescu și La Căsuța cu zorele Slow de Girculescu; Piatră, piatră și piatră și o horă.

19.00: Cântece populare (discuri) Cine m'aude cântând de Eredicearu (voce: Petre Munteanu); Cântec de leagăn și Sârba de Brăiloiu (voce: Valentina Crețoiu-Tassian); Doina Stănculei de Erediceanu (voce: Valentina Crețoiu-Tassian); Sârba din căruță de Danga și Ana Lugojana de Vidu (corul A.C.T.).

19.15: Continuarea concertului Orchestrei Costică Tandin: Un cântec românesc de Ionel Romoscu; S'a rupt o coardă de vioară tango de Claude Romane; Țigane ai îmbătrânit-tango de Dendrino; Doină din Ardeal; Balalaica-tango din filmul „Balalaica"; Sufletele, sufletele, cântec românesc de Liliana Delescu și hora; Păstrează-mă dor pentru tine vals boston de Vasilescu; În astă seară doamnă-tango de Dendrino; Maria Magdalena fox-trott de Qiroga.

19.45: Serviciul de știri germane.

20.00: Radio-jurnal (IV).

20.20: Alexandru Lupescu (voce: Cântecele trandafirilor de Eulenburg; Clar de lună de Schumann; Călătorul de Schubert.

20.45: Primul martir, de Gh. Racoveanu.

21.00: „POVESTE DE CRĂCIUN", piesă radiofonică de Mihail Șerban.

DISTRIBUȚIA

Crainicul	Mihail Zirra
Sandu Bobulescu	V. Măruță
	Noe Soreanu
Iorgu Leordeanu	Marcel Gingulescu
Melania Leordeanu	Jenny Argeșanu
	Getta Kernbach
Nicușor Văleanu	M. Balaban
Mariana	Tilda Radovici
Radu	Paul Sterian
Moș Anghel	Atanasie Mitric

22.00: Radio-jurnal (V); Sport.

22.20: Transmisie dela restaurantul Pescova (voce: Ioana Radu și Al Bojescu).

23.00: Jurnal pentru străinătate în limbile germană italiană și franceză.

Vineri 27 Decembrie

13.15: Ora; Spectacole.

13.20: Muzică variată (distractivă): Potpuriuri de melodii de Thurban și de Adamis; În magazinul cu păpuși de Rich și Holadrio de Schmidseder (Wurlitzer Orgel); Serenadă de Bianko și Cântecul de dragoste al vioarei de Winkler; Pianoforte de Hans Bund (pian: autorul); Rusticanella de Cortopassi; Deșteptarea florilor de primăvară de Löhr și Cântecul de seară al păsărelei de Derksen; Potpuriu de melodii de Schmidt-Hagen.

14.00: „Cântec și haz" (Ion Vasilescu).

14.20: Piese ușoare pentru vioară (discuri): Cântec fără cuvinte de Ceaikowski (vioară: Sigmund Bleier. Dans spaniol de De Falla (vioară: Erica Morini); Orientală de Cui și Suvenir de Drdla; Romanța de Svendsen (vioară Georg Kulenkampff); La Capricho de Ries (Jan Dahmen).

18.00: ORA COPIILOR.

19.15: Muzică populară — Taraful Fănică Luca: Arii naționale; Două romanțe (voce: Fănică Luca); Arii naționale (solo țambal: Nicolae Ciuciu); Două cântece populare (voce: Fănică Luca); Arii naționale: nai: Fănică Luca).

1) Semnalul orei; 2) Marșul copiilor Legionari; 3) „La anul și la mulți ani", scenariu radiofonic de Atanasie Mitric, interpretat de elevele școlii primare de fete nr. 13 de sub direcția d-nei Marg. Dascheviel. Cond. muzicală Maria Diaconescu. Muzica: Nicolae Oancea; 4) Vacanța de Crăciun, versuri de Horia Furtună, recitate de d-na Lucia Dimitriu; 5) Jurnalul copiilor: Moș Costache Dămin-Bogoșanești; 6) Semnalul orei.

19.00: Ora; Alfred Pagoni: (fluerat din gură): a) Arie din „Traviata" de Verdi; b) Lolita de Buzzi-Peccia.

19.10: Corul Bisericii Sf. Spiridon Nou cond. de Ion N. Baston: Astăzi Christos în Viflaim, din Liturghie de Muzicescu; Păstori, condusă de I. Baston; Pre tine te lăudăm, de Arghanghelsky; Slavă lui Dumnezeu, concert de Crăciun; Crăciun de Adam (solo: d-ra Lelia Nicky Cucu acomp. de cor mixt).

CRĂCIUNUL IN ISTORIA ARTEI CREȘTINE

(Urmare din pagina 21-a)

Crăciunului, de ordin complex și mai bogată în privința conținutului și a elementelor pitorești. Ea este cuprinsă în condacul Crăciunului alcătuit și, se pare, și executat, pentru prima dată, la Utrenia Nașterii Domnului în Basilica Sfintei Sofii la Constantinopole, sub împăratul Justinian, de celebrul melod Romanos:

„Fecioara astăzi pre cel prea înființat naște, și pământul peșteră celui neapropriat aduce. Ingerii slavoslovesc cu păstorii; iară filosofii cu steaua călătoresc. Că pentru noi s'au născut Cocon tânăr, prea veșnicul Dumnezeu."

Pentru a ilustra minunatul condac al lui Romanos, Fecioara Orantă cu Mântuitorul copil la pieptul ei, din cimitirul Ostrian dela Roma (veacul IV) apare sub înfățișarea mamei încă îndurerată, în centrul unei scene compusă cu multă ordine: Iisus abia născut e zugrăvit înfășat în scutece și așezat în iesle alături de patul Mariei. Iosif îngândurat apare în partea de jos a scenei. Sus pe colinele înconjurătoare, îngerii plutesc în văzduh or se coboară pe pământ și vestesc minunea: păstorii aleargă chemați de cântece și privesc uimiți steaua care strălucește în noaptea minunată. De departe se văd venind Magii călări călăuziți de un înger, iar alteori scoborîți de pe cai se apropie smeriți de intrarea peșterii spre a se închina Mântuitorului și a-I oferi darurile lor. Tema astfel alcătuită călătorește prin veacuri și se întâlnește până în cel de al XVI-lea ori al XVII-lea veac, în bisericile rupestre ale Capadociei, în Asia Mică, la Constantinopole, la Muntele Athos, în Africa, în Sicilia, la Roma, în Balcani și în Rusia.

La o epocă greu de precizat, tema Nașterii este completată cu motive evanghelice puse în lumină și comentate de marii predicatori. Se adaogă și influența evangheliilor apocrife, care atrag prin mulțimea și pitorescul amănuntelor de ordin poetic și popular. Astfel la Kahrie-Djami, în Constantinopol, mozaicuri din al XII-lea veac, restaurate la începutul veacului XIV, ne arată pe Fecioara Maria culcată în centrul icoanei lângă iesle unde se vede Iisus luminat de razele stelei vestitoare a minunii.

Ingerii cântă și slavoslovesc. Un alt înger se îndreaptă către păstorii uimiți cari-i ascultă vestirea. Iosif îngândurat stă în gura peșterii în preajma unui copac. Intr'un colț, Salomia și Maria pregătesc baea lui Iisus. O altă icoană în mozaic precede pe aceasta, pe perete, și ne arată pe Maria însoțită de Iosif în palatul guvernatorului Quirinus care face recensământul ordonat de împărat. Trupul Mariei, Tabernacol al Noului Testament, poartă pe Iisus și semnele apropiatei nașteri se văd limpede, și sunt puse în lumină și de sfiala feciorească și smerită a Născătoarei de Dumnezeu. Ideea a călătorit și s'a schimbat mult dela vremea când a fost ilustrată pe pereții catacombelor și până la vremea icoanelor de care vorbim. Aluzia extrem de discretă, care făcea pe decoratorii vechii creștinătăți să ocolească subiectul Nașterii, s'a transformat în insistență și în explicații care ne uimesc. Ele se lămuresc însă nu numai prin trecerea vremii și deosebirea de cuget și de simțire a două omeniri despărțite prin mai bine de o mie de ani de istorie și evoluție, ci și prin hotărîrile Sinoadelor ecumenice care stăruesc în deosebi asupra ființei omenești și nașterii în dureri a Mântuitorului lumii. Fecioara Maria a purtat în pântece pe Iisus, l-a născut în dureri și a devenit astfel Theotokos Născătoarea de Dumnezeu.

Tema Crăciunului a dobândit prin darul unui alt mare muzicant poet al lumii creștine un nou înțeles și o înfățișare nouă. E vorba anume de stihirea de Crăciun: „Ce vom aduce Ție Christoase că Te-ai arătat pre pământ ca un om, pentru noi, ca fiecare din fapturile cele făcute de Tine. Mulțămită aduceți-I îngerii laudă, cerurile steaua. Magii daruri, păstrați minunea pământul peștera, pustiul, ieslea iară noi pe Maica Fecioara..." Cuvintele acestea formează un tropar care se cântă la Crăciun. La Mistra, în biserica Brontochin, stihirea este scrisă întreagă pe perete și formează o inscripție în scena Nașterii Domnului. Acelaș lucru se întâmplă în biserica sârbească din Gradac. In multe monumente, însă, din veacul XIV și XV, troparul este ilustrat în picturi murale și în chip aproape literal. Avem astfel exemplele dela Studenica, în Serbia, și dela Dochiar la Muntele Athos. Vedem aci îngerii, ciobanii și magii, și pe Maica Domnului stând pe un tron de aur cu Iisus-copil în brațe. La picioarele tronului, stau în genunchi pământul cu peștera și pustiul cu esla, personificate prin figuri femeești. Episcopi și sfinții cântă troparul în cinstea Fecioarei Maria. La Zica, în Serbia, Fecioara, stând pe tron și purtând pe Iisus este zugrăvită într'un medalion și înconjurată de îngeri cari cântă, în cor cu ciobanii, magi, episcopi și multe alte persoane. Pământul și pustiul, personificate prin două fete tinere se văd în primul plan și poartă una esla pe capul ei și cealaltă peșteră. La Cremicovci, în Bulgaria, pământul, personificat printr'o figură în genunchi, înalță pe brațe o stâncă imensă în care se vede săpată peștera. Pustiul e personificat și el în acelaș chip și ține în spate o eslă mare. Vedem apoi pe magi urmați de episcopi, și, în dreapta, mai multe persoane îmbrăcate în piei de animale. Toate aceste ilustrații ale Crăciunului întruchipează cuvintele troparului și se inspiră și din alte imnuri ale Utreniei Crăciunului. Ele se leagă însă, mai ales, de canonul slujbei de Crăciun, opera marelui melod muzicantul poet Cosma din Maiuma: „Ciobanii cari petreceau noaptea pe câmpuri zăriră o lumină minunată. Gloria Domnului strălucește în jurul lor și un înger strigă: cântați Christos s'a născut, fie binecuvântat Tatăl Dumnezeu". Multe alte episoade complică apoi subiectul principal și pictorii ajung să înfățișeze peisaje și minunate scene câmpenești pe pereții bisericilor în Serbia, la Mistra și la Muntele Athos.

Cântecele de Crăciun au fost ilustrate în mai multe monumente și într'alt chip foarte interesant. In trapeza mânăstirii Hilandar, la muntele Athos, Fecioara stă pe tron și ține pe Iisus pe genunchiul ei drept. Un nimb de lumină îl înconjoară. Ingerii cântă în înaltul cerului. La partea de jos a icoanei, magii investmântați în haine regești închină darurile lor Mântuitorului. Tot acolo, deoparte, sunt zugrăviți patriarhii și regii care adoră smeriți. Pe fața Mariei se vede uimirea și încântarea tainei celei mari a minunei nașterei Domnului. Acelaș subiect se întâlnește și în mânăstirea Sfântului Dionisie, tot la Athos. Fecioara Maria este înfățișată stând pe un tron de aur și purtând pe Iisus. Ingeri se înalță și aclamă în văzduh: episcopii și regii apar la stânga și dreapta tronului Mariei. Pictorul a zugrăvit și cele două personificări ale pustiului și pământului.

Una din cele mai bogate și, de bună seamă, cea mai impresionantă ilustrație a Crăciunului are drept temă troparul cel mare al canonului liturgic, care se cântă îndată după vozglasul sau ecfoneza următoare epiclezii adecă după chemarea Duhului Sfânt și coborîrea lui asupra darurilor. Acest tropar, care poartă și numele de Megalynarul Fecioarei cuprinde cuvintele „Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și..."

Troparul a fost ilustrat, încă din cel al XIV-lea veac, la biserica domnească din Argeș. Scena se vede în bolta absidei principale deasupra sfintei mese. Fecioara Maria este înfățișată pe tronul ei și purtând pe Iisus pe genunchi. Sfinții episcopi Nicolae și Ioan Gură de Aur precum și Arhangelii Mihail și Gavriil se închină în fața Mântuitorului. O inscripție pictată, la baza icoanei, cuprinde vorbele troparului.

De sărbătorile Domnului și ale Fecioarei Maria, troparul de mai sus este urmat de un irmos. Astfel, tocmai de Crăciun se cântă „Taină străină văd și prea slăvită: Cer fiind peștera, Fecioara scaun de heruvimi...". La Buna Vestire, se cântă un alt irmos. La Florii se aude „Dumnezeu este Domnul și s'au arătat nouă"; la Paște „Luminează-te luminează-te noule Ierusalime...". Aceste irmoase au dat naștere unor ilustrații de mult farmec care se văd pe pereții ori în bolțile a numeroase biserici moldovenești și muntenești și se întâlnesc și la muntele Athos și aiurea.

In liturghia sfântului Vasile cel Mare, troparul de care ne-am ocupat mai sus este înlocuit prin altul: „De tine se bucură ceeace ești plină de dar...". O icoană murală, la Molivoclisia, la Athos ilustrează de aproape acest tropar. Nicăieri însă, ilustrația acestor cuvinte nu a dobândit o desvoltare atât de deosebită ca ni unele biserici moldovenești ale veacului al XVI-lea. La Humor, Vatra Moldoviței și aiurea Crăciunul este ilustrat pe bolțile pronaosului, în legătură cu imnul arătat.

Un alt imn a slujit pictorilor și i-a inspirat să zugrăvească cea mai frumoasă ilustrație a Crăciunului din câte cunoaștem. Este vorba anume de un tropar străvechiu al liturghiei creștine, care păstrează amintirea întreagă a dansului liturgic, din care au rămas relativ puține urme în biserica noastră. Troparul acesta, imn dansat, cuprinde cuvintele: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară bucură-te, ceeace ești plină de dar Marie Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău..." Crâmpeie din cea mai veche ilustrație se păstrează, pe peretele de miazăzi, în biserica sfântului Ilie de lângă Suceava. Acolo Isaiia dănțuiește singur: celelalte figuri s'au șters sau au fost înlocuite cu altă pictură în veacul al XVI-lea și în veacul al XVII-lea. La Humor și Vatra Moldoviței însă, Fecioara Maria este înfățișată într'un medalion, în centrul compoziției, purtând pe Iisus la pieptul ei. Jur împrejur îngeri numeroși prooroci și apostoli, e vorba de aproape șapte zeci de figuri, dănțuiesc plini de avânt și de bucurie și prea slăvesc nașterea Mântuitorului. In pendentivi adică în colțarele bolței, sunt pictați scriind și compunând, cei patru mari melozi ai lumii creștine: Cozma din Maiuma, Teofan, Iosif și Ioan Damaschin. Efectul este cu totul deosebit și trebue să se întâmple cineva într'asemenea biserici, de Crăciun ori la celebrarea litiei, și să aibă norocul de a asculta troparul executat cu rost și ritmat în pașii dansului liturgic străvechiu. Să-și îndrepte atunci ochii spre bolta nartexului și să urmărească dansul îngerilor proorocilor și apostolilor în jurul Mariei. Va înțelege atunci de ce troparul acesta poartă numele de troparul bucuriei și va admira în acelaș timp și cea mai impresionantă ilustrație a Crăciunului. In mânăstirile Sucevița și Dragomirna din Bucovina, Crăciunul este amintit și ilustrat în bolta absidei de miazănoapte și aiurea, pe pereții naosului și nartexului. Origina scenelor, care se văd în aceste monumente, trebue căutată tot în cântecele liturgice ale Crăciunului și în „parimule" extrase din Vechiul Testament. Dar aceasta formează o problemă iconografică mai complicată, asupra căreia nu putem stărui aci.

Iconografia Crăciunului trebue urmărită însă și în arta populară și cu deosebire în muzica și în vorbele colindelor. Aci trăesc și se disting limpede interpretări picturale, care vin d'a dreptul din manuscrise ilustrate, din broderii ori de pe pereții monumentelor creștine, din primele veacuri.

Cu deosebire, aceste din urmă figurări merită să fie studiate cu cea mai mare atenție, fiindcă constituesc între altele rare mărturii și nespus de prețioase ale cugetării și simțirii creștine din veacurile I—IV. Fericitul întru scumpă amintire Părintele Duminică Ionescu se ocupa de aproape cu această latură a iconografiei creștine și m-a făcut ani de-a rândul bucuria să-mi împărtășiască rezultatele cercetărilor sale pline de lucruri noui.

Iconografia Crăciunului formează un minunat tezaur de interpretări și de realizări dăruite cu avânt, farmec pătrunzător, știință și poezie. Cercetarea acestei probleme însemnează o călătorie minunată și plină de învățăminte în trecutul omenirii, în cea mai înaltă și aleasă regiune a simțirii, și înapoi, în vremi, spre „soarele dreptății și lumina veacurilor".

Decembrie 1940.

I. D. Ștefănescu

RESTABILIREA COMUNICAȚIILOR POȘTALE INTRE ITALIA ȘI FRANȚA

ROMA, 22 (Rador). — Dela 15 Decembrie, punctul de frontieră Modane a fost redeschis pentru traficul poștal și feroviar.

Comunicațiile poștale între Italia și Franța au fost restabilite, limitându-se pentru moment doar la corespondență prin scrisori.

CĂPITANUL ȘI COPIII

(Urmare din pagina 21-a)

fi interesat de soarta lor.

Când a deschis bătălia comerțului legionar, Căpitanul a făcut un nou apel către șefii de regiuni și județe să adune copiii lipsiți de toate cele. Din aceștia s'a ales copii isteți și frumoși, au fost îmbrăcați și trimiși la București. Cine-i vedea nu se putea să nu se umple de bucurie, atât erau de mândrii, de plini de încredere, de sprinteni. Erau crescuți în apropierea Căpitanului, îl iubeau ca pe-un părinte adevărat. Și cu câtă jale scria Căpitanul despre copiii lui dragi la interzicerea comerțului legionar în 1938. Copiii s'au răspândit iar prin țară, plângând, pentrucă știau că nimeni nu le va mai purta grija.

Atunci Statul a făcut totul ca muncitorii să nu-și mai poată trimite copiii la mare.

A îndepărtat pe copiii săraci dela învățături, dela comerț, dela orice.

Statul de azi reîncepe dar și înnoadă legătura aspirațiilor legionare vață legătura aspirațiilor legionare și caută să conducă iar copiii la Soarele de visuri ale Căpitanului.

Pe drumul deschis de Căpitan la Carmen Sylva trebue să pornim cu toții.

Să respectăm copiii, să depunem toate grijile pentrucă, prin copiii cei mulți ai muncitorilor și țăranilor să creștem un neam sănătos și voinic.

George Macrin

BETLEEM

(Urmare din pagina 21-a)

zicerile uricioase ale fățărniciei pământești. Călugărul grec ne conduce până 'n fundul catedralei. Scoborâm o scară și deodată mi se strânge un nod în gât.

Sute de candele, într'o încăpere mică cu tavan boltit. Zidul este chiar stânca — aceiași — Aceea. Veacurile au presărat țărână peste viața sfântă a Domnului. S'a urcat pământul cu două mii de ani mai sus, în strigătele popoarelor care au trecut, au lăsat urme și s'au prăbușit în abisul deșertăciunilor.

Dar stânca a rămas neclintită.

Aici s'a născut Isus Christos

Tremură sute de văpăițe care alung întunericul și se răsfrâng mărite de lacrămi, în ochii noștri.

Ingenunchiem.

Am priceput cu toții, fără vorbe. Aici nu e noapte niciodată, și așa va să fie pentru noi, mai târziu, după izbăvire. Aprindem și noi făclii de ceară curată, și ne legăm prin lumină de Lumina cea adevărată.

In Betleemul sufletului nostru se naște în fie ce an o nădejde care alungă nedumerirea și samână „praf de vis" în zilele întunecate de povara vieții.

Cella Delavrancea

LEGIUNEA-DRAGOSTE

(Urmare din pagina 21-a)

crede în unele cercuri intelectuale că dragostea de Dumnezeu nu se împacă cu cea de om; nu pot sta laolaltă. Se crede că cea dintâi exclude pe cea de-a doua. De aceea se recomandă să nu iubim lumea noastră, să nu iubim omul și cosmosul.

Este aci o mare rătăcire. Dragostea cuprinde existența; ea se întinde pretutindeni, până acolo unde există „cineva sau ceva". Dragostea nu este mărginită; ea este fără limită; cuprinde și se adresează întregului. Motivele sunt două; pentrucă Dumnezeu este prezent în tot ce există și ține de el și pentrucă omul trăește aci pe pământ unde are o misiune; deci ea nu poate fi numai o năzuință către viața de dincolo, calea mântuirii, ci și o întemeiere a unei noui vieți aci.

Dragostea are un cuprins nestrăbătut de mintea noastră; ea privește întreaga lume, omul și cosmosul, pământul cu tot ce se află pe el. Dragostea de Dumnezeu nu numai că se împacă cu aceea de om și lume, dar se și cer, se presupun una pe alta pentrucă Dumnezeu este în om și creație iar omul și creația sunt ale lui Dumnezeu.

Dragostea pentru om este îndreptățită prin conținutul de esență divină pe care făptura sa îl are. Omul în orice situație s'ar afla, oricât de jos ar coborî, tot mai are dreptul la dragostea noastră. Dragostea de om, frate de destin este, firească și creeatoare, un punct solar în mediul său. Numai pe calea dragostei putem să ajungem la cunoașterea frumuseții omului și a întregei făpturi.

Existența e astfel alcătuită încât dragostea leagă și face să crească totul.

A iubi întâi pe Dumnezeu nu înseamnă a nu iubi lumea creeată, ci înseamnă să nu adorăm, să nu divinizăm nimic ce aparține lumii acesteia, nici din lumea sensibilă și nici din cea inteligibilă; să nu-l divinizăm nici pe om. Toate acestea să le iubim însă ca pe vrednice și tainice făpturi ale lui Dumnezeu. Ele trebuesc privite în partea lor de eternitate, în frumusețea lor neschimbătoare.

A trăi o viață spirituală nu înseamnă a înlătura pe cea naturală. Omul nu trebue să tindă la distrugerea ființei sale pământene și nici la condamnarea a tot ce aparține acestei lumi. Cei ce gândesc astfel sunt împotriva firii și se năruesc. Omul care trăește o autentică viață spirituală, adâncește, înfrumusețează până la transfigurare realitatea sensibilă; misiunea omului este creeatoare, pozitivă, în mediul în care se află.

Dragostea de Dumnezeu și de făptură se împacă. Ne pândește însă o altă rătăcie care vine pe calea intelectualismului, dintr'un exces de abstracțiune al omului ajuns să iubească mai mult ideile abstracte, sistemele de gândire decât realitățile vii. Un exemplu: umanitarismul. Omul modern în loc să iubească ființa individuală, în loc să iubească omul viu concret, frate de destin și suferință a iubit umanitatea, o abstracțiune dintre cele mai nerodnice și mai producătoare de neomenie. Așa s'a ajuns ca în numele unei etici umanitare să se practice și să se ducă cele mai crude acțiuni, adică tocmai potrivnic dragostei.

Dragostea autentică, vie și rodnică, nu poate fi decât concretă și personală. Dragostea presupune personalitate. Taina ei aci se află: în pătrunderea, în identificarea cu altul, Dumnezeu sau făptură a sa. Personalitatea este cheia dragostei.

Generalul, abstractul, ideea, nu sunt obiecte de dragoste; Dumnezeu realitate vie și om concret, da. Omul nu iubește ideea de Dumnezeu și nici ideea de om ci Dumnezeul viu, persoană, iubește omul așa cum e în viață, omul concret, individual, iubește toată făptura și ființa vie Dragostea pentru tot ceeace este viu e firească și rodnică. Ea este un adevărat leac împotriva căderii, împotriva tuturor viciilor naturii omenești și o cale de biruință a permanențelor, către o viață de plinătate și pace lăuntrică.

Pe calea dragostei omul câștigă totul; dragostea învinge urîtul și deschide orizontul întunecat; frânge limitele, prelucrează elementele, adună și organizează totul. Prin dragoste omul birue tot ce îi stă împotrivă îl transformă și-l apropie. Pe calea dragostei omul câștigă deplin libertatea interioară și trăirea în spirit. Dragostea de unitate și armonizează viața spirituală.

Prezența dragostei în centrul vieții morale și a lumei a avut însă și alte consecințe mult mai mari: a înviat și organizat cosmosul. Dragostea este creație universală. Prezența ei a renăscut nu numai omul, ci a revoluționat întreg universul, l-a înoit și i-a dat viață. Pe calea dragostei a fost transfigurată lumea sensibilă și învinsă moartea.

Dragostea eliberează, înfrumusețează și înflorește făptura omului care astfel devine o ființă cosmică, superioară.

Ernest Bernea

Lagărul Vaslui, 6.VI.1939.

---

acolo își trăgea el acea căldură cu care îndulcea pe ucenicii săi apropiați.

Luând aminte și la legionarii săi cei tineri, Căpitanul și-a dat seama că într'un vas prihănit nu poate viețui un suflet nerobit. Robia simțurilor este covârșitoare pentru duh. A găsit pentru scăparea din cursa lor: munca. Iar când munca n'a ostoit chemarea cărnii, a pus lege: legionarul care va strica casa altuia, va fi dat afară din legiune: comandantul, la fel. Dar Căpitanul, a întrebat cineva? Chiar și el, de se va întâmpla, a fost răspunsul.

Cine nu știe, apoi, cât era el de sărac? „Sunt multe haine rupte care ascund sub ele comori de aur în inimă", suna scrisul său. Și adevărată este mărturisirea lui: desprinderea de lucruri este cea mai mare comoară, pentrucă dă aripi inimii și o neasemănată libertate sufletului.

Piatra de temelie a credinței sale era: împăcarea lui cu Mielul lui Dumnezeu. Căpitanul se împărtășia, oridecâteori putea și îi ierta duhovnicul său. Nu sunt „ucenic al harului divin" — cum spun unii despre el — ca să tâlcuiesc acest act de nespusă trăire în Hristos. Dar am citit că Sângele și Trupul Mielului arde spinii păcatului nostru și deschide Raiul desfătării. Și cred că această unire a ajutat Căpitanului nostru să îndure înfricoșatul său calvar și să sărute pragul tronului dumnezeesc. Dacă tiranii nu l-au îngăduit să soarbă și în ceasul din urmă sângele cel prea curat, să-i judece Dumnezeu după faptele lor. Sunt sigur că ultima lui picătură de gând aceasta a fost: împărtășirea.

Cât a nădăjduit de puternic, se știe. Nădejdea Căpitanului în **omul nou** a fost pricina tuturor sbaterilor, tuturor strigărilor, tuturor luptelor. El însuși înnoit, nu s'a gândit numai la omul din veac. Ci, și la omul de dincolo de veac. Invierea neamului nu are, pentru dânsul, numai cuprins istoric. Ci, și cuprins veșnic. Deaceea a legat această înviere de mântuire. Iară mântuirea nu-i cu putință decât prin ortodoxie. Deci, trăirea ortodoxiei mântuie neamul rumânesc. Și mântuirea îi aduce învierea.

Ca să ajungă la această înviere, a **iubit** neasemănat. Pentru iubirea ea, Căpitanul a suferit ca nimeni altul: judecăți, închisori, prigoană, jertfa cea din urmă — moarte de mucenic.

Măsura iubirii sale am auzit-o dintr'o gură de teolog. Căpitanul își scria cartea **„Pentru Legionari"**. Era îndemnat de unii să „justifice violența" prin creștinism. După lămuriri date de teologii cunoscători, a tăiat din carte capitolul greșit. Dar se spune că ar fi zis: „Renunț la justificarea creștină. Dar nu renunț la violență. Dau trupul meu morții și sufletul meu osândei veșnice, ca să mântuesc acest neam din cătușele ticăloșiei".

Spusa nu știm dacă este adevărată. Pentrucă mântuirea unui neam e dreptul lui Dumnezeu. Și noi nu putem să ne însușim acest drept. Chiar cu prețul sufletului nostru.

Insă spusa ar putea dovedi măsura iubirii Căpitanului. Măsură mai presus de puterile și dreptul omului.

Aci, atât pot spune. Mai mult decât mine, știu alții. Și mai mult decât ei, știe unul Dumnezeu. Și tot Dumnezeu are drept de judecată și plată încheiată. Căci singur are cântarul și visteria.

Mărturisesc, însă, că viața de taină a Căpitanului a fost **trăire**. Adânc creștină. Sub legea lui Dumnezeu și a harului Său. Lege aspră și har dăruit. Sub ascultarea și pedeapsa lui Hristos: a Evangheliei, a Predaniei, a canoanelor și orânduirilor. Deci, a Bisericii Sale.

Incât, putem zice — fără de greșală: cu el a fost Dumnezeu.

De vom **trăi** și noi, legionarii lui, ca el: cu noi este Dumnezeu.

Firmilian protosinghelul

INFORMAȚIUNI

Numărul viitor al ziarului nostru va apare Sâmbătă 28 Decembrie crt.

Din cauza abundenței de material, pagina muncitorească va apare în numărul de Duminecă 29 Decembrie crt.

D. general Ion Antonescu, Conducătorul Statului și președintele consiliului de miniștri a semnat decretul-lege pentru modificare art. 14, 18, 58, 61, 62, 64, 66, 67 și 71 din legea asupra înaintărilor în armata de uscat.

De asemenea a semnat și decretul lege prin care se aduce unele modificări alineatului g de sub articolul 24 din legea asupra înaintărilor în armată.

D. General Ion Antonescu, Conducătorul Statului și Președintele Consiliului de Miniștri a semnat decretul lege prin care art. 22 din legea generală de pensiuni s'a modificat după cum urmează:

Copii minori de ambele sexe au dreptul la pensiuni până la împlinirea vârstei de 21 ani, sau până la căsătorie, dacă aceasta are loc înainte de această vârstă.

Această dispozițiune se aplică cu începere dela 1 Ianuarie 1941 și tuturor minorilor înscriși la pensiune anterior publicărei acestei modificări.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor a dat o deciziune prin care pentru producția butașilor de sfecla de zahăr în anul 1941, s'a decis a se cultiva semințe de sfecla de zahăr de tipurile (marcile) Z, N și E.

Proporția între culturile acestor tipuri va fi:

50 la sută din tipul (marca) Z.
40 la sută din tipul (marca) N.
10 la sută din tipupl (marca) E.

D. V. Iasinschi, ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale a întocmit un decret-lege prin care a extins măsurile prevăzute pentru acordare de credite membrilor Casei de Credit a personalului sanitar, ce au avut de suferit de pe urma cutremurului din noaptea de 10 Noembrie a. c.

Ministerul economiei naționale a întocmit un decret lege prin care termenul până la care urmează să se organizeze și să se pună în funcțiune Oficiul fabricilor de uleiuri vegetale a fost prelungit până la 31 Decembrie 1940.

In astă seară la ora 9, are loc în sala cinematografului „Aro", un spectacol de dansuri românești stilizate, dat sub conducerea d-nei Vera Proca-Cirtea, cu un ansamblu de studente ale Academiei de educație fizică. Spectacolul este dat în folosul Ajutorului legionar.

D. general Ion Antonescu, conducătorul Statului și președintele consiliului de miniștri a semnat decretul-lege prin care s'a dat în folosirea Facultății de agronomie Timișoara, ferma Ceala.

D. general Ion Antonescu, conducătorul Statului și președintele consiliului de miniștri a semnat decretul-lege prin care s'a dat o nouă organizare școlilor de conducători de vehicule cu tracțiune mecanică și de mecanici de ateliere auto.

Interzicerea exploatării brazilor și molizilor apți pentru export

Ministerul Agriculturii și Domeniilor a dat o deciziune prin care s'a menținut jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 2.834 din 10 Noembrie 1936, prin care s'a interzis exploatarea brazilor și molizilor apți pentru exportul pomilor de Crăciun.

Pentru pomii de Crăciun necesari acoperirii consumului intern, recoltarea lor urmează a se face din arbori crescuți izolați, sau în buchete în cuprinsul golurilor naturale de pe locurile folosite efectiv ca fânețe și islazuri, sau vârfuri și crengi din parchete în rând de exploatare, fiind strict interzis scoaterea pomilor de Crăciun din plantații sau din păduri chiar sub formă de operații culturale.

Pentru toate cazurile, cererile se vor aproba de minister, iar autorizațiile de valorificare se vor da de către serviciile silvice județene, cu arătarea detaliată în autorizație a suprafeței de unde se va extrage cantitatea și modalitatea de recoltare, lucrarea urmând a se executa conform art. 42 din decizia ministerială Nr. 168.500 din 1937, sub supravegherea personalului silvic răspunzător.

După efectuarea operațiilor de recoltare a pomilor de Crăciun, delegatul ocolului silvic va elibera bonuri de transport, completate exact conform imprimatului tip.

Pentru garantarea intereselor silvice se va consemna la Cassa de Depuneri, în contul Ministerului de Agricultură și Domenii, o sumă de lei 5.000 de vagon.

Cheltuelile ocazionate pentru executarea lucrărilor de teren, se vor suporta de către solicitatorii valorificării pomilor de Crăciun.

Revizuirea numirilor în personalul administrativ superior bisericesc

D. Tr. Brăileanu, ministrul Educațiunii Naționale, Cultelor și Artelor, a dat o deciziune prin care întregul personal administrativ superior bisericesc, plătit din bugetul Statului, aparținând cultelor și anume: consilierii referenți eparhiali și centrali, directorii, subdirectorii și șefii de serviciu și acela care dețin funcțiuni echivalente, numiți ilegali, vor fi desărcinați din funcțiune pe data de 1 Ianuarie 1941.

Toate detașările de funcționari administrativi bisericești, intrând în prevederile de mai sus, făcute fără respectarea cerințelor legale, se anulează pe data publicării prezentei decizii.

Pentru ca ministerul să poată revizui situația întregului personal administrativ, prevăzut mai sus toate eparhiile, Consiliul central bisericesc și St. Sinod al Bisericii ortodoxe române vor înainta acestui departament, cel mai târziu până la 8 Ianuarie 1941, dosarele cu numiri ale acestui personal, legalitatea formelor de numire verificându-se pentru fiecare caz în parte.

Operațiunile de verificare, arătate mai sus, trebuesc efectuate până la 15 Ianuarie 1941, pentru a se putea ordonanța salariile pe această lună a personalului rămas în funcțiune, pe baza constatării că a fost legal numit.

Dacă una din autoritățile menționate mai sus nu va înainta în termen tabloul funcționarilor și dosarele numirilor personalului administrativ vizat, ministerul va suspenda plata salariilor funcționarilor administrativi respectiva.

Pentru efectuarea lucrărilor de verificare, impuse de executarea acestei decizii, se institue o comisie specială care va lucra sub președinția d-lui secretar general Vladimir Dumitrescu și care este alcătuită din d-nii: preot dr. Liviu Stan, directorul Cultelor; G. Racoveanu, consilier tehnic pentru culte și N. Russo-Cruizescu, [illegible]ctorul Conten.

Inființarea Oficiului Central de Românizare

Compunerea oficiului

D. V. Iasinscki, ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale a dat o deciziune prin care s'a institut pe lângă acest departament un oficiu central de românizare (O. C. R.), cu atribuțiuni de îndrumare, coordonare și supraveghere a tuturor operațiunilor în legătură cu aplicarea decretului-lege pentru românizarea personalului din întreprinderi.

Acest oficiu este condus de un președinte, ajutat de cinci consilieri, cari vor proceda de îndată la organizarea serviciilor interne ale O. C. R., precum și a celor exterioare, ce se găsesc sub conducerea inspectorilor speciali de control.

Personalul necesar funcționării acestui oficiu se recrutează prin detașări în cadrul Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, precum și prin angajări în condițiunile art. 1 al decretului-lege Nr. 4117 din 1940.

Toate oficiile de plasare se vor pune la dispoziția Oficiului central de Românizare și a inspectorilor speciali de control pentru toate lucrările în legătură cu aplicarea decretului-lege de românizare a personalului din întreprinderi.

S'au numit consilieri în Oficiul central de românizare d-nii: Dragoș Vitancu, Matei Coriolan, Ion Florescu, Luca Georgescu și Ion Caranica.

D. consilier Lucian Georgescu este însărcinat cu organizarea Oficiilor de plasare din țară.

Mandatul de inspector special de control pentru jud. Romanați al d-lui Ion Caranica încetează pe data prezentei deciziuni.

Inspectori speciali de control pentru municipiul București au fost numiți d-nii: Smedrescu Stelian, Zaharia Nicolae, Cancer Radu, Dandea Emil Cernov, Anatolia, Surdu Lazăr, Dragomir Anghel, Prodan Radu, Croitoru Emilian și Pătrascu Ion.

Atribuțiunile inspectorilor speciali de control pentru municipiul București, sunt cele prevăzute în art. 26 din decretul-lege Nr. 3825 pentru Românizarea personalului din întreprinderi.

Președinte al Oficiului central de românizare a fost numit d. Ion Turcan.

D-sa este însărcinat să rezolve toate problemele de aplicațiune ale decretului-lege pentru Românizarea personalului din întreprinderi și este autorizat să semneze în numele ministrului toate lucrările în legătură cu aceste probleme.

SUBSCRIEȚI PENTRU SINISTRAȚI

SOCIETATEA GENERALĂ DE GAZ ŞI DE ELECTRICITAT
DIN BUCUREŞTI
POATE ALIMENTA PRIN LINIILE SALE ELECTRICE DIN JURU
CAPITALEI ORICE INSTALAŢIUNI de FORŢĂ şi LUMINĂ, PENTRU
INDUSTRIA MARE: Uzini metalurgice, Exploatări miniere, Fabrici de orice fel.,
INDUSTRIA CASNICĂ: Dărăcitoare, torcătorii, ţesătorii, mici ateliere, etc.,
EXPLOATĂRI AGRICOLE: Silozuri, batoze, vânturători, mori, pompe de irigaţie, etc.,
FERME: Sere, clocitori de ouă, aparate de muls, aparate de preparat untul, etc
GOSPODĂRII RURALE:
ACEASTĂ REGIUNE ESTE FOARTE AVANTAJOAS
DESVOLTĂRII INDUSTRIALE DEOARECE
— Se poate procura forţă motrice cu investiţii minim
— Se găsesc căi de comunicaţie bune pentru transport mărfurilor şi materiilor prime.
— Se găseşte mână de lucru ieftină şi disponibilă.
— Se pot achiziţiona terenuri cu preţuri reduse.
— Se găseşte apă din abundenţă.
— Taxele şi impozitele sunt mai reduse.
Dobreşti
Sinaia
Moreni
PIETROSITA
Pucioasa
TARGOVIŞTE
PLOESTI
Pucheni
Bilciureşti
Ţigăneşti
Dobroseşti
Buftea
Ghermăneşti
Galaţi
Brăila
Urziceni
Dridu
Moara Săracă
Cociu
Balotești
Crevedia
Otopeni
Mogoşoaia
Dragomireşti
BUCUREŞTI
Palanca
Ulmi
Ciorogârla
Bolintinul din deal
Bolintinul din vale
Domneşti
Măgurele
Jilava
Tânganul
Frumuşaneşti
Plătăreşti
Vasilaţi
BUDEŞTI
Soldanul
OLTENIŢA
ENERGIA ELECTRICĂ CONSUMATĂ
SE TAXEAZĂ CU TARIFE SPECIALE:
— Tarife pentru mari consumatori industriali.
— Tarife pentru forţă motrice (mica industrie).
— Tarife pentru exploatări agricole.
— Tarife pentru ferme şi gospodării rurale.
INFORMAŢIUNI. — BULEVARDUL TACHE IONESCU. — Nr. 33
SERVICIUL EXTRAURBAN

DOCTORUL VĂ VORBEȘTE

Păstrați-vă sănătatea!

Sănătatea este cel mai de seamă bun al omului, ea este condiția elementară și esențială absolut necesară unei vieți spre a putea fi fericită. Se știe că nici o bucurie pământească deplină nu poate exista pentru cineva, oricât de avut ar fi dacă nu este sănătos.

Oricine a fost odată în viața lui bolnav, chiar dacă nu a suferit decât de-o gripă banală, de-o durere de dinți sau altă afecțiune cât de neprimejdioasă, își amintește de acea stare de boală, de rău general, de indispoziția în care se găsea atunci și îl făcea inapt să poată accepta, să se poată bucura pe deplin de o plăcere, fie ea de orice natură, cum în condițiuni normale l-ar fi făcut fericit. Boala împiedică de asemeni orice manifestație de viață, este un factor care reduce activitatea și progresul scăzând puterea de muncă a indivizilor.

Unde este boală nu este forță, și un neam pentru a fi puternic, are nevoie ca cetățenii săi să fie sănătoși. Deaceia sănătatea trebue păstrată și trebuie îngrijită cu cea mai mare atențiune.

Se știe că, afară de cazul maladiilor ce se transmit hereditar, cari deci tarează organismul încă din faza prenatală (înainte de naștere) omul se naște, în genere, sănătos.

Din prima clipă însă a venirii în contact cu mediul extern, de unde până atunci fusese sub protecția organismului matern care-i asigura integritatea, noul născut începe să aibă direct de-aface cu diverși agenți ce-l atacă având ca obiectiv zdruncinarea sănătății și periclitarea vieții sale. In această primă fază — a copilăriei — individul trebue ajutat, proteguit, prin îngrijiri deosebite, puterea de apărare și rezistență pe care o posedă fiind extrem de mică. Pe măsură ce crește însă, rezistența fizică a omului se perfecționează și el își capătă totdeodată independența de apărare proprie, putând astfel să utilizeze mijloacele defensive ce-i sunt puse la îndemână de instinct, de deprindere și experiență și de știință, pentru prevenirea boalelor, acești agresori puternici și insistenți ai stării de sănătate.

Factorul cel mai propice incubării boalelor este slăbirea rezistenței fizice a organismului. Această slăbire are drept cauză fie oboseala și surmenajul fizic și intelectual, fie inaniția — sau hrana insuficientă și neconsistentă, fie intoxicațiile cronice sau acute, fie condițiile de higienă inferioare, etc.

Se știe că un om adult pe lângă cele 7 ore de somn, mai are nevoie de cel puțin 3-4 ore pe zi de repaos. Hrana sa trebue să conțină anumite cantități de principii alimentare (grăsimi, hidrocarbonate: zahăr, făinoase și proteine: carne), necesare absolut organismului atât pentru producerea energiei de muncă fizică sau intelectuală, cât și pentru refacerea țesuturilor.

Intoxicațiile (alcoolism cronic, tabagism, etc) cari minează organismul uman, scăzându-i puterea de rezistență, trebuiesc evitate cât mai strict.

Măsurile de higienă nu trebuiesc neglijate, pentru că o higienă defectoasă favorizează atât slăbirea fizică, cât și atacul boalelor. Astfel se va face aerisirea locuinței, prin deschiderea ferestrelor cel puțin 2 ore pe zi. Lucrătorii și funcționarii ce sunt obligați să lucreze în atmosfere confinate, încărcate cu fum sau alte gaze cari produc intoxicații lente, pe nesimțite (în fabrici, mine, ateliere) vor căuta să petreacă cel puțin 2—3 ore pe zi în aer liber, să-și organizeze viața în așa fel încât să poată ca o zi pe săptămână să iasă din mediul obișnuit și să stea în mijlocul naturei în pădure, la munte, etc. Cei cari, prin munca lor, efectuiază numai un fel de mișcări și numai cu anumite părți ale corpului ce stau în inactivitate, deci să armonizeze desvoltarea și prin aceasta să ajute starea de sănătate, prin exerciții fizice, prin gimnastică organizate diferit, după felul meseriei.

Pentru a menține sănătatea o deosebită grijă trebue să se îndrepte în apărarea de influențele periculoase cosmologice (frig, umezeală, vânt, etc.).

Deasemeni apărarea de microbi — se va face prin evitarea contaminărilor (boale infecto-contagioase, tuberculoză, etc.) respectând măsurile de profilaxie pe cari autoritățile sanitare le difuzează (izolarea bolnavilor, vaccinări, măsuri de higienă, etc.).

Traumatismele — atât cele agresive cât și cele accidentale, — cari atentează la integritatea fizică și periclitează sănătatea prin hemoragii, distrugeri de țesuturi, infecțiuni, etc, trebuesc îngrijite din primul moment și cât mai atent.

Orice om trebue să știe însă că deși mijloacele de apărare ale sale sunt multe și destul de puternice, totuș boala găsește de foarte multe ori terenul nepregătit și se incubează. Atunci ar fi un învins dacă în ajutorul lui nu ar veni o forță nouă, care să-l sprijine prin mijloace de luptă științifice, care să-i stimuleze energiile proprii amorțite, care să-i redea sănătatea.

Această forță este știința medicală dublată de devotamentul medicului. **Dr. VALERIU C. POPESCU**

DOMN ȘI CĂPITAN

(Urmare din pagina 25-a)

aspru și întunecat ca șerbia pe care a vroit să o răstoarne, **Horia**. Alt căpitan, ales din popor. Viața și mișcarea lui trec prin aceleași momente necesare: asuprirea, ridicarea norodului pentru dobândirea drepturilor lui — și viața e prima dreptate — pierderea asupritorilor, aici de alt neam, saltul dincolo de îngăduința timpului, trădarea și omorul, rodirea jertfei mai târziu, peste mai bine de un secol. Intr'adevăr, iobagii ardeleni nu vor avea pământ și viață de om decât în veacul nostru. Și tot printr'un fapt de arme.

Nu e nevoe și nici nu e folositor pentru scopurile noastre să urmărim mai de aproape întâmplările din toamna anului 1784. Cei care au scris pe larg și de-amănuntul *) ajung și ei a recunoaște și arăta același lucru: „revoluția" lui Horia — „socială" se adaugă mereu — păstrează în desfășurarea ei rostul și stilul tipic românesc, desprins din adâncuri neschimbătoare de destin.

*

Dar teama noastră se adeverește și în alt chip. Am văzut că domnul și căpitanul sunt două forme, două tipare în care se înfăptuește istoria noastră. Fiecare cu alte scopuri și cu alt sfârșit. Și acum vine lucrul ciudat. Atât de stăpânitoare este deosebirea dintre domn și căpitan, încât dacă domnul își părăsește rostul său firesc de păstrător de veac și ia asupră-și treabă de căpitan, dacă năzuește să răstoarne istoria și să strălucească, dincolo de oameni și de timp, **ideea** neamului, — el intră prin aceasta în alt destin și capătă sfârșit de căpitan. Exemplul lui Mihai Viteazul e întărire și dovadă. Purtat de nevoile luptei pentru creștinătate, dar și de glasul tainic al Rumâniei sale, domnul ajunge în pragul unei fapte care depășea, amețitor, istoria. Era vorba de un mare stat românesc, de reconstituirea neamului într'o unitate pierdută de veacuri. Cu mijloace puține, neînțeles de cine trebuia, bizuindu-se mai mult pe inima și brațul lui de viteaz, Mihai îndrăznește. Sfidează istoria. Cuprinde Ardealul și Moldova. Pe pământ românesc, pe tot pământul românesc, pașii săi vor fi fost de stăpân firesc, nu de cuceritor.. Astfel trece Mihai dincolo de linia de domn. Pășește în alt destin, spre jertfă. Ca o răsplată, vine trădarea și moartea, aceeași moarte dârză mai târziu rodnică, de căpitan. „Iar când într'o dimineață văzu viind oaste nemțească către cortul lui, unii călări, alții pedestrii și socoti că aceștia sunt ajutorul lui și nimica de dânșii nu se temea, iară ei procleții nu i-a fost ajutor, ci vrăjmași. Și dacă văzu că sosesc, ieși din cort înaintea lor și le zise: „bine ați venit, voinicilor, vitejilor", iară ei se repeziră asupra lui ca niște dihănii sălbatice cu săbiile scoase, iar unul se repezi cu sulița și-l lovi drept în inimă iar alt degrab îi tăie capul **și căzu trupul lui frumos ca un copaciu** pentru că nu știuse nici se prileji sabia în mâna lui cea iute". (Cronica anonimă). „Și căzu trupul lui cel frumos ca un copaciu" pentru creștinătate și pentru închegarea neamului acestuia valah, al cărui destin e să plătească toate tot cu sânge bun, nevinovat, iar chipul lui, lăsat de Dumnezeu, prin jertfă doar să strălucească.

Paul Georgescu

*) Ernest Bernea: Cartea Căpitanilor și prof. Stoicănescu: Revoluția lui Horia.

Noul regim de transmitere a pensiunilor

S'a reglementat situația pensionarilor și urmașilor lor refugiați din provinciile evacuate

Ministerul de finanțe a întocmit un decret lege pentru modificarea condițiunilor de transmiterea pensiei asupra soției și copiilor minori refugiați ai pensionarilor din Basarabia, Bucovina de Nord și Ardeal, și pentru simplificarea formalităților referitoare la lichidarea pensiilor lor.

TEXTUL DECRETULUI-LEGE

Art. 1. — **Soția și copiii minori refugiați ai pensionarilor rămași în teritoriul Basarabiei, al Bucovinei de Nord și Ardealului vor primi în mod provizoriu, până la clarificarea situației legale a autorilor lor, următoarele drepturi de pensie:**

a) **Soția va primi din pensia soțului cota prevăzută de art. 18, al. a din legea generală de pensiuni, în raport cu numărul anilor de conviețuire cu soțul ca funcționar.**

b) **Soția cu minori, cotele prevăzute în art. 18, al. a și b din legea generală de pensiuni;**

c) **Copiii minori, care s'au refugiat fără părinți, vor primi cotele prevăzute de art. 20 și 21 din legea generală de pensiuni.**

Art. 2. — **Drepturile soției și copiilor minori prevăzuți mai sus se vor stabili de către comisiunea de pensiuni, pe baza actelor și probelor prevăzute și administrate conform art. 4 din prezentul decret-lege.**

Art. 3. — **Pensionarul va reintra în drepturile sale pe data repatrierii și pe baza cererii sale. Pe aceeași dată încetează de plin drept pensia acordată soției și copiilor minori prin efectul art. 1 de mai sus.**

Din drepturile stabilite pe trecut autorului se vor deduce drepturile încasate de soție și minori.

Art. 4. — **Dacă din cauza ocupării teritoriilor, mai sus arătate, acei care solicită recunoașterea sau transmiterea dreptului de pensie sau acordarea drepturilor prevăzute de art. 1 de mai sus, vor fi în imposibilitate de a-și procura actele cerute de regulamentul legii generale de pensiuni, vor putea să prezinte orice acte și dovezi scrise pentru constatarea drepturilor lor.**

Pentru completarea dovezilor cu privire la timpul servit, retribuțiile primite și reținerile făcute, comisiunea de pensiuni va putea chema în fața sa pe oricare dintre funcționarii foști colegi ai funcționarului ce se pensionează, pe funcționarii cărora le incumbă redactarea, conservarea sau completarea acestor acte și date, cum și pe oricare dintre funcționarii superiori din administrația în care a prestat serviciul fostul funcționar.

Comisiunea va lua depozițiile acestor martori cu respectarea prescripțiilor art. 194—203 din codul de procedură civilă.

Art. 5. — **Martorii care cu rea credință au dat comisiunii de pensiuni indicațiuni false sau eronate, se vor pedepsi conform art. 277 din codul penal și vor răspunde solidar cu titularii pensiilor pentru acoperirea prejudiciilor produse Casei Generale de Pensiuni prin culpa lor.**

Art. 6. — **Până la clarificarea situației funcționarilor și pensionarilor din teritoriile mai sus arătate, lichidarea și transmiterea de pensii se va face cu titlul provizoriu și nu va putea fi atacată în justiție.**

După un an dela publicarea prezentului decret-lege, aceste pensii vor fi revizuite de către comisiunea de pensiuni, pe baza actelor prezentate de către cei în drept și prevăzute de legea generală de pensiuni cu modificările ei.

Revizuirea pensiilor provizorii va fi totală sau parțială, iar sumele încasate pe nedrept se vor urmări și încasa pe baza legii pentru unificarea procedurii fiscale.

Neprezentarea actelor în acest termen atrage de drept suspendarea plății pensiei.

INSTITUIREA UNUI EXAMEN DE CAPACITATE PENTRU RECRUTAREA PROFESORILOR DE GIMNAZII ȘI LICEE TEORETICE

Cine participă la examen

D. Traian Brăileanu, ministrul educațiunii naționale, cultelor și artelor, a dat o deciziune prin care s'a instituit un examen de capacitate pentru recrutarea membrilor corpului didactic de grad secundar, pentru gimnaziile și liceele teoretice.

Acest examen de capacitate se socotește examen de lichidare, pentru valorificarea drepturilor tuturor candidaților care nu-și vor fi făcut pregătirea la Academia Pedagogică.

La acest examen au dreptul să se prezinte:

a) Licențiații și diplomații școalelor superioare care au obținut certificate de practică pedagogică la seminariile pedagogice universitare sau inspectoratele școlare, cu excepția celor care s'au prezentat anterior la examenul de capacitate (de aceeași specialitate) și au fost respinși de două ori;

b) Licențiații universitari și diplomații școalelor superioare care au reușit parțial la examenele de capacitate anterioare și ale căror drepturi nu sunt prescrise;

c) Elevii fostelor școli normale superioare, licențiații universitari și diplomați ai școalelor superioare cu frecvență de doi ani, care și-au terminat practica pedagogică în condițiunile art. 15 din decretul-lege pentru înființarea și organizarea Academiei Pedagogice, publicat în Monitorul Oficial Nr. 279, partea I. din 26 Noemvrie 1940;

d) Licențiații universitari și diplomații școlilor superioare cu un singur an de practică pedagogică la liceele din țară, care urmează să o termine tot la licee și care vor obține certificat de practică pedagogică înainte de data fixată pentru înscrierea la examenul de capacitate de lichidare.

DATA EXAMENULUI

Examenul de capacitate de lichidare va începe la 1 Septembrie 1941.

Va funcționa câte o singură comisiune pentru fiecare grupă de specialități la București.

Candidații vor adresa cererile de înscriere la Ministerul Educației Naționale, Cultelor și Artelor până cel mai târziu la 1 Iulie 1941. După această dată nu se vor mai primi cereri de înscrieri sub nici un motiv.

Acest examen de capacitate de lichidare se va ține după programa analitică a examenelor de capacitate pentru recrutarea profesorilor de grad secundar, publicată în Monitorul Oficial Nr. 15 partea I din 20 Ianuarie 1937.

CUM SE POATE INSCRIE LA CONCURS

Licențiații universitari și diplomații școalelor superioare speciale care doresc să se prezinte la examenul de capacitate, pentru profesorii secundari din sesiunea de lichidare a anului 1941, și care nu au obținut certificatul de practică pedagogică dela seminariile pedagogice, inspectoratele școlare sau Academia pedagogică (lichidarea elevilor fostelor școli normale superioare cu doi ani de frecvență sau candidații lor fostelor seminarii pedagogice, reînscriși în sesiunea de lichidare din anul 1938/1939), pot obține certificatul de practică pedagogică în condițiunile mai jos arătate.

Candidații mai susmenționați vor depune cereri de aprobarea practicei la Ministerul Educației Naționale, dovedind:

Că sunt diplomați cel mai târziu în sesiunile anului 1938.

Că au fost împiedicați de concentrări sau persecuțiuni politice, să-și îndeplinească practica pedagogică la seminariile pedagogice universitare (până în anul școlar 1937/938), sau prin Inspectoratele școlare (anii școlari 1938/939 și 1939/940), urmând ca Ministerul Educației Naționale să aprecieze situația fiecărui candidat.

Candidaților care primesc aprobarea Ministerului Educației Naționale, li se eliberează o adeverință atestând aceasta, pe baza căreia, prin înțelegere personală cu Direcțiunile liceelor sau la indicația Inspectoratelor școlare, încep practica pedagogică pe lângă un profesor de specialitate dela orice liceu.

In aceleași condițiuni se înscriu și foștii candidați ai Seminariilor pedagogice universitare, care nu intră în dispozițiunile deciziei de lichidare prin A. P.

Inscrierile trebuesc făcute în timp util, astfel ca să fie cu putință satisfăcute obligațiilor de practică.

Interesant fenomen ceresc la Brezoiu-Vâlcea

In seara zilei de 19 crt. la orele 7.30, o lumină mare ca un fulger a brăzdat cerul pornind dela est spre vest, care a ținut câteva secunde. La câteva minute după aceasta, un zgomot puternic ca și când ar fi fost o năruire de munți, a pornit de la vest spre sud. Acest sgomot a durat 3-4 minute.

RATIFICAREA ACORDURILOR ECONOMICE ȘI COMERCIALE INCHEEATE INTRE ROMÂNIA ȘI GERMANIA

D general Ion Antonescu, Conducătorul Statului și președintele Consiliului de miniștri, a semnat decretul-lege prin care s'a ratificat următoarele aranjamente semnate la Berlin, la 4 Decembrie 1940 cu Germania:

— protocolul confidențial asupra rezultatului celei de a 9-a sesiune a Comisiunilor guvernamentale româno-germane, cu anexele sale.

— Acordul de plăți cu Germania, împreună cu protocolul confidențial la acest acord și scrisorile anexe.

— acordul pentru extinderea înțelegerilor privitoare la traficul de plăți româno-german și asupra Protectoratului Boemiei și Moraviei.

— acordul de credit.

— acordul de colaborare româno-german.

Programul pentru serbarea zilei de 1 Ianuarie 1941 în Capitală și la Sinaia

I

La ora 11 se va oficia un Te-Deum în Biserica Sfintei Patriarhii de către I. P. S. S. Patriarhul României, înconjurat de Inaltul Cler, cu onorurile militare obișnuite.

Vor fi de față la acest Te-Deum: Curtea Regală; Șefii misiunii militare Germană și Italiană; Membrii Guvernului, Primul Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție, Secretarul General al Statului Major Legionar; Mitropoliții, care eventual s'ar afla în Capitală; Președintele Academiei Române; Procurorul General al Inaltei Curți de Casație și Justiție; Primul Președinte al Inaltei Curți de Conturi; Primul Președinte al Curții Superioare Administrative; Președinții de Secții ai Inaltei Curți de Casație și Justiție; Primul Președinte al Consiliului Legislativ; Primarul Municipiului București; Guvernatorul Băncii Naționale; Episcopii, care eventual s'ar afla în Capitală; Rectorii Universității: școalei Politehnice și Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale; Președinții de Secții ai Consiliului Legislativ; Procurorul General al Inaltei Curți de Conturi și Președinții de Secții; Președintele Curții Superioare Administrative secția II-a; Primul Președinte al Curții de Apel; Președintele Curții Administrative din București; Secretarii Generali de ministere; Procurorul general al Curții de Apel; Președintele Consiliului de Administrație al Regiei Autonome C. F. R.; Directorul general al Regiei Autonome C. F. R.; Directorul general al Polițiilor; Prefectul Poliției Capitalei; Directorul general al direcției generale P. T. T.; Prefectul județului Ilfov și Primul Procuror; Președinții Consiliilor: Technic superior și Superior al apelor; Președintele Uniunii Avocaților din România; Decanul Baroului de Ilfov; Președintele Camerei de Comerț și Industrie și Președintele Uniunii Camerelor de Muncă din București.

Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul"; Comandantul Armatei I-a; Comandantul Militar al Capitalei; Șeful Marelui Stat Major; Comandantul Corpului Jandarmilor; Comandantul Forțelor de Apărare Interioară a Teritoriului; Comandantul Corpului Grănicerilor; Inspectorii de Arme; Comandantul Deviziei 3-a infanterie; Comandantul Diviziei a IV-a infanterie; Comandantul Marinei Regale; Comandantul Forțelor Aeriene; Comandantul Regiunei 3-a Aeriană; Ofițerii Generali aflați în Capitală; Comandantul Pieții București; Delegații foștilor combatanți și invalizi, colonei și asimilații lor; Comandanții de Unități, Servicii, Stabilimente și Școli Militare titulari.

II

După Te-Deum, se trece în revistă Compania de Onoare, înșirată în Curtea Bisericii Sfintei Patriarhii, apoi toate persoanele oficiale care au asistat la Te-Deum, trec în saloanele Palatului I. P. S. S. Patriarhul, unde-i vor prezenta felicitări, după care se vor duce spre a se înscrie în Registre în Palat.

III

La Sinaia se va oficia în acea zi, un Te-Deum la Sf. Mânăstire, la ora 11 jumătate, cu onorurile militare obișnuite în prezența M. S. Regelui și a d-lui General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și Președintele Consiliului de Miniștri, înconjurați de Curtea Regală.

Vor fi de față la acest Te-Deum: d. Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri și reprezentanții autorităților civile și militare locale și Comandantul garnizoanei Legionare.

După Te-Deum, M. S. Regele și d. General Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român și Președintele Consiliului de Miniștri, trec în revistă Compania de Onoare înșirată în curtea Sf. Mânăstiri, după care Majestatea Sa Regele merge la Castel unde primește felicitările Conducătorului Statului Român și Președinte al Consiliului de Miniștri și ale Vice-Președintelui Consiliului de Miniștri și în urmă pe Nunțiul Papal care va prezenta felicitări în numele Corpului Diplomatic, în calitate de Decan.

IV

In acea zi, Registrele de înscriere vor fi deschise la Palatul Regal.

V

Se vor arbora drapele naționale în toată Țara.

Ținuta va fi:

Pentru civili: frac, cravată și mănuși albe; o singură decorație, fără cordon.

VI

Pentru militari: veston, pantaloni caki, cisme negre, centură de piele, sabie, mănuși roșii, șapcă, o singură decorație, fără cordon.

Pentru magistrați: Robă, o singură decorație fără Cordon.

SPORT

Scrisori din Iugoslavia

După întâlnirea dela Zemun

„Boxeurii jugoslavi, au foarte mult de învățat, dela români, a spus d. Stiici, consilierul technic al Ministerului Educației Fizice

Matchul de box, disputat la Zemun—Jugoslavia, între elevii Asociației Mielu Doculescu și clubul Dempsey-Zemun, a lăsat o mare impresie în toate cercurile sportive din Jugoslavia, datorită presei obiective.

Deși întâlnirea a avut loc, la 8 km. de Belgrad, a fost totuși urmărită de peste 2000 de spectatori, care au rămas uimiți de technica românilor.

Gala, s'a bucurat de o perfectă organizare. Arbitrii însă au lăsat mult de dorit necunoscând nici cele mai elementare reguli.

Cu matchul dela Zemun, jugoslavii au avut ocazia să vadă clasa europeană pe care o posedă boxeurii români. Constatările sunt ale întregei prese jugoslave și a oficialităților, cum dealtfel veți vedea din declarațiile de mai jos.

Juriul însă a nedreptățit pe români. Rezultatul trebuia să fie, 8—2 pentru noi.

Iată și câteva declarații, care sunt de o importanță covârșitoare pentru boxul nostru:

D. Sava Iancovici, docent universitar și președintele clubului Dempsey, a spus:

„In ceeace privește technica, românii corespund în totul, posedând o clasă europeană. Sunt din toate punctele de vedere, sportivi perfecți și în afară de ring, sunt foarte buni camarazi. Rezultatul acestei întâlniri nu ne-a interesat, ci technica.

Victoria noastră, este o încurajare, pentru continuarea boxului, care este un sport nou, la noi, în Jugoslavia.

Cred că în Ianuarie, vom disputa revanșa, la București. Boxul d-stră este cu câteva clase superior celui jugoslav și este nevoie de cât mai dese întâlniri, cu boxeuri români, ca și băieții noștri să ajungă la nivelul lor".

Consilierul technic, al ministerului educației fizice al Jugoslaviei, d. Milan Stiici, a declarat:

„Românii ne-au uimit prin technica lor, practicând un adevărat box.

Boxeurii noștri, au foarte mult de învățat, dela ei și dorința tuturor sportivilor jugoslavi, este ca să putem vedea pe români, din nou pe ringurile noastre. Boxul, fiind la noi un sport nou, băeții noștri se bizue numai pe forță, pe când la d-stră este o adevărată școală. Victoria clubului Dempsey, este o simplă întâmplare".

Iată și părerile d-lui dr. Andreevici, președintele federației de foot-ball al Serbiei.

Boxul românesc, este mult superior celui jugoslav. Este nevoie de gale cât mai dese, între boxeurii d-stră și ai noștri, ca și boxul jugoslav, să atingă clasa românilor".

PETRE C. XIFTA

Directoratul Sporturilor de Munte Secția turism

INȘTIINȚAREA No. 7

Până la stabilirea normelor definitive, legitimarea membrilor unei asociații, în vederea reducerii de 25 la sută la cabanele celorlalte asociații afiliate Directoratului Sporturilor de Munte, se va face pe baza cărții de membru, dovedind plata cotizației pe anul în curs, indiferent dacă poartă sau nu timbrul albastr ual fostei federații de Turism. După data de 20 Decembrie se primesc carnete ce dovedesc plata cotizației pe anul 1941.

INȘTIINȚAREA No. 8

Se numește șef al sporturilor de munte pentru sky, alpinism și turism la Predeal, camaradul Popescu Ilarion.

Director, (ss) dr. A. RUDEANU

Universitatea a dispus de Gloria C.F.R. cu 1-0(0-0)

GALAȚI, 22 (Prin telefon). — Astăzi s'a desfășurat în localitate matchul restanță de foot-ball, în cadrul campionatului național, între formațiile Universitatea din Sibiu și Gloria C. F. R. din localitate.

Deși zăpada a căzut în abundență în orașul nostru, matchul s'a putut juca, terenul fiind bine curățit.

Jocul a fost urit și presărat cu brutalități.

Echipa studenților din Sibiu, mai bine pusă la punct și cu un portar bine inspirat în intervenții, a dispus de localnici cu scorul 1—0 (0—0), confirmând frumoasele rezultate obținute în ultimele matchuri cu Rapid și Gloria din Arad.

Prin victoria de astăzi, Universitatea trece în locul al nouălea în clasament, cu frumoase perspective pentru retur.

AURUL ROMÂNIEI

20 de ani de activitate în slujba economiei naţionale. - Problema socială [...] administraţia legionară a întreprinderilor

Dispunând de un capital social de 500.000.000 lei rezerva Statului fiind fixată la 85.661.683 lei; Societatea „Mica" şi-a desvoltat câmpul de activitate participând total sau cu o cotă variabilă la numeroase alte întreprinderi miniere sau industriale, dintre care menţionăm:

„Aur" S. A. R. minieră cu un capital de 80.000.000 lei.

„Societatea Franceză de mine de Aur din Transilvania" cu un capital de 7.500.000 fr. fr.; *„Pyrit"* S. A. R. de mine, cu un capital de 15.000.000 lei;

„Breaza Zlatna" S. A. R. minieră, cu un capital de 12.000.000 lei; *„Mines d'or de Stănija"* cu un capital de 20.000.000 fr. fr.; *„Balkan Rhodope"* S. A. minieră bulgară cu un capital de 3.000.000 leva;

Problema socială

Dacă organizarea însăşi a întreprinderii a fost fixată pe o evoluţie firească, desăvârşindu-se azi, într'o ideală organizare şi desvoltare, este cu totul necesar să ne oprim mai mult asupra problemei sociale, pe care, aci ca în totalitatea preocupărilor, nota legionară înţelege să se impună în scopul statornicirii legilor drepte şi normale de viaţă.

ROLUL SOCIETĂŢII „MICA"

şi al întreprinderilor afiliate ei, în economia naţională, este de o covârşitoare însemnătate. Participarea acestei instituţiuni la rezolvarea problemelor economice-financiare, este o fericită realitate şi asupra acestui fapt în deobşte cunoscut, nu vom insista, înţelegem însă să evidenţiem cu prilejul încheerii celor 20 de ani de activitate realizările ei excepţionale, realizări ce culminează astăzi, sub oblăduirea fericită a Statului Legionar, în rezolvarea problemelor vitale ale societăţii româneşti.

Odată cu intervenirea administraţiei legionare, societatea „MICA" a intrat pe făgaşul realizărilor totale şi definitive.

Incepând dela 1 Noembrie 1940, salariile muncitorilor au fost majorate considerabil, înregistrându-se sporuri de 40-100%, totalizând un spor anual la salarii, de peste 50 milioane lei, stabilindu-se totodată salariul minim funcţionarilor societăţii, la 4.000 lei.

Societatea „Mica" a desfăşurat în anul acesta o largă activitate social[ă] în regiunea Munţilor [...] unde îşi are câmpul de activ[itate] [...]

A contribuit la acţiunea de [...] nătăţire a gospodăriilor [...] prin înfiinţarea de [...] tă aducând reproducători [...] în comunele de prin [...] prin distribuirea [...] gratuit de pomi fructiferi [...] încurajarea creşterii viermilor [de] mătase, cu scopul de a crea [o in]dustrie casnică a ţesutului [...] scop, de altfel, societatea [...] dat 15 războaie de mână [...] nate, pe cari le va distribui [...] ce au învăţat ţesutul.

S'au dat ajutoare şcolilor [...] rielor din regiune şi burse [...] meritoşi ai liceului „Avram [Iancu"] din Brad, ai Şcoalei de [...] tehnici din Baia-Mare şi [...] politehnice din Timişoara.

Construcţia sanatoriului [...] muncitorii tuberculoşi a fo[st ter]minată.

Cinematograful Ateneu[lui Mica] rulat săptămânal filme cultura[le].

S'au îmbogăţit cu cărţi [...] bliotecile funcţionarilor şi [...] rilor şi s'a organizat „Casa [...] rală".

Serviciul social distribue [...] lună făină de grâu şi porumb [...] liilor celor concentraţi din [...] ne. Valoarea acestui ajutor [...] 50.000 lunar este acoperit [...] contribuţiuni benevole ce [...] din salariul funcţionarilor şi [...] citorilor pentru ajutorarea [...] lor celor concentraţi.

Casa de pensiuni [...] funcţionarilor

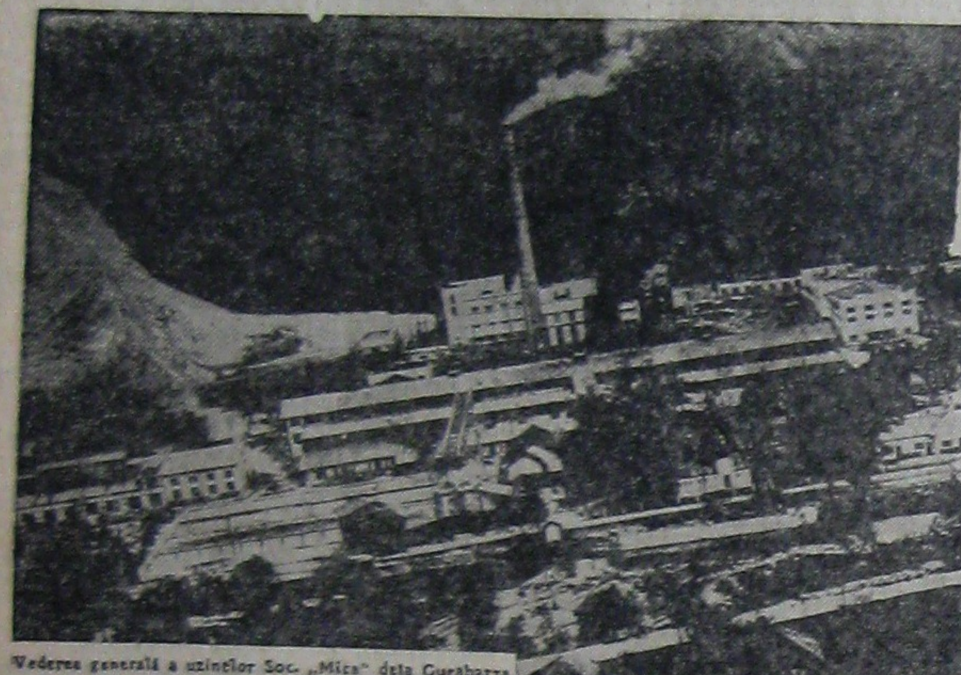
Casa de Pensiuni a Funcţiona[rilor] a înregistrat din alocaţiunile [...] gatorii o sumă mai mare decât [...] plătit ca pensii. Fondul ei s'a [...] şi cu alocaţiunea specială a [...] tăţii.

Casa de economii [şi] împrumut a funcţiona[rilor]

Casa de Economii şi Împrumut [a] Funcţionarilor, fondată la 1 [...] 1932, înregistrează la depuneri [o]bligatorii de 3% din salarii suma [de] 4.031.691 lei şi la depuneri [faculta]tive suma de 17.359.245 lei. Sold[ul] împrumuturilor acordate din [aceste] sume este de 4.805.858 lei.

Casa de economii şi îm[...] prumut a muncitori[lor]

Casa de Economii şi Împrumut [a] Muncitorilor, fondată la 1 Septem[...] brie 1931, înregistrează la depuneri obligatorii de 5% din plăţile mun[...] citoreşti suma de 21.211.884 la [...] depuneri facultative suma de [...] lei. Soldul împrumuturilor acordate din aceste sume este de 11.[...] lei.

Vederea generală a uzinelor Soc. „Mica" dela Gurabarza

Sala turbinelor din noua uzină termo-electrică

Producţia totală de aur şi argint realizată de societatea noastră şi de societăţile afiliate ei, în anul 1939 a fost următoarea:

	Aur fin kg.	Argint fin kg.
Producţie proprie	2.291,9710	1.721,7810
Mine în participaţie şi anexe	238,8961	122,6493
TOTAL	2.530,8671	1.844,4033
faţă de . . . . în anul 1938.	**2.917.6617**	**1.678,2685**

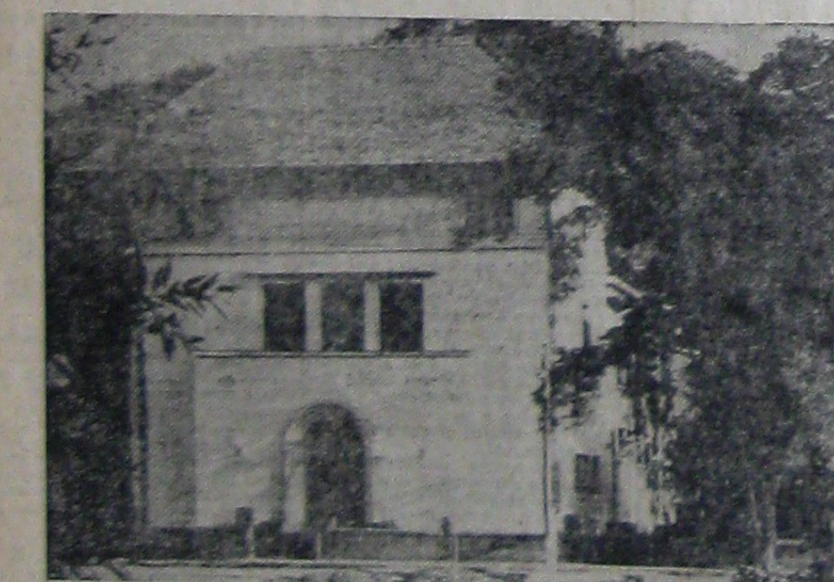
MICA

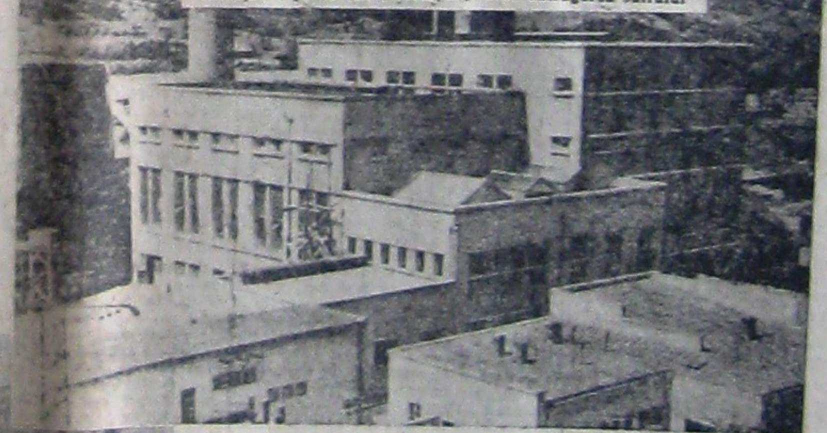
Instalaţiile pentru prepararea acidului sulfuric şi a sulfului la uzinele metalurgice dela Dicioşan

In fund: camerile de acid sulfuric

In faţă: o parte din instalaţia pentru extragerea sulfului

Ateneul „Mica" cu sala de cinematograf în care se rulează săptămânal filme culturale

Noua uzină termo-electrică dela Gurabarza a Societăţii Mica

Vederea generală a Fabricei de celuloză din Zărneşti

Din toată lumea

...CE A REMANIAT PRINȚUL KONOYE GUVERNUL JAPONEZ

Pregătirea rezervelor necesare pentru stabilirea nouei ordine în lume

...KIO, 22 (Rador). — Corespon-...tul agenției DNB transmite:

...ordarea tot mai gravă a situa-... interne și externe a Japoniei a ...rminat pe prințul Konoye să-și ... guvernul pe o bază mai solidă, ...tru a asigura în chip absolut re-...rea economică și socială față ...ecoliția care mai există. Așa este ...siderată de observatorii politici ...upă cum afirmă agenția Domei ...chimbarea de miniștri făcută de ...guvernului.

...ntru realizarea desvoltării vii-...e, mărirea armatei fără o mobi-...re totală a poporului în cadrul ...structuri a statului nu este su-...tă. Japonia trebue să se pre-...ască din vreme, pentru a dispu-...de rezervele necesare în momen-... când se va stabili noua ordine ...lume.

...n intrarea fostului președinte ...siliu Biranuma și a generalu-... Yanagava guvernul s'a întărit ...două personalități foarte capa-...sub raportul politic și militar, a ...r mare influență va fi hotărî-... pentru noua orientare de prin-... a Japoniei.

Agenția Domei adaugă că a mai fost chemat să facă parte din guvern, ca ministru fără portofoliu, și generalul Arka, fost ministru de războiu.

SENATORII AMERICANI SUNT IMPOTRIVA CONFISCĂRII VAPOARELOR STRĂINE ȘI CEDĂRII LOR ANGLIEI

O asemenea măsură ar implica Statele Unite în războiu

WASHINGTON, 22 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

Senatorul republican Clupper, membru al comisiei de politică externă a Senatului, s'a pronunțat contra confiscării vapoarelor daneze, germane sau altele, care se găsesc în porturile americane.

O asemenea măsură, a declarat senatorul Clupper, ar fi prea gravă. Ea nu poate fi luată atât timp cât nu există o lege specială. Congresul, după părerea sa, nu ar aproba o asemenea procedare.

Senatorul Reed a făcut declarații asemănătoare, adăugând că Statele Unite urmează să se gândească bine mai înainte de a proceda la confiscarea vapoarelor în chestiune. Toate măsurile trebue să fie bine cumpănite mai înainte de a fi puse în aplicare, a precizat senatorul Reed, pentru a se evita ca Statele Unite să nu fie implicate în războiu.

Senatorul american King și-a exprimat deasemeni îndoiala sa cu privire la utilitatea măsurii. El propune ca Statele Unite să construiască cât mai multe vapoare și să le dea Angliei sub formă de împrumut.

WASHINGTON, 22 (Rador). — Corespondentul agenției „Stefani" transmite:

In cercurile oficiale se desminte că guvernul Statelor Unite ar fi hotărît confiscarea vaselor italiene, germane, franceze și daneze, care se află în porturile americane, spre a le ceda Angliei.

Se adaugă că, în orice caz, o asemenea hotărîre nu ar putea să fie adoptată fără prealabila aprobare a Congresului.

MAREȘALUL PETAIN ESTE HOTĂRÂT SĂ NU IA NICI O INIȚIATIVĂ MILITARĂ IMPOTRIVA CUIVA

Declarațiile generalului Bergeret

BEIRUT, 22 (Rador). — Adresându-se prin radio sirienilor și libanezilor, generalul Bergeret, ministrul de răsboiu al Franței, care face o inspecție în Siria și Liban, a declarat între altele:

Mareșalul Pétain este hotărît să nu ia nicio inițiativă militară împotriva cuiva, dar este tot atât de hotărît să păstreze Franței drepturile câștigate de ea în trecut. Pot să vă asigur că, cu toate preocupările sale de ordin european, mareșalul Pétain nu uită niciunul din teritoriile pe care fâlfâe drapelul francez.

Submarinul „Swordfisch" scufundat

AMSTERDAM, 23 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

Amiralitatea britanică anunță oficial că submarinul „Swordfish" trebue considerat ca pierdut.

Echipajul normal al submarinului „Swordfish" se compune din 10 oameni, el având o deplasare de 640 tone la suprafața apei și de 935 tone când naviga sub nivelul apei.

...PIONI CONDAMNAȚI ...A MOARTE IN ITALIA

...OMA, 22 (Rador). — Sâmbătă ...s'a dat sentința în procesul ...spionaj militar, intenat membri-...unei organizații de spionaj, cari ... în Italia în folosul unei pu-...străine.

...al reprezentant de comerț ...za Aurellio a fost condam-... moarte, ca și sergentul fu-... Ghezii Francesco, din marina ...zboiu; 3 acuzați — bărbați și ... — au fost condamnați la ...ă silnică pe viață; doi la 30 ...ni și unul la 27 ani muncă sil-..., iar alți 16 au fost condamnați ...edepse ce variază între 3 și ...ani de închisoare. Trei incul-... au fost achitați din lipsă de ...zi.

Cei doi condamnați la moarte au fost împușcați Duminică dimineață.

MESAGIUL D-LUI STAUNING

COPENHAGA, 23 (Rador). — Cu prilejul sărbătorilor de Crăciun, d. Stauning a adresat prin radio un mesagiu insulelor Groenlanda și Faroe, care, prin ocupația britanică, sunt actualmente despărțite de Danemarca.

D. Stauning și-a exprimat speranța în pacea viitoare și a stăruit asupra faptului că inimile danezilor continuă să bată pentru insulele Groenlanda și Faroe.

DOCURILE DIN LONDRA AU FOST INCENDIATE DE BOMBARDAMENTUL AVIAȚIEI GERMANE

Porturile britanice au fost din nou minate

BERLIN, 22 (Rador). — Inaltul comandament al forțelor armate germane comunică:

După cum s'a anunțat, importante formațiuni de avioane de luptă au atacat cu mare succes orașul Liverpool în noaptea de 21 Decembrie. In plus, aviația a bombardat obiective militare importante la Londra, Bristol și Southampton, precum și mai multe aerodromuri.

A fost continuată așezarea minelor în porturile britanice.

Peste zi, activitatea aeriană s'a limitat la acțiuni de recunoaștere armată, în cursul cărora Londra a fost din nou bombardată.

Baterii cu tragere lungă ale marinei de războiu și ale armatei au bombardat aseară cu succes un convoi inamic care navigat, în largul coastei engleze, la mică departare de coastă; ele au bombardat și portul Dover.

In noaptea de 21 spre 22 Decembrie, orașul Liverpool a fost din nou atacat de unități aeriene grele de luptă. Au putut fi obbservate incendii vaste în regiunea vizată și cu deosebire în docuri.

Avioane de luptă din corpul aviatorilor italiene au atacat cu succes instalațiile din portul Harwich.

In cursul aceleași nopți, adversarul a aruncat bombe explozive și incendiare în mai multe locuri, pe teritoriul Reichului. In două orașe din Germania occidentală au fost pricinuite stricăciuni ușoare la clădiri. N'au fost lovite obiective de importanță militară.

S'au înregistrat un mort și 11 răniți în rândurile populației civile.

Două avioane de luptă inamice au fost doborâte eri de aviația noastră de vânătoare.

Un avion german lipsește.

Se află cu întârziere că trei vapoare de comerț inamice, cu un total de 15.000 tone, au fost atacate în ziua de 20 Decemvrie în largul coastei orientale engleze, de către avioane germane, iar două din ele, care făceau parte dintr'un convoiu, au fost scufundate. Este aproape sigur că și al treilea vapor atacat poate fi considerat pierdut.

ATACUL S'A DAT PE O SCARA FOARTE INTINSĂ

BERLIN, 22 (Rador). — Puternice escadrile germane de luptă au plecat Sâmbătă, în primele ore după lăsarea întunericului, pentru a ataca obiectivele militare și centrele vitale britanice de pe coasta de vest a Angliei, precum și din sudul și centrul insulei britanice.

Echipagiile avioanelor, care s'au înapoiat după îndeplinirea misiunilor primite, declară că atacul s'a dat pe o scară foarte întinsă.

Piloții germani au putut observa, dată fiind buna vizibilitate, numeroase incendii provocate de bombardament. Deasemeni au putut fi văzute, în bune condițiuni, distrugerile provocate de exploziile bombelor aruncate de aviatorii germani.

CONVOIU BRITANIC ATACAT CU SUCCES

BERLIN, 22 (Rador). — Sâmbătă seara, avioanele germane de bombardament la mare distanță au atacat cu succes deplin un convoiu britanic, care naviga în regiunea Dover.

BULGARIA A REDUS CREDITUL PENTRU ARMATĂ

SOFIA, 22. (Rador). — Corespondentul agenției Stefani transmite:

Totalul creditelor militare, prevăzute în noul budget al Bulgariei, se ridică la 3 miliarde și jumătate de leva, prezentând astfel o mică reducere față de sumele cheltuite în cursul anului acesta.

FRANȚA ȘI-A PĂSTRAT INTACT VASTUL SĂU IMPERIU COLONIAL

LYON, 22 (Rador) — Agenția „Havas" transmite:

„Ne-am păstrat intact vastul nostru imperiu colonial", scrie între altele într'un articol de fond „Le Temps".

Și ziarul continuă: „După prăbușirea forțelor noastre metropolitane, s'ar fi putut crede în dislocarea posesiunilor noastre coloniale. Fără îndoială, așa s'ar fi întâmplat dacă dominația franceză ar fi fost întemeiată doar pe violență și temere. Nimic asemănător însă nu s'a produs. Nu este aceasta mărturia cea mai strălucită a înaltei valori civilizatoare pe care o reprezintă patria noastră! Nu este acesta temeiul cel mai solid al dreptului imprescriptibil al Franței de a acontinua să-și îndeplinească misiunea sa tradițională?

După ce subliniază că prestigiul pavilionului francez reprezentând cele mai înalte valori morale ale umanității nu a scăzut câtuși de puțin în spiritul populațiilor aflate în paza Franței, articolul declară:

„Stim că țara noastră este ferm hotărîtă să-și țină cu lealitate și cu exactitate angajamentele pe care le-a luat față de învingătorul ei și să aplice cu scrupulozitate clauzele armistițiului.

Dar armistițiul ne-a lăsat imperiul, ca și sarcina și mijloacele de a-l apăra".

Referindu-se apoi la atitudinea Franței în ce privește situația din Indochina franceză, editorialul declară: „Această atitudine energică dovedește voința noastră absolută de a nu lăsa să fie călcate tratatele și de a menține integritatea teritoriului nostru".

REGENTUL HORTHY A APROBAT CEREREA DE CONCEDIU A CONTELUI CSACKY

BUDAPESTA, 22. (Rador). — Corespondentul agenției DNB transmite:

Regentul a aprobat cererea prin care contele Csaky, ministrul afacerilor externe, solicită un concediu de boală.

Președintele consiliului de miniștri a fost însărcinat cu conducerea departamentului afacerilor externe, până la restabilirea titularului.

...A FOST REZOLVATĂ CHESTIUNEA ...LICHIDĂRII SOLDULUI CLEARINGULUI ...ANTERIOR DINTRE IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA

...Declarațiile d-lui ministru Andres după încheerea noului acord comercial dintre Iugoslavia și România

...BELGRAD, 22 (Rador). — Agen-...Avala transmite:

...D. Andres, ministrul comerțului, ...făcut declarații reprezentanților ...presei, cu ocazia încheerei noului ...ranjament comercial dintre Iugos-...lavia și România.

...Intre altele, d. Andres a spus: Ac-...tual acord a așezat schimbul nos-...tru comercial pe baze ce corespund ...mai bine condițiunilor actuale și ...nevoilor celor două state.

In ceeace ne privește, noi am consimțit la aprovizionarea României cu produse iugoslave, asigurând prin aceasta aprovizionarea țării noastre, în schimb, cu articole românești și cu produsele petrolifere de care avem nevoe.

Ministrul comerțului a adăogat că totdeodată a fost rezolvată și chestiunea lichidării soldului clearingului anterior dintre Iugoslavia și România.

REORGANIZAREA CONSILIULUI DE STAT FRANCEZ

Care sunt atribuțiile Consiliului

VICHY, 22. (Rador). — In „Monitorul Oficial" a apărut legea pentru reorganizarea Consiliului de Stat.

Pe viitor, acest Consiliu se va compune din: un vice-președinte, președinți de secții, 36 consilieri ordinari, 40 consilieri extraordinari și alți 83 funcționari.

Atribuțiile Consiliului sunt:

— să ia parte la elaborarea legilor, în condițiile stabilite de constituție;

— să pregătească și să redacteze textele ce-i vor fi prezentate și să-și dea avizul asupra proectelor elaborate de guvern;

să-și dea avizul asupra oricăror alte chestiuni pentru care competența sa este stabilită prin lege.

Consultarea Consiliului de Stat este obligatorie la elaborarea regulamentelor de administrație publică și a decretelor relative la acest regulament.

AMBASADORUL FRANȚEI PRIMIT DE D. ROOSEVELT

WASHINGTON, 22 (Rador). — Președintele Roosevelt a primit Sâmbătă pe d. Henry Haye, ambasadorul Franței la Washington.

AUDIENȚA A DURAT 45 MINUTE

WASHINGTON, 22 (Rador). — Corespondentul agenției „Havas" dă următoarele precizări cu privire la audiența pe care ambasadorul Franței a avut-o la președintele Roosevelt:

Audiența d-lui Henry Haye la Casa Albă a durat 45 minute.

Președintele Roosevelt și ambasadorul Franței au discutat îndelung asupra situației.

Președintele Roosevelt a subliniat în cursul întrevederii, caracterul foarte cordial al mesajului său către mareșalul Pétain, pe care l-a încredințat amiralului Leahy, noul ambasador al Statelor Unite la Vichy.

...FOSTUL AMBASADOR ...AL ROMÂNIEI IN GRECIA A PĂRĂSIT ATENA

...ATENA, 22. (Rador). — Sâmbătă, ... Decembrie, a plecat spre Bucu-...rești d. Radu Djuvara, fost ambasa-...dor al României la Atena, care a ...fost însoțit la gară de d. Gane, mi-...nistrul României, și de întregul per-...sonal al legației și consulatului ro-...mân.

...Curtea Regală era reprezentată ...prin Marele Mareșal contele Mer-..., Marele Ecujer Principele Ypsi-...lanti și de Maestrul de Ceremonii, ...colonel Lovidis.

...Se mai aflau prezenți în gară ge-...neralul Nicolaidis, ministrul comu-...nicațiilor, subsecretarul de stat la ...cancelarie străine, d. Mavrudis, di-...rectorul politic, d. Melas, șeful pro-...tocolului, d. Mathopulos și d. direc-...tor Gaphos.

...Erau deasemeni și ambasadorul ...Turciei, ministrul Germaniei și ...principesa Erbach-Schonberg, mi-...niștrii Statelor Unite, Iugoslaviei, Spaniei, Franței, Braziliei, Danemarcei, însărcinatul cu afaceri al U.R.S.S., consilierii de legației al Ungariei și Iugoslaviei, prințul și Principesa Demidoff, precum și numeroși amici din înalta societate ateniană.

Autoritățile sovietice au refuzat debarcarea unor refugiați evrei

ISTANBUL, 22 (prin telefon). — Un vapor cu 600 evrei emigranți sosit din portul Galați în unul din porturile sovietice din Marea Neagră, n'a putut face formele de debarcare, întru cât autoritățile ruse au refuzat primirea emigranților.

AVIAȚIA ENGLEZĂ A BOMBARDAT UN ORAȘ IUGOSLAV

Sunt numeroși răniți

BELGRAD, 22 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

Cu privire la bombardarea din timpul nopții a orașului Susak, dela frontiera iugoslavă, de către avioanele britanice, se dau următoarele amănunte:

La ora 23 și 55 de minute s'a dat alarma antiaeriană la Fiume, însă niciun avion inamic nu și-a făcut apariția. Alarma a ținut până către ora 1. La ora 1 și 15 s'a dat o nouă alarmă.

Dinspre sud au apărut trei avioane de bombardament britanice, dintre care două s'au îndreptat spre Triest, iar unul a sburat deasupra localității Susak, aruncând apoi două bombe de mare calibru. Bombele au căzut astfel: una, pe piața din apropierea primăriei noui, unde s'au ridicat recent mai multe noui clădiri, iar a doua deasupra unei case din jurul pieței. Opt persoane au fost rănite. Exploziile au fost foarte puternice. Alte două bombe au căzut în teren deschis, fără a provoca pagube. La Fiume nu s'a aruncat nicio bombă. Se crede că bombele au fost îndreptate contra podului de fier ce trece peste apa Rijeka.

S'A DESCHIS O ANCHETA

BELGRAD, 22 (Rador). — Corespondentul agenției Stefani transmite:

Un comunicat oficial declară că în noaptea de 21—22 Decembrie, la ora 1,30 dimineața, un avion de naționalitate necunoscută a aruncat asupra localității Susak două bombe, care au explodat.

Au fost pricinuite pagube materiale. Șapte persoane au fost ușor rănite.

S'au deschis o anchetă.

Pagube de un milion dinari

BELGRAD, 23 (Rador). — Corespondentul agenției D.N.B. transmite:

Ziarele iugoslave publică reportagii amănunțite asupra bombardării localității Susak de către aviația britanică.

Din aceste reportagii rezultă că cele două bombe care au fost aruncate au pricinuit stricăciuni și la firele de telefon, precum și la conductele de apă.

In vecinătatea locurilor unde au căzut bombele au fost sparte geamuri atât de numeroase încât nu se mai găsesc la Susak geamuri pentru a le înlocui.

Pagubele sunt evaluate la 1 milion dinari.

TURCIA A DISPUS UN RIGUROS CONTROL AL BILETELOR DE BANCĂ ENGLEZEȘTI

S'a interzis cumpărarea de lire sterline

ISTANBUL, 22 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. transmite:

Consiliul de miniștri a dispus controlarea riguroasă a tuturor biletelor de bancă englezești, care sunt în prezent în circulație în Turcia.

Băncile turcești au fost obligate să depună imediat al Banca Națională a Turciei toate lirele sterline pe care le posedă.

S'a interzis cumpărarea de lire sterline, contra devize turcești prin intermediul băncilor ce au sucursale în străinătate.

Această măsură s'a luat pentru a se pune capăt traficului clandestin cu lirele sterline, care au fost puse în circulație la prețul de trei lire turcești pentru o liră sterlină, în timp ce cursul oficial la clearing este mult mai avantajos.

ULTIMA ORĂ

IMPORTANTE SCHIMBĂRI IN CABINETUL BRITANIC

D. Eden a fost numit ministru de Externe iar lordul Halifax ambasador la Washington

LONDRA, 23 (Rador). — Se anunţă oficial că lordul Halifax, fost până acum ministru al Afacerilor Străine, a fost numit ambasador al Marei Britanii la Washington.

D. Anthony Eden, fost până acum ministru al Războiului, a fost numit ministru al Afacerilor Străine, post care l-a mai deţinut între 1936—1938..

In locul d-lui Anthony Eden a fost numit ministru al Războiului d. Davis Margeson, fost până acum conducătorul grupului guvernamental din Camera Comunelor.

Lordul Cranborne, ministru al Dominioanelor, va înlocui în viitor, în Camera Lorzilor, pe lordul Halifax şi va fi privit ca purtătorul de cuvânt al guvernului în Camera Lorzilor.

SPAŢIUL AERIAN ELVEŢIAN DIN NOU VIOLAT DE ENGLEZI

BERNA, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" anunţă:

Mai multe valuri de avioane britanice au sburat din nou Duminică seara deasupra spaţiului elveţian, violând teritoriul naţional al Elveţiei.

Alarma antiaeriană a fost dată la Bâle, la ora 23 şi 55, la Zürich la ora 21 şi 15, iar la Berna la ora 21 şi 58 (ora Elveţiei).

COMUNICATUL MARELUI STAT MAJOR ELVEŢIAN

BERNA, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. comunică:

In noaptea deDuminică spre Luni avioanele engleze au sburat din nou, în mai multe rânduri, peste teritoriul elveţian, aruncând bombe în diferite locuri

Comunicatul marelui stat major elveţian arată că avioanele au sburat peste Zuerich, unde au aruncat bombe incendiare la ora 20 şi 45. Mai multe clădiri şi cabluri electrice de cale ferată au suferit stricăciuni. Unsprezece persoane au fost rănite.

SE URMAREŞTE DISTRUGEREA CAILOR FERATE

BERNA 23. (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Aviaţia britanică urmăreşte distrugerea căilor ferate elveţiene. Aceasta rezultă precis din faptul că avioanele britanice nu s'au mulţumit numai să sboare pe deasupra oraşului Zuerich, ci au aruncat bombe. avariind liniile de cale ferată ce leagă acest oraş de cartierul Alistatter.

O altă bombă a distrus complet o casă de locuit, unde mai multe persoane au fost rănite.

ŞAPTE VAPOARE NORVEGIENE SCUFUNDATE

OSLO. 23. (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Următoarele şapte vapoare norvegiene, încorporate în marina comercială britanică, au fost scufundate în ultimul timp: „Beaufort", „Sveinjarl", „Stalheim", „Kinghalforn", „Tres", „Balzac" şi „Gallus"

Ele au o deplasare totală de 12.350 tone.

Deocamdată lipsesc amănunte asupra datei şi împrejurărilor în care ele au fost pierdute.

Urăm cititorilor noştri, sărbători fericite

PROBLEMA AJUTORĂRII ANGLIEI CU MATERIAL DE RĂZBOI PROVOACĂ IN ST.-UNITE VII DISCUŢII

WASHINGTON, 23 (Rador).— Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Ziarul „Washington Post" exprimă părerea că legea din 15 Iunie 1917, care mai este în vigoare, împuterniceşte pe preşedinte să confişte vapoarele străine cari se află în apele teritoriale ale Statelor Unite, dar, adaugă ziarul, o interpretare oricât de largă nu îngădue ca vapoarele confiscate să fie eventual livrate englezilor.

Totuşi, guvernul Statelor Unite le-ar putea folosi pentru propriile sale nevoi, punând la dispoziţia Angliei un tonaj corespunzător de vapoare americane.

Cunoscutul comentator Lindley, ezită să sfătuiască adoptarea propunerii preşedintelui Roosevelt de a împrumuta Angliei material de război, deoarece Anglia mai dispune încă de bani, iar planul preşedintelui, „extra-judicios", constitue o încercare prea dibace de a ocoli legile în vigoare.

D. General Ion Antonescu a luat Duminică parte la serbarea pomului de Crăciun la teatrul „Luptă şi Lumină" dat de ostaşii unui regiment de dorobanţi din Capitală

„ROMÂNIA ŞI-A REGĂSIT ECHILIBRUL"

Presa elveţiană despre recentele evenimente din România

BERNA, 23 (Rador). — Ziarul conservator „Berner Tagblatt" publică un articol despre recentele evenimente din România, constatând că România şi-a regăsit echilibrul după catastrofa cutremurului de pământ şi frământările din ultimul timp. Conducătorul Statului, Generalul Antonescu, merită toată recunoştinţa. Urmele cutremurului încep să dispară. Regele Mihai a vizitat numeroase locuri care au suferit mai mult şi ţinuta simpatică şi seriozitatea monarhului au făcut pretutindeni o impresie excelentă. România trebue să se sprijine în lupta ei de refacere pe tron şi pe biserică. Colaborarea cu Tronul este perfectă".

VALABILITATEA CARNETELOR GRATUITE SAU CU REDUCERE PE C. F. R.

Direcţiunea generală a căilor ferate a aprobat prelungirea, fără nici o viză, până la 31 Ianuarie 1941, a tuturor legitimaţiilor de călătorie. care expiră la 31 Decembrie 1940: carnetele cu reducere, ordine de serviciu, abonamente de serviciu, abonamente creditate integral.

In această categorie intră şi legitimaţiile de călătorie acordate ziariştilor profesionişti şi administratiilor de ziare.

Abonamentele cu plată, cu reducere de 50% sau 75%, nu se prelungesc; acestea sunt valabile până la data prevăzută pe ele.

Viza ce urma să se facă de autorităţi pe carnetele de identitate ale funcţionarilor publici, la 1 Ianuarie 1941, se va face la 1 Februarie 1941; în consecinţă, aceste carnete rămân valabile până la 1 Februarie 1941, fără viza ce urma să se dea la 1 Ianuarie 1941.

Relaţiile între Germania şi Italia sunt foarte bune

TOKIO, 23. (Rador). — Corespondentul agenţiei DNB comunică:

D. Amau fostul ambasador al Japoniei la Roma sosind la Hsingking în drum spre Tokio, a declarat că relaţiile între Germania şi Italia sunt cât se poate de bune atât în domeniul militar şi politic cât şi în cel economic. Şi din punct de vedere sentimental Fuehrerul şi Ducele se înţeleg foarte bine.

Germania şi Italia pun mari nădejdi în pactul tripartit şi în străduinţele Japoniei de a întemeia o nouă ordine în Asia răsăriteană.

ATACUL IMPOTRIVA BERLINULUI NU A DURAT DECÂT CÂTEVA ORE

AU FOST BOMBARDATE LOCUINŢE ŞI DOMUL CAPITALEI

BERLIN, 23 (Rador). — Serviciile britanice oficiale de informaţii au afirmat că avioanele engleze de bombardare au sburat, în cursul ultimului atac deasupra Berlinului, „din amurg până în zorii zilei". Uneori, ele nu ar fi sburat decât la 30 metri. Unul din aviatori ar fi afirmat că ar fi subrat la mai puţin de 300 metri peste una din gările principale ale capitalei Reichului. O bombă ar fi explodat în mijlocul gării. Obiectivele principale ar fi fost în acea noapte fabrici, gări şi instalaţii din porturi. Bombele incendiare ar fi pricinuit un incendiu de vreun kilometru lungime.

Din loc competent german se constată că toate aceste afirmaţii sunt născocite.

Atacul împotriva Berlinului nu a durat, contrar afirmaţiilor engleze, decât câteva ore. Obiectivele atacate nu au fost nici fabrici sau instalaţii din porturi, ci exclusiv locuinţe şi Domul capitalei.

Bombele nu au fost aruncate nici dela 30 de metri sau dela 300 metri, ci dela înălţimi, care au variat între 1500 şi 6000 metri.

Un singur incendiu mai însemnat în podul unui magazin din centrul Berlinului a isbucnit. Şi în acest caz, fantezia pilotului sau a celorlalţi membri ai echipagiului a exagerat de cel puţin 20 ori mărimea focului.

FUNERALIILE FOSTULUI PREŞEDINTE AL FINLANDEI

HELSINKI, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Capitala Finlandei a adus Duminică ultimul său omagiu rămăşiţelor pământeşti ale fostului preşedinte al Repubicei, d. Kallio.

Funeraliile s'au desfăşurat în cursul dimineţei cu o deosebită solemnitate.

DONAŢIA MISIUNII MILITARE GERM[ANE] PENTRU „CRĂCIUNUL SOLDAŢILOR"

Scrisoarea d-lui General Hansen, şeful misiunii germ[ane] către d-na Maria General Antonescu

La apelul publicat în presă; pe care l'au lansat Doamnele Maria General Antonescu şi Elvira Horia Sima cerând contribuţiuni pentru „Crăciunul Soldaţilor", s'a răspuns din toate părţile ţării, cu un elan şi cu un spirit de sacrificiu neaşteptat.

Apelul a avut răsunet şi la conducătorii misiunii militare a armatei germane ce se găseşte în ţara noastră.

Doamna Maria General Antonescu a primit din partea comandantului şef al acestei misiuni, Domnul General de cavalerie Hansen, următoarea scrisoare:

„Mult Onorată Doamnă,

Misiunea militară germană, care se găseşte în România, a luat cunoştinţă de apelul pe care l'aţi adresat mamelor, soţiilor şi [...] prin care aţi solicitat mult On[orată] Doamnă, pachete cu daruri pe[ntru] ma soldaţilor români cari, în [...] Sfintelor Sărbători ale Crăc[iunului] îşi fac datoria, departe de [...]lor.

Indemnaţi de sentimente[le] cordială camaraderie care lea[gă] daţii popoarelor noastre, [...] serviciul unor scopuri com[une] permitem a vă trimite 140 pa[chete] pentru „Crăciunul Soldaţilor" 1400 sticle cu vin, rugându-[vă] binevoiţi a dispune distribuirea conform intenţiunilor D-Voastră.

Şeful Misiunii militare germ[ane]
Generalul de Cavalerie
„Hansen"

DESCOPERIREA UNEI SECT[E] SECRETE LA ISTANBUL

ISTANBUL 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Poliţia a descoperit în cartierul Fath o casă în care se făceau slujbe religioase ale unei secte secrete.

Membrii sectei au fost sur[prinşi] chiar în timpul când oficiau [slujbe]le lor clandestine.

Toţi membrii sectei au fost a[res]taţi.

OPERAŢIILE DE PE FRONTUL ELENO-ITALIA[N] STÂNJENITE DIN CAUZA VISCOLULUI

BELGRAD. 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Dările de seamă relative la situaţia de pe frontul eleno-italian confirmă, în unanimitate, că gerul şi zăpada abundentă stânjenesc operaţiile.

Cu toate acestea, activitatea aviaţiei a fost puternică în cursul zilei de Sâmbătă, precum şi Duminică.

Operaţiile militare au un caracter local. Forţele italiene au ocupat două înălţimi în regiunea Clisura.

Din cauza viscolului, operaţiile militare din imediata apropiere[a] fluviului Drinos sunt suspendate.

REPREZENTAŢII PENTRU SOLDAŢII GERMANI

HAGA, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

In seria reprezentaţiilor destinate soldaţilor germani din zonele ocupate, artiştii italieni ai Teatrului Liric au dat în Palatul Artelor din Haga un spectacol extraordinar.

Reprezentaţia a fost primită cu entuziasm.

EXTRAORDINAR VAL DE FRIG IN IUGOSLAVIA

Dezorganizarea aprovizionării cu produse alimentare.- Comunicaţii întrerupte.-Dunărea a îngheţat

BELGRAD, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. transmite:

Puternicul val de ger, ce bântue toată regiunea din sudul Iugoslaviei, a pricinuit dezorganizarea aprovizionării cu produse alimentare a populaţiei din valea fluviului Strumitza.

Numeroase sate au rămas fără făină şi sare.

Comunicaţiile pe şosele sunt întrerupte. S'au reluat însă cursele cu autobuze pe linia Skoplje-Gostivar-Debar-Struga-Ohrida. Legătura feroviară între Skoplje şi Ohrida continuă să fie întreruptă.

Dunărea este complet îngheţată. Trecerea peste acest fluviu se poate face acum, în foarte bune condiţiuni, atât cu automobilele, cât şi cu săniile.

EPIDEMIE DE GRIPA

BELGRAD, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei D.N.B. comunică:

Populaţia din localitatea Maribor, situată pe ţărmul Dravei are mult de suferit de pe urma unei epidemii de gripă „californiană".

Cei atinşi de această boală au mari dureri de cap şi prezintă începuturi de angină.

Din fericire, până acum nu se semnalează nici un caz mortal.

Numeroşi copii au murit de frig în Jugoslavia

BELGRAD, 23 (Rador). — Din mai multe regiuni ale ţării se anunţă că numeroşi copii au murit de frig în timp ce adunau vreascuri din păduri.

Dela frontiera Albaniei, se anunţă că un mare număr de lupi şi mistreţi au năvălit pe teritoriul iugoslav din cauza gerului foarte aspru ce domneşte în Albania. Deasemenea stoluri uriaşe de raţe sălbatice şi alte păsări s'au refugiat, tot din cauza frigului, de pe malul vestic pe malul estic al lacului Ohrida

FLĂCĂRILE INCENDIILOR PROVOCATE DE AVIAŢIA GERMANĂ LA LIVERPOOL, SE VĂD DELA 200 KM.

BERLIN, 23 (Rador). — Numeroase valuri de avioane germane de bombardament şi-au luat sborul la 22 Decembrie, imediat după lăsarea întunericului, plecând să atace puternic un oraş industrial important din centrul Angliei.

Primele ştiri confirmă că o serie de incendii a fost observate îndată după deslănţuirea atacului.

BERLIN, 23 (Rador). — Corespondentul agenţiei Stefani transmite:

Rezultatele bombardamentului executat de aviaţia germană contra oraşului Liverpool sunt formidabile.

Incendii uriaşe continuă să distrugă docurile, antrepozitele şi depozitele de petrol dela Birkenhead.

Numeroase explozii, însoţite de flăcări uriaşe sunt observate dela o distanţă de peste 200 km.

IMPRIMERIILE „CUVÂNTUL" S. A. R., Bucureşti, Str. Sărindar 5-7-9